

CAPITOLUL 1

— Arată-te! strigă el cu putere.

Închise ochii și rămase nemișcat în poiana scăldată de razele soarelui, cu simțurile acutizate, în timp ce mintea lui sfredelea luminișurile din jur, alunecând ca o șoaptă prin frunzișul des al copacilor, strecurându-se prin ierburile înalte, căutând. Văzu cuibul de prigorie ascuns într-un tufiș de măceș, veverița care-și spăla mustățile pe creanga cea mai înaltă a unui alun bătrân, șarpele negru care se strecura neauzit într-o gaură săpată la rădăcina unui mesteacăn.

— Știu că mă auzi, strigă el din nou. Te desfid: arată-mi-te!

Țipătul șoimului îl făcu să privească spre cerul incredibil de albastru și un zâmbet ironic îi înflori în colțul gurii. Pasărea se rotea în cercuri largi, scrutând peisajul, înregistrând orice mișcare de dedesubt. O clipă mai târziu deveni conștient de prezența lupului enorm și sur, care se furișase la o distanță de cincisprezece pași de el și care acum se tolănise în desigur, observându-l cu o oarecare detașare.

Deși știa că deocamdată nu era în pericol, se încordă.

Și-n clipa următoare o simți. Îi simți puterea. Și tăria.

Deschise ochii și fu surprins să vadă vălătucii de ceață, apăruiți de nicăieri, ce se încolăceau în jurul trunchiurilor, târându-se pe pământ și înghițind ierburile. Mintea lui trasă un cerc în jurul său și aburul acela strălucitor și dens se opri, pulsă, tatonă, și se retrase ușor. Cețurile începură să se subțieze și prin fumul lor o zări.

Înveșmântată într-o pelerină cu două nuanțe mai deschise decât seninul cerului, vrăjitoarea îl privea nemișcată din dosul unei glugi ample, care-i ascundea chipul pe jumătate. Magia o însoțea, strălucitoare, puternică și la fel de palpabilă ca însăși prezența ei. Se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că era o idee surprins. Se așteptase s-o vadă apărând în straie de un alb orbitor și pur, care să contrasteze cu întunericul veșmintelor sale, făcându-și o intrare dramatică.

— Vreau să-ți văd fața, îi porunci el.

— Voința ta n-are nicio putere aici, damnatule, veni calm răspunsul ei.

Vocea ei semăna cu murmurul izvoarelor de munte: molcomă, liniștitoare, plăcută. Dar el percepuse acut puterea care se ascundea în spatele acelui glas suav. O asemenea voce putea să tămăduiască în aceeași măsură în care putea să seducă. Sau să ucidă. Existau cuvinte care ucideau, atunci când erau rostite corect. Iar instinctele îi șopteau că ea cunoștea acest meșteșug.

Era bătrână? Tânără? Din locul în care stătea, nu-și putea da încă seama.

— Știi de ce-am venit.

— Oh, da, rosti ea, și-n voce i se ghici umbra unui surâs, în timp ce pășea lin, fără zgomot, printre ierburi, dându-i ocol și ținându-se la o distanță prudentă de el.

Poalele mantiei care o acoperea în întregime atingeau pământul, iar tivul i se îngreunase din cauza picăturilor de rouă.

— Ambiția ar putea fi o virtute, dacă n-ar fi motivată de lăcomie. Iar tu, damnatule, ești lacom de putere. Chiar îți imaginezi că Piatra, sângele meu și toate puterile mele te vor face neprețuit în ochii stăpânului tău? Chiar crezi că el îți va oferi într-adevăr șansa de a trece împreună cu el prin Poarta Celor Șapte și să ajungi astfel destul de puternic pentru a fi egal lui? El poate va primi, sau nu, ceea ce-și dorește cu atâta ardoare, dar tu vei fi... uitat.

— Îmi asum riscul, rânji el, întinzându-și gâtul ca s-o adulmece.

Și pentru că-i plăcea într-adevăr să riște, se întinse mental spre ea. Auzi mârâitul scăzut de avertisment al lupului, țipătul ascuțit al șoimului din înaltul cerului. În clipa în care o atinse, avu senzația că tocmai îl lovise un fulger. Focul alb și nevăzut din jurul ei izbucni ca o furtună, iar unda de șoc îl lovi cu o asemenea intensitate încât, preț de o clipă, avu cu senzația că tocmai s-a dezmembrat. Avu nevoie de trei secunde pentru a se dezmetici și râse uimit.

— Interesant, făcu el răgușit, abținându-se să-și ducă mâna și să-și frece pieptul, acolo unde răbufnirea aceea de forță îl izbise din plin. Nu ești o ignorantă.

— Să fie acesta, oare, un compliment? replică ea moale, oprindu-se și pocnind scurt din degete.

Lupul se ridică și veni lângă ea, iar vrăjitoarea îi mângâie alene capul uriaș, fără să-și ia ochii de la bărbatul înalt și blond, înveșmântat

în haine negre, care pătrunsese neinvitat pe pământurile ei și o invocase.

Măinile ei erau înguste, iar degetele lungi erau blânde în mișcarea lor, netezind blana zbârlită a animalului, liniștindu-l. Măinile unei femei tinere, observă el.

— Am acceptat provocarea de a mă arăta ție din pură curiozitate, rosti vrăjitoarea. Și pentru a-ți da un sfat, preciză ea, înclinându-și capul ușor, pentru a-l putea privi mai bine pe sub marginea țesăturii care-i acoperea chipul. Acest pământ este unul binecuvântat, iar puterile tale sunt limitate aici. Nu ai cum să câștigi în acest loc. Piatra va rămâne aici, pentru a sluji celor cărora aparține de drept.

— Te-nșeli. Piatra va părăsi curând aceste pământuri, iar tu vei fi cea uitată. Ți cunosc numele... Leah. O văzu tresărind și-i simți ezitarea, un tremur scurt, care se stinse repede. Pământurile acestea sunt, într-adevăr, protejate. Dar forța care le veghează se va stinge curând. Lumea zeilor tăi se află la apus, iar ei o știu. Dă-mi de bunăvoie lucrurile pentru care am venit și ai cuvântul meu că oamenii acestor locuri vor fi cruțați. O auzi inspirând prelung, apoi oftând.

— Sânge nevinovat a fost vărsat din belșug de-a lungul tuturor timpurilor. Și va mai curge, cu siguranță. Dacă-ți imaginezi că o să vând speranța tuturor, că o să trădez credința mea și a lor, că o să îngădui umbrelor să se aștearnă peste această lume, atunci zadarnic ai bătut această cale.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Altul n-am, așa că da, acesta este ultimul meu cuvânt.

Cu aceste cuvinte, ceața începu să se îndesească în jurul ei, grea și opacă, în timp ce vântul se stârni din senin, înfoindu-i mantia. Și cu o clipă înainte de a se mistui în cețurile iscate prin magie, gluga îi alunecă spre spate și privirile li se întâlneau. Doar pentru un scurt moment. Apoi se trezi singur în poiana însorită.

Lupul dispăruse, la fel și pasărea. Rămăsese singur, iritat, frustrat și, pe asta o putea recunoaște față de sine din moment ce era singur, puțin răvășit.

Nemeth omisese să-i spună anumite lucruri, își dădu el seama, simțind cum furia începe să-i frământă sângele. Uitase să-i precizeze că vrăjitoarea avea în slujba ei spirite ce luau forma necuvântătoarelor și

care vegheau asupra ei, uitase să-i menționeze faptul că însăși vrăjitoarea era vlăstarul unui nemuritor, iar puterile ei pe măsura sângelui care-i curgea prin vene. Și, desigur, nici prin cap nu-i trecuse să-l avertizeze de faptul că ultima dintre Păstrătoare purta asupra ei semnul războinicului-vrăjitor.

Când venise aici se așteptase la cu totul altceva. Păstrătoarele erau femei înzestrate cu putere, curaj și înțelepciunea unor decenii de viață și a multor secole de cunoaștere ancestrală. Erau femei bătrâne, vicleane, greu de amăgit, dar nu imposibil. Această Păstrătoare era... aparte. Puterea ei, șlefuită de tradiții și taine vechi de mii de ani, felul în care se mișca, dar mai ales glasul și mâinile ei, toate îl duseseră cu gândul la o femeie mult mai tânără decât suratele ei și, cu certitudine, blondă. N-ar fi știut să spună de unde-i venise ideea asta, dar astfel și-o imaginase pe sub pelerina aceea azurie: blondă ca razele soarelui de vară.

Era brunetă. Cu părul precum catranul și ochii la fel de negri. Și îngrozitor de tânără. Mult prea crudă pentru misiunea care-i fusese încredințată pentru scurta și jalnica ei trecere prin această lume. Nu părea să fi apucat mai mult de optsprezece primăveri, poate cu una în plus sau minus. Și totuși îi demonstrase, și asta chiar lesne, că nu era deloc o făptură slabă la minte sau la inimă. Îl înfruntase. Și-l sfidase.

Abia acum înțelese de ce Nemeth îl alesese pe el pentru această treabă pe care, în alte circumstanțe, ar fi putut-o face oricare dintre supușii săi. Niciunul dintre ei n-ar fi putut-o înfrunta și doborî pe această Păstrătoare.

Trăgând adânc în piept aerul îmbălsămat de aroma ierburilor care înfloriseră un pic cam prea devreme pentru sezonul lor, demonul făcu stânga împrejur și părăsi poiana.

Pădurea aceasta avea ceva straniu. Chiar și în locurile unde razele soarelui nu reușeau să răzbească prin frunzișul des al arborilor bătrâni, umbrele nu izbuteau să rămână umbre. Copacii, iarba, pământul însuși pulsau lumină în jurul lor, o energie atât de pură și strălucitoare încât simțea apăsarea ei până la limita sufocării. Și, cu toate că nu exista nicio viețuitoare prin jur, cu excepția poate a insectelor și a păsărelelor din frunzișuri, simțea cum fiecare mișcare îi era urmărită.

Ea avusese dreptate. Nu avea cum să câștige în acel loc. Era un tărâm sfânt, binecuvântat de zei, scăldat în lumină și pace. Și tot acel

echilibru, toată acea lumină bizară erau hrănite de însăși de Păstrătoarea Pietrei.

Era o muritoare, la fel ca și el. Putea sângera, își putea pierde puterile... putea fi înfrântă. Dar nu în acel loc, își repetă damnatul, impunându-și răbdarea.

Aerul începuse să i se pară din ce în ce mai dificil de respirat și el blestemă în surdină. Ar fi putut jura că n-avusese această mică neplăcere la venire. Ceva îl înghiontea din spate, ceva nevăzut, sâcâitor, care-l îndemna să părăsească acele locuri cât mai degrabă...

Ticăloasa!

Enervat, făuri un cerc de foc în jurul lui și străbătu ultimii metri care-l mai separau până la drumeag pârjolind totul în urma lui, simțindu-se cu fiecare pas tot mai bine și mai încântat. Dar când se răsuçi în loc ca să-și contemple opera, rămase ca trăsmit. Nu văzu niciun arbore cu trunchiul în flăcări, mistuindu-se din rădăcini, nu văzu niciun fir de iarbă preschimbat în scrum, niciun firicel de fum... Totul era intact, așa cum fusese înainte ca el să-și semene arșița.

Uluit, ridică mâinile în față și le întoarse cu palmele în sus. Două sfere mari de foc se iviră dintr-odată deasupra lor și el le trimise cu putere asupra unui stejar cu trunchiul gros. Văzu aerul unduindu-se în față lui, se auzi un fel de pârâit când mingile de foc străpunseră ceea ce, avea el să realizeze mai târziu, era un zid de protecție, dar de îndată ce ajunseră dincolo de el, focul explodează într-un nor de petale roșii, inofensive, ca cele ale macilor de câmp, care plutiră și se așternură sângerii peste iarba de un verde crud.

Mai târziu, avea să încerce să înțeleagă dacă nu cumva în acele clipe își pierduse mințile, din moment ce drumul până la hanul unde trăsesse cu o zi mai înainte îl ținuse într-un hohot de râs.

Un lucru era cert: indiferent cum avea să se termine totul, lupta în sine avea să fie cu siguranță interesantă. Și, la un nivel oarecum personal, de abia aștepta clipa confruntării.

CAPITOLUL 2

Leah pași grăbită peste trunchiul gros și umed, care unea muchia ascuțită a stâncii cu mijlocul unei cascade tunătoare, aflată la douăzeci de pași în față ei, bombănind.

I se spusese, încă de când fusese suficient de mare ca să înțeleagă, cine era și ce anume se aștepta de la ea. De asemenea, i se spusese și că avea să vină o zi în care va trebui să-și dovedească tăria minții și a inimii, curajul și înțelepciunea. Că acea zi va fi o zi a alegerilor dificile și că va trebui să-și cumpănească foarte bine cuvintele și faptele. Desigur, zeii ar fi putut la fel de bine să nu-și fi răcit gurile divine de po-mană, pentru că ea oricum avusese viziuni cu acest moment încă din copilărie. Bineînțeles, ziua aceea nu venise. Nu încă. Dar cea de azi avusese rolul ei. Era prima dintr-un șir care avea s-o apropie din ce în ce mai mult de momentul în care va trebui să-și împlinească destinul. Și-n fond și la urma urmei, se descurcase acceptabil, nu?

Îngândurată, ridică brațul învelit în piele și privi perdeaua de apă care ascundea intrarea în peșteră, meditând la cele întâmplare. Când șoimul ateriză lin pe antebrațul ei, scoțând un țipăt molcom, fata își continuă drumul, apele se dădură la o parte ca o cortină și ea pătrunse în peșteri, urmată îndeaproape de lupul sur. Odată ajunsă în sala boltită, săpată în piatră, apele se închiseră în spatele lor și trunchiul prăbușit dispăru. Și odată cu asta, pasărea și lupul își reluară adevărata lor înfățișare.

— Liniște, le ceru ea blând, intuindu-le gândurile și protestele ce le însoțeau, în timp ce-și îndrepta vârfurile degetelor spre mica gră-măjoară de lemne din centru încăperii.

Focul se aprinse vesel, sfârâind, apoi flăcările se înălțară, din ce în ce mai sus. Și imaginile prinseră să se țeasă în miezul lor. Îl văzu pe demon, căci spiritul unui demon sălășluia în trupul acela de bărbat, străbătând pădurea de-a curmezișul și îndreptându-se în direcția drumeagului care ducea spre sate. Mergea agale, ca și când ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție, cu genul acela de nepăsare specifică celor lipsiți de griji... sau aroganților. Lăsând în urma lui dăre de energie întunecată, ce maculau pădurea și tot ceea ce sălășluia la adăpostul ei... Pădurea ei!

Grijulie, începu să murmure, frământând aerul cu mâinile, ferme-când focul și trimițându-și puterile dincolo de el.

— Nu cred că este înțelept ceea ce faci, rosti bărbatul înalt, cu părul grizonat și lung până la umeri, apropiindu-se de ea pentru a putea privi în miezul vrăjii pe care ea o țesea cu dibăcie.

— Îmi pângărește pământurile, Rogan, ripostă ea, încruntându-se,

continuând să curețe sânguincioasă fiecare pată de întuneric. N-am de gând să îngădui asta!

— Locul acesta este unul sfânt, binecuvântat de ceruri, se auzi vocea plăcută a femeii-șoim. Nimic din ceea ce nu-i aparține nu va rămâne aici...

— Cu toții i-am simțit puterea, șopti Leah fără să se întoarcă, menținându-și atenția focalizată asupra farmecului. Nu vreau să-și lase mizeriile aici, Maeve.

Vreau să fac... Ooooh, nu! făcu ea ochii mari, șocată, când văzu flăcările izbucnind într-un zid înalt în jurul demonului, ca apoi să se repeadă lacome în toate direcțiile, mistuind copacii, iarba și tufișurile din apropiere. Oh, nu! repetă ea, stupefiată, când simți mirosul de pucioasă străbătând prin propria magie și ajungând până la ea. Nu! izbi ea supărată cu piciorul în podea.

Ar fi vrut să adune norii grei de apă dinspre ocean și să-i prăvălească peste întreg ținutul, spălându-l și curățându-i rănila, dar asta i-ar fi luat prea mult timp. Trăgând iute aer în piept, începu repede un alt descântec, de această dată rostindu-l cu voce tare, răspicată. Energia țâșni din vârfurile degetelor ei, argintie și pură, străpungând flăcările cu o asemenea forță, încât acestea gemură sub intensitatea ei. Și odată ajunsă dincolo se preschimbă într-un val care se revărsă peste natura fumegândă, alinând-o și tămăduindu-i rănila.

Când termină de rostit și ultimul descântec, cel pentru protecție, închizând cercul în urma demonului, genunchii i se înmuiară și se prăvăli epuizată, pe jumătate conștientă, în brațele lui Rogan, care o luă și o întinse pe blănurile moi ale divanului.

— Neyra va fi foarte nemulțumită când va afla de asta, i se adresă Maeve lui Rogan, privindu-l îngrijorată în timp ce îngenunchea lângă Leah pentru a-i șterge firul subțire de sânge care-i curgea din nara stângă.

— Și chiar sunt!

Amândoi se răsuciră, schițând o plecăciune adâncă în fața femeii zvelte și blonde, înveșmântată în lumină, care se ivise pe nesimțite în peșteră. Leah izbuti să-și deschidă un ochi împăienjenit de durere și mai găsi un strop de energie cât să se strâmbe.

— Stăpână, murmură Rogan cu privirile plecate.

— Lăsați-ne singure, rosti zeița, plutind deasupra podelei de pia-

tră.

Rogan și Maeve schimbă o privire rapidă și se supuseră poruncii. În clipa când trecură prin perdeaua de apă, se preschimbară la loc în șoim și lup. Animalul galopă peste trunchiul care se materializase de nicăieri, oprindu-se pe muchia stâncii, unde se tolăni, supraveghind cascada și împrejurimile. Pasărea se înalță cu un țipăt ascuțit, străpungând văzduhurile.

— Asta a fost o mare imprudență din partea ta, rosti Neyra, așezându-se pe marginea patului și luând mâna rece a tinerei femei într-ale sale.

— Vorbești în calitate de zeiță... sau de mamă? se interesă Leah, închizând ochii istovită.

— Amândouă. Ca zeiță, sunt supărată pentru că mi-ai nesocotit voința. Ca mamă, am fost speriată și îngrijorată. Ce a fost în mintea ta?!... Ai riscat prostește și uite cum ai ajuns!

— O să-mi revin în câteva clipe, promise Leah, întrebându-se într-o doară dacă avea într-adevăr să reușească această performanță.

Niciodată înainte nu-și mai folosisese puterile astfel. Își cheltuise aproape întreaga energie, canalizându-și forța minții și a spiritului, și toate darurile ce le însoțeau, pentru a proteja pământurile pe care avea datoria să le protejeze. Și atunci, unde greșise de mama ei era atât de supărată?

— Îți voi spune unde ai greșit, rosti Neyra, clătinându-și capul cu un oftat. Ceea ce ai făcut este o dovadă a măiestriei tale... iar el a văzut asta. Un lucru bun. I-ai arătat că nu ești neputincioasă și nici nu te temi să lupți. Însă acest lucru te-a lăsat slăbită în fața lui, asta dacă i-ar fi venit ideea să pornească în căutarea ta. Și atunci, te întreb, cum l-ai fi înfruntat?

— N-ar fi ajuns până aici, protestă Leah, gemând când simți energia pură, tămăduitoare, a mamei sale, strecurându-se în trupul ei și alinându-i durerile. Cascada este protejată...

— Oh, draga mea, știi foarte bine că totul în această lume este într-o continuă transformare. Se apropie timpul când aceste locuri își vor pierde din puritate și vor deveni vulnerabile. Umbrele au început să se întindă, Leah, luând în stăpânire pământul, bucată cu bucată, și tot ceea ce se află deasupra și-năuntrul lui. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Iar tu ești speranța noastră. Ultima noastră speranță.

— Îmi ceri să mă păstrez pentru ceea ce va fi, să-mi drămuiesc puterile pentru a...

— ... salva ceea ce este cu adevărat important să fie salvat, i-o luă zeița înainte. Da, asta-ți cer.

Cum durerile slăbiseră și privirea i se limpezise, Leah se ridică în șezut. Capul încă mai continua să-i pulseze sâcâitor.

— N-am putut să... să nu fac nimic! N-am putut să stau, să privesc și să nu fac nimic.

— Și asta este o slăbiciune. Curând, vieți nevinovate vor fi jertfite și sânge neprihănit va uda aceste pământuri. E scris în Cartea Destinului și nici chiar noi, zeii, nu putem interveni. Iar tu nu-i poți salva pe toți. Pe unii vei reuși, dar nu pe toți. Asta va fi durerea și povara ta. Și a noastră. Dar va trebui să înțelegi și să accepți acest adevăr. El l-a trimis pe cel mai bun.

— Chiar așa? făcu Leah fără chef.

— Cel pe care l-ai înfruntat astăzi este fiul lui, Saul, spuse zeița, ridicând o mână. Un cameleon.

În palma ei se materializă o cupă aurită, bătută-n nestemate, din care se înălțau aburi ce împrăștia o aromă dubioasă.

— Oooh, zâmbi tânăra femeie, luând cupa ce i se oferea. A trimis avangarda. Asta e un lucru minunat, adăugă ea, sorbind gânditoare din fiertura de ierburi care o făcu să se strâmbe. A trimis ce este mai bun ca să se asigure că nu va da greș. Asta înseamnă că le țâțâie fundul. Totuși, nu crezi că au început să se miște prea devreme? Mai sunt două luni pline până atunci.

— Ești ultima dintre ele, Leah. Nu-și dorește un eșec când este atât de aproape de a-și atinge scopul.

— Îmi imaginez.

— Își dorește ceea ce avem noi, ceea ce a avut cândva și a pierdut prin nesocotință și trădare: își dorește nemurirea înapoi. Suma veacurilor lui pe acest pământ se încheie. Aceasta este ultima lui șansă pentru a obține ceea ce vrea. Are nevoie de sângele unui nemuritor sau de sângele unui vlăstar al Asgard-ului pentru a putea folosi Pietrele Stelei.

— Adică, de sângele meu, concluzionează Leah, silindu-se să bea și ultima înghițitură din băutura întăritoare fără să-și verse măruntaiele.

Ce-ai pus în asta? se interesă ea, studiind pocalul gol, înainte ca acesta să i se dezintegreze în mâini.

— Leacurile obișnuite, plus pulbere din rădăcină de iarba-ursitoarelor. Nu schimba vorba, Leah!

— Ca și cum aș putea, se strâmbă fata, întorcându-se astfel încât să se poată ridica în picioare. Făcu cinci pași și se întoarse spre femeia de o frumusețe uluitoare, ale cărei trăsături le vedea pe chipul ei ori de câte ori se privea în luciul apei. L-am văzut, continuă ea. În vise. Și-n para focului, atunci când eram trează. O privi pe zeiță cu ochi negri, febrili. Face parte din destinul meu într-un fel care nu-mi place.

— Și care se va înfăptui... Într-un fel sau altul, oftă nemuritoarea, ridicându-se. Depinde de tine.

— Alegeri! Tot timpul a fost vorba de alegeri, gesticulă ea larg.

În vocea ei se simțea frustrarea și mânia.

— Crezi că dacă aș fi știut ce destin ți sa rezervat, aș fi îngăduit...

— Ai fi îngăduit, îi curmă Leah cuvintele, cu blândețe. Și eu cum aș putea să-ți condamn singurele momente de fericire doar pentru că mi s-a dat acest destin? Lai iubit și, preț de un fir de nisip în lunga ta existență, ai fost fericită. Nu te-aș iubi destul dacă aș fi dorit ca tu să nu fi cunoscut asta. Iar eu am destulă vanitate ca să știu că nu mi-aș fi dorit o viață neînsemnată.

Zeița o privi lung, cu privirea umbrită de tristețe.

— Ce anume îți dorești, copila mea?

— Ești o nemuritoare, așa că ar trebui să știi. Iartă-mă! rosti ea, îmbrățișând-o cu putere. Nu e vina ta. Te iubesc.

Mirosul ei o îmbătă. Își amintea mirosul ei încă de pe vremea când era un prunc nevinovat și suga liniștit la sânul ei. Lapte amestecat cu daruri interzise oricărui alt muritor.

— Pace. Îmi doresc pace, șopti ea. Vreau să continui să tămăduiesc ceea ce a fost vătămat, să alin acolo unde este nevoie de alinare, și să învăț să devin mai bună. Mai... Înțeleaptă. Și mi-e ciudă că timpul îngăduit acestor lucruri simple tocmai s-a mântuit.

— Dacă soarta va fi blândă cu tine, cu noi toți, murmură zeița, sărutându-i părul bogat și negru, atunci vei avea parte de toată pacea lumii.

Leah zâmbi cu amărăciune, știind că viitorul, așa cum îl văzuse de

prea multe ori în visele ei, era incert și întunecat, dar când se retrase să-și privească mama în ochi, afișa un aer încrezător și calm.

— Ți-ai revenit, constată Neyra, ușurată.

— Grație leacului tău. Mulțumesc. Privi în direcția perdelei de apă și după intensitatea scăzută a luminii aproximează timpul ca fiind cu patru ceasuri înainte de apus. Rogan mă așteaptă.

— Da, așa este. Neyra o sărută pe frunte și se retrase. Rămâi cu bine. Și fi cumpătată.

— Promit.

Leah așteaptă până când făptura ei strălucitoare se mistui în eter, apoi schiță un gest către perdeaua de apă. Rogan apărură câteva clipe mai târziu, preschimbându-se în clipa în care păși în peșteră. O privi cu atenție, apoi zâmbi.

— Arăți... acceptabil de „ciufulită”.

Leah își dădu ochii peste cap cu un aer exasperat.

— Nu începe și tu!

— Bine, n-am s-o fac. N-am s-o fac pentru că sunt convins că ți-ai luat porția de ciugulit creierii. Ești pregătită să-ți tăbăcesc fundul semi-nemuritor, meroween?

— Continuă să visezi, frumosule, îl îndemnă ea cu un zâmbet fudul, proptindu-și mâinile în șolduri și privindu-l sfidătoare de-a lungul nasului.

Bărbatul rânji, luă cele două săbii cu lama scurtă din suportul de lemn de nuc și-i aruncă una.

CAPITOLUL 3

Cetatea Albă se înălța pe culmea unui deal, înconjurată de șanțuri adânci și ziduri înalte, inexpugnabile, din piatră albă. Se spunea că locul fusese ales de către zei și că cetățuia fusese construită de însăși mâna lor.

Leah nu-și întrebese niciodată mama dacă legenda era adevărată, însă îmbinarea perfectă a blocurilor mari de rocă de un alb scânteietor o confirma din plin. Niciun muritor n-ar fi reușit să înalțe acele ziduri impenetrabile, înalte și maiestuoase. Asta pe lângă faptul că niciodată nu se descoperise proveniența acelui soi de granit extrem

de dur, în care mâna creatoare a unui arhitect misterios cioplise modele complicate, ce alcătuiau la exterior scene complexe, uluitor de frumoase, din legendele și miturile străvechi.

Cândva, un despot poruncise ca exteriorul zidurilor să fie șters și remodelat după chipul său și evenimentele importante din viața lui. Mulți artizani își pierduseră capul în străduința de a face pe plac tiranului, mânați de dorința de a pune mâna pe regeasca răsplată ce li se făgăduise. Însă piatra nu putea fi străpunsă sub niciun chip și respectivul domnitor fusese nevoit, după mulți ani de ocârmuire odioasă, să renunțe la nebuneasca sa ambiție. Murise smintit și acela fusese cel dintâi și ultimul chip întunecat care domnise în Eliria. Ceilalți ocârmuitori, care viețuiseră înaintea lui și după el, guvernaseră acele pământuri cu înțelepciune și îngăduință. Glaukon fusese singura pată din istoria poporului ei și, dacă oamenii își aduceau aminte de el, o făceau doar pentru a-și întări credința că acele pământuri se aflau sub binecuvântarea celor a căror viață era fără sfârșit.

Oricum, nicăieri pe fața pământului nu exista o citadelă care s-o egaleze ca frumusețe și eleganță pe cea din fața ei. Multe capete încoronate râvniseră la bogăția ei și a acelor pământuri, dar niciunul nu izbutise să și le însușească. Eliria era ocrotită de zei și cei care îndrăzniseră să dezmintă acest adevăr fuseseră amarnic pedepsiți. Țara ei nu cunoscuse altceva decât pacea și traiul îmbelșugat vreme de secole nenumărate.

Până acum, gândi Leah, îngrijorată, coborând fără grabă drumeagul care șerpuia spre podețul din piatră albă care fusese lăsat peste șanțul de apărare.

Oștenii care făceau de strajă la intrarea în cetate se plecară umili și respectuoși în fața ei. În ochii tuturor, ea nu era doar fiica nelegitimă a lui Jerod, ci purtătoarea cuvântului sacru, de netăgăduit, al zeilor, odrasla neînfricatei Neyra.

Ascensiunea până-n sala tronului îi fu îngreunată de oamenii din interiorul cetății, care o opreau sfioși, cerându-i sfatul și binecuvântarea asupra unor lucruri aparent lipsite de însemnătate. Însă Leah le ascultă păsurile binevoitoare, oferindu-le ajutorul cu bunătate și răbdare. Prima ei datorie era să deservească păcii acelor pământuri și oamenilor care locuiau pe tot cuprinsul acestora. Asta avea întâietate, își aminti ea, ignorând problema presantă care o silise să-și părăsească

lăcașul.

Când în sfârșit ajunse acolo unde-și propusese, se simțea obosită și flămândă. Propria neliniște o împiedicase să pună ceva în gură încă de când se trezise și-i ținuse stomacul strâns ca într-un pumn.

Bărbatul stătea aplecat deasupra unei mese, studiind concentrat conținutul unui logos din piele de vițel. Încăperea era spațioasă și avea ferestrele orientate spre răsărit. Mobila era simplă și funcțională: patru jilțuri se aflau aranjate în jurul mesei din lemn de nuc și un divan îngust trona sub cele trei ferestre cu arcadă. Draperiile din mătase crem se unduiau ușor sub briza care pătrundea în cameră. Într-un colț, într-un vas mare de lut, se afla un superb buchet de crini sălbatici, de culoarea asfințitului, împrăștiind un miros dulceag. Florile preferate ale mamei ei, își aminti Leah cu o mică tresărire în coșul pieptului.

Ceruse gărzilor să n-o anunțe, drept pentru care rămase în pragul camerei, așteptând, oferindu-și pentru o clipă plăcerea simplă de a-l privi.

Jerod era un bărbat care pășise în cea de a șasea decadă a vieții lui cu demnitate. Părul îi încărunțise pe la tâmpile, ridurile din jurul ochilor se adânciseră, sporind farmecul unui chip cu care natura fusese deosebit de darnică. Un chip frumos, cu trăsături ferme, distincte, și o gură care zâmbea cu ușurință. .. gura ei.

— Crezi că ar trebui să ne deranjăm să dăm curs unui răspuns? Întrebă el blând, ridicându-și ochii spre ea o clipă mai târziu.

Leah zâmbi ușor. Tatăl ei încă mai avea darul s-o surprindă cu abilitatea lui de a-i simți prezența. N-avea de unde să știe că ea se decisese să vină astăzi la palat, după aproape opt luni de absență.

Părăsind pragul, porni spre el, susținându-i privirea chihlimbarie, cu aproape două nuanțe mai deschise decât a ei.

— Depinde de răspuns, Măria Ta, rosti ea, oprindu-se în fața lui la o distanță de zece pași și înclinându-se umilă.

— Știi că nu trebuie să te conformezi protocolului când suntem numai noi doi, o întâmpină regele, zâmbind și ocolind masa pentru a o îmbrățișa cu afecțiune. Mi-ai lipsit îngrozitor.

— Și tu mi-ai lipsit.

— Ce vești îmi aduci?

— Unele teribile. Sunt sigură că ai aflat, schiță ea un gest imper-

ceptibil cu bărbia spre sulul de piele pe care el îl rulase în timp ce se ridica.

— Da, rosti regele, masându-și ceafa îngrijorat.

— Am știut cu toții că se va ajunge aici. Amenințarea asupra căreia am fost avertizați cu multă vreme în urmă plutește la miazăzi de noi. Acum a devenit ceva real și cumplit. Se opri, mușcându-și buzele, neștiind cum să-i dea veștile. Ieri am fost... vizitată.

Regele păli, privind-o încordat.

— De către cine?

— Era unul dintre ei. Un demon-cameleon. Numele lui este Saul. Este fiul celui care va pogori întunericul asupra Eliriei și a întregii lumi, dacă noi nu vom fi în stare să-l oprim.

— Prin urmare, a început, oftă regele, lăsându-se încet pe unul dintre jilțuri. Naș fi crezut niciodată că voi apuca aceste vremuri de cumpănă. Profetia mi s-a părut întotdeauna un vis îndepărtat, destinat unui alt ocârmuitor, mai tânăr, mai puternic și mai înțelept. Poate că este mai bine așa, adăugă el după o scurtă pauză, ca pentru sine. Ce mai este? o întrebă el, văzându-i ezitarea.

Fata își împleti mâinile în poală, ascunzându-și tremurul degetelor.

— Am făcut... unele cercetări. În realitate, lucrurile stau mai rău decât am crezut. Celelalte două Păstrătoare au fost capturate și ucise. Pietrele Stelei se află acum în mâinile lor.

Regele se întunecă la față.

— Iar tu ești ultima dintre ele. Și nu se vor da în lături de la nimic pentru a ajunge la tine.

— E adevărat.

— Mi-au cerut să le predau de bunăvoie cetatea, coroana și tronul, pe tine și Piatra ta, în schimbul promisiunii că Eliria și întregul ei popor va fi cruțat de mânia lor. Mi s-a lăsat răgaz o săptămână ca să le trimit hotărârea mea.

— O săptămână? se miră ea pe un ton sec. Dau dovadă de o surprinzătoare răbdare.

— Mesagerul pe care l-au trimis era un sayerit, rosti regele cu un aer obosit, trăgând adânc aer în piept în timp ce-și masa pleoapele care-l usturau din cauza lipsei de somn. Omul a ajuns aici ieri, cu puțin înainte de căderea întunericului.

Avea o privire rătăcită și mințile duse. Spunea că întregul său po-

por a fost nimicit în urmă cu aproape o săptămână și dintre toți bărbații Sayerului numai el a fost cruțat...

— Ca să aducă acest mesaj, sfârși ea, strângându-și buzele.

— Da. Au ucis toți bătrânii, au măcelărit copii de sex bărbătesc și au păstrat femeile. Numai pe cele tinere, preciză el cu voce goală.

Leah își înghiți nodul de silă din gât, cutremurându-se, simțind o milă nesfârșită pentru soarta acelor nefericite. Știa motivul pentru care fuseseră lăsate în viață și le deplângea din tot sufletul destinul.

— Unde este mesagerul acum? se interesă ea.

— A murit în zorii zilei, oftă regele. Purta pe trup semnele unor cruzimi de nedescris. N-am putut să-l ajutăm cu nimic. I-au făcut... ceva, schiță el un gest vag cu mâna spre cap. Danal spunea că bietul nefericit aproape că nici nu mai avea sânge în trup. Rănile îi erau adânci și infectate. E un miracol c-a putut să ajungă până aici.

— Probabil c-au plantat în el o voință care nu era a lui, șopti Leah, frecându-și înfrigurată brațele goale. Numai așa se explică faptul că a putut ajunge aici, când drumul este atât de lung și anevoios chiar și pentru un bărbat în putere.

— Am decis să-i încredințăm trupul și sufletul zeilor, cu tot onorul cuvenit unui cap încoronat. Măine seară, la apus. Sper că vei rămâne aici, să officiezi ceremonialul și să-i oferi Lumina în drumul său spre Asgard.

— Firește, dădu Leah din cap, deși intenționase să se întoarcă la cascade imediat ce-și achita îndatoririle, asta incluzând și participarea ei la ceremonialul complicat de exprimare a votului celor din Marele Consiliu Regal.

— Leah, mai este ceva. Sayeritul a spus că primul bărbat care a căzut a fost însăși regele lor. Au fost decapitați în somn, el, împreună cu doamna lui. Se aflau în dormitorul regal. În clipa în care s-a declanșat atacul, oamenii au venit să-i înștiințeze, dar...

— Un trădător?

— Poate. Sau poate că nu. Nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Vom fi.

— Am să poruncesc să ți se pregătească odaia. Fedra va fi încântată că rămâi.

Leah aprobă tăcută. O plăcea pe cea de a doua soție a tatălui său.

Era o femeie înaltă și elegantă, cu o fire blândă și o minte la fel de sclipitoare ca tăișul unei săbii eliriene. Frumusețea ei nu era frapantă ca cea a Lenei, prima regină, care murise cu doi ani în urmă în încercarea zadarnică de a mai dăruia încă un fiu lui Jerod, ci mai degrabă subtilă.

Tatăl ei făcuse o alegere strălucită atunci când se însurase cu ea, căci Fedra era cumpătată, înțeleaptă și avea ceva ce primei lui soții îi lipsise cu desăvârșire: diplomatie și răbdare cu toți supușii ei, indiferent de rangul lor.

— Mulțumesc.

— Consiliul va fi convocat peste patru ore. Ți convine?

— Este perfect, rosti Leah ridicându-se, știind că întrevederea luase sfârșit.

În vechea ei odaie o întâmpină parfumul florilor. Leah rareori venea la palat și numai cu prilejuri importante, și chiar și mai puține erau dățile în care rămânea acolo peste noapte. Toată viața ei, de când se știa, și-o petrecuse lângă cascade. Și cu toate acestea, acea încăpere de dimensiuni modeste, situată în aripa de est a palatului, era în fiecare zi gătită cu flori de câmp, proaspăt culese. Un soi de ritual la care regele, în ciuda insistențelor ei, nu renunțase de-a lungul anilor. Un semn prin care Jerod îi dădea de înțeles faptul că întotdeauna era binevenită acolo.

Leah își scoase tunică și armele, agățându-le de spătarul unui jilt, și păși peste marginea căzii, cufundându-se până la gât în apa fierbinte, scăpând un murmur de încântare. Îmbăiatul în apă fierbinte era un lux, un răsfăț pe care numai aici și-l putea îngădui. Suprafața aburindă a apei era acoperită de petale plăcut mirositoare, iar globul de săpun pe care slujnica i-l pusese lângă ștergare era parfumat cu esență de trandafiri.

Leah lenevi cât de mult putu, apoi se spală pe îndelete, se șterse și, înfășurată în prosoapele moi, ciuguli puțin din merindele care-i fuseseră lăsate pe o tavă în fața ușii. Goală, se strecură sub păturile fine de lână și închise ochii.

Simțea oboseala acumulată în ultimele ore și ideea unui ceas de somn era de-a dreptul irezistibilă.

Adormi aproape imediat și-l visă. Era același vis dintotdeauna.

Stăteau pe o stâncă înaltă, scăldați într-o lumină stranie, nefirească,

a unui miez de zi care totuși nu era zi. Leah recunoscuse platoul care domina priveliștea, înconjurat de măreția munților. Se aflau lângă portal. Fiecare detaliu îi era dezvăluit cu o claritate înspăimântătoare. Simțea aerul tare, îmbălsămat de ierburile de leac care creșteau din abundență pe culmile golașe, adierea molcomă a vântului, asprimea stâncilor de sub tălpile ei goale.

El stătea în picioare în fața ei, de partea cealaltă a mesei ritualice, ținându-o cu o privire necruțătoare. Ținea în pumn toate cele trei Pietre și ea știa că avea să le folosească. Ceea ce o îngrozea de fiecare dată în vis era acea senzație sfâșietoare de neputință. Nu se putea mișca, nu-l putea opri...

Se trezi asudată toată și tremurând, în ciuda căldurii înăbușitoare din odaie. Dormise aproape trei ore. Înghițindu-și uscăciunea care-i stăruia în gât, Leah se frecă la ochi. Teama îi dădea târcoale. Visele ei erau aproape întotdeauna premonitorii. Fuseseră prea puține acelea care nu-și găsiseră proiecție în realitate, și acest lucru reprezenta slaba și singura ei consolare.

Însă, în adâncul inimii, știa că acel vis care se repeta la intervale regulate era un crâmpei dintr-un posibil viitor, foarte real... și foarte apropiat. Avea să ajungă acolo, cu el, atunci când avea să vină vremea, și de ea avea să depindă soarta tuturor.

Leah aruncă păturile într-o parte și se dădu jos din pat. În clipa în care picioarele goale îi atinseră podeaua, un fior rece i se prelinse pe șira spinării, contractându-i stomacul.

Nu era singură. Trecu în defensivă instantaneu, activându-și mental protecția. Era ceva, cineva acolo, cu ea. Simțea asta. O știa.

Făcu un efort să nu înșface păturile și să se acopere, în schimb își înclină capul într-o parte și într-alta, astfel încât părul să i se desfacă și să-i ascundă goliciunea. Încet, se răsuci cu fața spre ferestre, cercețând cu atenție fiecare ungher. Nu era nimeni acolo, însă senzația că era privită, urmărită, stăruia. Mai ales că o simțea venind din spate...

Aruncând o privire cu coada ochiului spre scaunul unde-și lăsase armele, fata își înălță mâna ușor, imperceptibil, lansându-și voința prin vârfurile degetelor aproape cu disperare. Una dintre săbii vibră scurt, atinsă de energia ei, apoi țâșni din teacă și fulgeră aerul în direcția ei. Leah o prinse din zbor, încleștându-și mâna pe mânerul ei, și se răsuci brusc pe călcâie, gata de atac.

Nu era nimeni. Genunchii i se înmuiară de ușurare, apoi își zise că se comporta stupid. Avusese un vis neplăcut și încă nu se dezmetici-se complet de pe urma lui, își spuse ea, trecându-și o mână nesigură peste față. Se speriasse degeaba. Nu fusese nimic, își repetă ea. Își imaginase doar.

Însă starea de neliniște continuă să persiste și după ce îmbracă rochia de ceremonie din mătase albastră, culoarea regalității în Eliria, pe care Fedra avea întotdeauna grijă să i-o pregătească de fiecare dată când sosea în ospetie. Pentru mai multă siguranță, își strecură totuși un pumnal cu lama scurtă în mâneca rochiei.

Era pentru prima dată când pășea înarmată în sala unde Marele Consiliu urma să-și desfășoare plenul.

CAPITOLUL 4

Se strânseseră cu toții acolo, ocupându-și jilțurile din marmură albă, cu speteaza și rezemătoarele frumos sculptate.

Erau șase de toți. Danal, magul cetății, ale cărui puteri rivalizau aproape cu ale ei. Samyr, sfătuitoarea cel dintâi al regelui, a cărui privire iscoditoare pătrundea dincolo de aparența înșelătoare a multor lucruri. Balath și Morkhan, cei doi generali ai lui Jerod, Sirona, bătrâna preoteasă care slujea templul din cetate, și Damien, întâiul născut al casei regale din Eliria.

Pentru Damien, Leah simțea o adâncă și puternică afecțiune. Fraatele ei era frumos ca însăși Lot, la fel de iscusit și de viteaz ca falnicul Utgard, de o blândețe care o egala pe cea a grațioasei Freya. Când avea să sosească vremea lui, Leah nu se îndoia că avea să devină un ocârmuitor la fel de bun ca tatăl lor. Poate chiar mai bun, căci Damien era mai puțin iute la mânie decât Jerod.

De față se afla și Fedra, care ședea zâmbitoare în spatele soțului ei.

Leah străbătu distanța care o separa de acel cerc al puterii și se înclină umilă în fața regelui, singurul muritor de pe fața pământului a cărui autoritatea o recunoștea și căreia i se supunea fără crâcnire. Bărbații prezenți în încăperea se ridicaseră cu toții în clipa în care pătrunseseră în sală, plecându-și capetele în fața trecerii ei.

Ocupându-și locul în singurul jilț rămas liber, Leah îi privi grav, știind că onorul de a lua primul cuvânt se cuvenea întotdeauna celei

care purta solia celor din Asgard.

— Ne-am adunat astăzi aici, în acest ceas, pentru a hotărî soarta acestui popor și a lumii întregi, începu ea domol, petrecându-i cu pri-virea.

— Cu toții cunoaștem Profetia, meroween, i se adresă Sirona, conform statutului ei. Te ascultăm.

— Ne confruntăm cu cea mai mare armată a tuturor timpurilor, continuă Leah cu o voce fermă. Va începe un război cum nu s-a mai văzut. Elirienii vor trebui să oprească această urgie care se anunță la miazăzi de hotarele noastre. Speranța tuturor stă în noi.

— Atunci, îi vom înfrunta. Și-i vom învinge! tună Morkhan, pri-vind-o cu ochi scăpărători.

Leah îl privi cu un mic surâs în colțul gurii. Generalul ar fi fost în stare să se arunce nechibzuit în luptă, numai pentru a-și demonstra vrednicia în fața ei. La o adică, ar fi pornit la luptă de unul singur, dacă aceasta ar fi fost calea spre inima ei.

— Ar fi minunat ca izbânda să ne aparțină atât de lesne, generale, i se adresă Leah, privindu-l grav. Noi suntem un popor mic, care nicio dată nu a cunoscut altceva decât pacea, bunăstarea și îngăduința nesfârșită a zeilor. Ni se cere să luptăm. Cu ceva nemaîntâlnit, teribil. Ceva ce va aduce haosul și distrugerea nu doar a acestei lumi, ci a întregului univers. Oștirea Eliriei este mică comparativ cu cea pe care va trebui curând s-o întâmpinăm, se răsuci ea spre ceilalți. Nemesisgienii sunt un popor aparte. Știm că rareori își părăsesc lăcașurile de sub pământ. Dintotdeauna au preferat izolarea și nicio dată nu s-au încumetat să se amestece cu celelalte rase, cu anumite excepții. Apari-țiile lor au fost din ce în ce mai rare și vreme de aproape două cicluri osirice, nimeni nu a mai auzit nimic despre ei. O mare parte dintre locuitorii acestei lumi nici nu mai cred în existența lor. Majoritatea tind să creadă că rasa lor s-a stins, căci amintirea lor a fost ștearsă din cântece și istorisiri despre vremurile de odinioară. Pentru cei mai mulți dintre noi, amenințarea lor nici măcar nu este reală. Ba mai mult, Profetia a ajuns să fie considerată un simplu mit. Au vrut să fie uitați, ca să se poată pregăti în tihnă pentru ceea ce va urma de acum înainte. Și au avut vreme destulă. Tocmai de aceea soarta Sayerului a fost atât de brutal pecetluită. Noi nu vom împărtăși același destin. Ne vom ridica armele și vom lupta. Pentru libertatea, pentru pace... și

pentru că nu avem de ales.

— Atunci așa va fi, glăsui Sirona și ceilalți o aprobă în tăcere.

— Mesagerul a spus că armia lor este nesfârșită, vorbe pentru prima dată Samyr. Întrebarea este: cât de mare este această oștire?

— Sunt prea mulți pentru a fi socotiți, răspunse Leah cu glas liniștit. Mult prea mulți pentru a îndrăzni să ne închipuim că-i vom putea birui de unii singuri. Și acesta este unul dintre motivele care m-a mânăst astăzi încoace. În zorii acestei zile s-a ținut un sfat la Stânca Zeilor. Cuvântul lor a fost acesta: „biruința nu va sta în mâinile celor de un singur neam, ci în voința celor patru. Apa, pământul, focul și aerul vor trebui să se unească într-un singur cuget. Forța stă în echilibru și nu va exista biruință fără sacrificiu”.

— Pământul suntem noi, murmură Damien. Iar aerul e stăpânit de nimfe.

— Adevărat, aprobă Leah. Apa e guvernată de ondine, iar focul...

— ... aparține leoninilor, protejați de însăși mările zei, sfârși Sirona, încruntându-se ușor.

— Ni se cere să creăm o alianță. De fapt, mai multe. Vor fi trei de toate.

Toate privirile se întoarseră spre Fedra. Jerod zâmbi vag, aplecându-se în jilt, cu privirile ațintite asupra celor din Consiliu.

— Este cât se poate de limpede. Ne confruntăm cu o oștire nemaivăzută. Niște damnați surghiuniți pe drept din brațele veșniciei. O vor înapoi și singura cale de a o obține este împlinirea părții întunecate a Profeției. Au așteptat veacuri nenumărate ascunși în umbra uitării, plănuiind acest război, această nouă trădare, purtați de ură și dorința de răzbunare. Dacă este numai și pe jumătate adevărat ceea ce ne-a spus sayeritul, atunci ne confruntăm cu o molimă cumplită. Sunt niște războinici de o cruzime inimaginabilă, lipsiți de orice urmă de îndurare. A spus că forța fiecăruia dintre ei o depășește pe cea a trei bărbați iscusiți într-ale luptei și-l cred. Armata Sayerului a fost una temută. Dacă a fost nimicită atât de lesne, soarta noastră va fi aceeași dacă nu vom primi ajutor. Nu cred că mai este necesar să votăm pentru necesitatea acestor alianțe.

— Ondinele sunt... Înșelătoare, rosti Balath, privindu-i încruntat. Nu cred că vor cădea la învoială...

— Vor cădea, zise Danal cu glas încordat. Nu doar lumea noastră

e amenințată, ci și a lor.

— Și cum propui să intri în voia lor? se interesă Morkhan. Aceste creaturi ale apelor rareori ni se arată. Asta în cazul în care neamul lor nu a pierit între timp, își exprimă el îndoiala cu glas tare. Sunt niște ființe tare bănuitoare...

— Și asta ar trebui să ne mire? replică vrăjitorul cu o ironie voalată în glas, privindu-l tăios.

Ondinele alcătuiau un neam ales. Erau de o frumusețe despre care se spunea că o depășea cu mult pe cea a zeitelor din binecuvântatul și veșnicul Asgard, cu voci fermecătoare și de o grație nespusă. Oricine le vedea rămânea vrăjit de gingășia lor. Se zvonise faptul că vrăjitoarele apelor înrobiseră cu minunăția lor până și pe mândrii și atotputernicii zei. În vremurile de demult, mulți bărbați își luau soațe din rândurile lor, pândindu-le pe malul apelor atunci când acestea ieșeau la mal să se răsfete la soare. Se spunea că era suficient să tai o şuviță din părul lor pentru a le fura puterea.

Cu timpul, stăpânele apelor se arătaseră din ce în ce mai rar și, la fel ca demonii, existența lor ajunsese să devină doar o legendă, pierdută printre multe altele. Însă, în ciuda înfățișării lor, vechile balade depăneau cântece despre vitejia și curajul lor, despre faptul că erau niște războinice iscusite și de temut, aidoma nimfelor care-și avea sălaşul în trunchiul bătrânilor arbori din codrii Meer.

— Nu vom putea lua direct legătura cu ele, interveni Leah împăciuitor. De fapt, vom folosi un mesager care să le propună această tristă și necesară alianță.

— Te gândești la cineva anume? se interesă regele.

— Da, mă gândesc la cea care stăpânește peste suflarea din Meer, răspunse Leah, privindu-l liniștită. Dacă regina Khaly va accepta să ni se alăture, ea va fi singura care va putea să le transmită dorința noastră.

— Și astfel vom câștiga două dintre cele trei alianțe, concluzionează regele gânditor. Prea bine. Și leoninii?

— Focul pe care-l păzesc este al Lor. Iar voința zeilor este mai presus decât orice.

— Bine. Votul alb este, prin urmare, al tuturor? se interesă regele, privind în jurul lui.

Mâinile se ridicară, o formalitate în acest caz, însă protocolul tre-

buia respectat. Toate deciziile care priveau siguranța și bunăstarea poporului din Eliria se luau în cadrul acestui Mare Consiliu, care putea fi sau nu de acord cu schimbările propuse, deși votul alb rareori fusese respins în cadrul acestor întruniri.

— Prea bine. Pace și înțelepciune tuturor.

— Pace și înțelepciune tuturor, roștiră cu toții formula de încheiere.

— Jerod mi-a spus că ai de gând să rămâi, i se adresă Fedra Leei câteva minute mai târziu, în timp ce o conducea spre sala unde avea să se servească cina.

— Numai pentru ceremonia de mâine, oftă Leah fără să vrea.

— Ești îngrijorată. Nu poți vedea finalul și asta te frământă cel mai tare, șopti Fedra aplecându-se spre ea, dovedind o intuiție extraordinară, ca de fiecare dată.

— Jur că tu ar trebui să fii o meroween! replică Leah, râzând fără chef.

— Chipul tău este ca o oglindă pentru mine, zâmbi regina.

— Privirea ta este mult prea pătrunzătoare, iar mintea-ți neobosită. Ești o binecuvântare pentru el, adăugă Leah, privindu-și tatăl care se afla în partea cealaltă a încăperii, discutând ceva cu unul dintre nobilii de la curte.

— Știu, surâse regina șăgalnic. Și el este pentru mine o binecuvântare. Și să știi că n-aș fi bună ca meroween, adăugă într-o șoptă confidențială, luând-o de braț. Jerod spune că sunt uneori incredibil de naivă. Aidoma unui copil.

— Și nu oare candoarea copiilor ne dă, de cele mai multe ori, soluția unor situații complicate, aparent fără ieșire? Mult prea des, noi, adulții, complicăm foarte mult lucrurile simple, care ar trebui să rămână simple. Experiența ne învață să fim prudenți și cumpătați și ne influențează deciziile, de cele mai multe ori nu în sensul cel mai bun. Rațiunea are deseori întâietate în fața instinctelor. La copii lucrurile stau exact pe dos și de aceea sunt mai puternici decât noi în anumite privințe. Își păstrează inima curată și spiritul liber, iar înțelepciunea lumii se revarsă în cugetul lor aidoma unui râu, păstrându-și limpezimea tocmai datorită faptului că albia minții lor nu este împovărată cu nisipul prea multor gânduri și incertitudini.

— Accept complimentul, își lărgi Fedra zâmbetul. Poate că ar tre-

bui să-ți amintești și tu acest lucru. Puțină naivitate nu ți-ar strica nici ție.

Urmărindu-i privirea, Leah o întâlnește pe cea a lui Morkhan, care gusta dintr-o cupă ceea ce ea bănuia a fi vin. Ochii lui o sorbeau efectiv, producându-i un simțământ ciudat. Nu știa cum să răspundă acelei priviri arzătoare, drept pentru care-și feri ochii.

Din toate punctele de vedere, Morkhan părea alegerea perfectă pentru oricare femeie de pe tot cuprinsul Eliriei: un bărbat înalt, vâinos, cu trăsături aspre, dominate de farmecul unor ochi superbi, la fel de verzi și de înșelători ca marea.

Faptul că era bogat și de viță nobilă îl făcea să fie râvnit de către multe dintre grațiile cetății. Motivul pentru care pusese ochii pe ea îi scăpa Leei și i se părea de neînțeles. Ca vlăstar regal, soarta ei în ceea ce privea viața în general și căsătoria în particular ar fi fost demult pecetluită. Ca meroween, preoteasă a celor neatinși de umbra morții, alegerea de a se căsători sau nu îi aparținea în totalitate, un privilegiu de care nicio altă eliriană nu se putea bucura, fiindcă majoritatea fetelor erau logodite și promise viitorilor soți încă de când erau în scutece.

Leah nu cochetase niciodată serios cu gândul de a-și întemeia propria familie din mai multe considerente. Fusesse dintotdeauna conștientă că pe lista priorităților din viața ei, ideea de a avea un soț era un vis îndepărtat, situat undeva între coada cozii și puțin probabil. Nu pentru că nu și-ar fi dorit. Își dorea copii pe care să-i răsfete la sânul ei și un soț pe care să-l îndrăgească și lângă care să se simtă împlinită și fericită, însă se îndoia că avea să-l afle vreodată pe acel om care să nu se simtă intimidat de ceea ce ea era în fapt, cu care ar fi putut vorbi având certitudinea că era într-adevăr înțeleasă, un bărbat care ar fi împărțit izolarea din spatele cascadei cu ea și nu s-ar fi temut de puterile ei... Însă pur și simplu nu fusese vremea și nici momentul unor astfel de alegeri. Și probabil că nici n-avea să fie vreodată, un lucru în fața căruia se resemnase demult. Era ceea ce era și nu putea schimba cu nimic asta. Și nici nu-și dorea. De fapt, îi convenea de minune faptul că toți bărbații cu care intra în contact nu-și ridicau ochii spre ea decât cu respect, devotament și cu o afecțiune care n-avea nicio legătură cu înfățișarea ei, scutind-o astfel de penibilul unor situații cu care n-ar fi știut să se descurce. Era meroween a lor și toți o priveau ca

atare. Cu excepția lui Morkhan.

Într-un anume fel, patima cu generalul o privea o intimidă. Nu știa cum s-o înfrunte și de aceea prefera să-l evite. Și din acest motiv pântecul i se încleștă când îl văzu pornind spre ea, exact în aceeași clipă în care Fedra se retrăgea.

— Ești o prezență atât de rară printre noi, meroween, rosti el cu glas scăzut și învăluitor, întinzându-i un pocal aurit cu vin, pe care fata se văzu nevoită să-l accepte. Este păcat să ascunzi atâta frumusețe în sălbăticie.

— Sălbăticia despre care vorbești, generale, este căminul meu și mi este drag. La fel de dragă ca singurătatea pe care se pare că mi-o compătimești atât de mult, replică ea domol.

— Nu ți-o compătimesc, meroween, ci doar o invidiez. Ea-ți vede chipul în fiecare zi.

Leah tăcu, neștiind cum să reacționeze în fața acestei declarații neașteptate.

— Ți-aș compune versuri măiestrite, dacă zeii m-ar fi înzestrat cu darul trubadurilor și al poezilor, continuă bărbatul, făcând un pas spre ea și privind-o cu ochi arzători. Însă sunt un biet nefericit, lipsit de darul vorbelor meșteșugite, care speră de prea multă vreme la un semn al milostivirii tale.

Vai de mine! gândi Leah, trăgând cu grijă aer în piept. Își roti privirile în jur, căutând disperată o cale de scăpare. De regulă la cină participa întreaga curte, numai că mesenii se lăsau așteptați de această dată. Prinse privirea reginei și-și lansă ruga mută, dar ochii Fedrei se umplură de amuzament și o lăsă să se descurce singură.

— Ăăă..., se bâlbâi ea, luând fără să se gândească o înghițitură de vin, încercând să tragă de timp.

— Sentimentele mele pentru tine sunt statornice și durează de prea mult timp, meroween, continuă bărbatul, apropiindu-se și mai mult de ea.

Leah făcu ochii mari. Niciodată până atunci bărbatul nu-și mai luate libertatea s-o... Înghesuie astfel.

— Îmi pare rău, generale, dar...

— Acordă-mi îngăduința de a ți le arăta, domniță, stăruie el, mult prea mândru ca să cerșească, deși dorința aceasta i se citea în ochi, la

fel de evidentă ca energia lui, care o înconjura pe a ei, aproape sufocând-o. În curând va începe războiul. Probabil că voi pieri în bătălie...

— Poate că nu, replică ea repede, luând încă o gură de vin, disperată.

— Și dacă va fi astfel?

— Ar fi o pierdere regretabilă pentru Eliria...

— Aș dori să fie o pierdere regretabilă pentru tine.

Leah oftă în sine a ei. Oare de ce i se părea mai ușor să mânuiască o sabie decât să înfrunte patima acestui bărbat chinuit de niște sentimente ce nu-și aflau ecou în inima ei?...

Dintr-odată, totul se întunecă în fața ochilor ei și Leah se trezi în fața unei priveliști cumplite. Avu nevoie câteva clipe pentru a înțelege că nu era decât o iluzie. Era învăluită într-un soi de ceață mișcătoare, purtată de vânturi, a cărei miros aspru de fum și sulf îi asaltă nărilor, provocându-i o usturime arzătoare în gât. Bărbatul de lângă ea stătea întins pe spate în țărână, cu ochii larg deschiși, privind spre un cer pe care în realitate nu-l vedea și nici n-avea să-l mai poată vedea vreodată. Trupul îi era spintecat în curmeziș și din el se înfrupta cu lăcomie o creatură oribilă, cu trei ochi, cu dinții ascuțiți ca niște seceri și trupul acoperit de păr aspru și spini lungi. În jurul lui se aflau alte trupuri măcelărite, iar mirosul morții și al sângelui proaspăt vărsat erau atât de pregnante, încât stomacul i se revoltă.

Morkhan o văzu albindu-se la chip dintr-odată. Cupa îi alunecă printre degetele amorțite, căzând cu zgomot pe podeaua de piatră, iar în clipa următoare fata îi alunecă în brațe.

CAPITOLUL 5

Pădurea Meer avea ceva unic, doar al ei, un tărâm plin de umbre adânci și secrete bine păstrate. Aici creșteau ierburi de leac extrem de rare, hrănite de energia brută a pământului acelor locuri, și flori de o frumusețe nemaîntâlnită. Copacii bătrâni, noduroși, vorbeau despre veacuri demult apuse.

Regatul nimfelor, situat la granițele dinspre miazănoapte ale Eliriei, era un tărâm în care oamenii nu se aventurau niciodată de bunăvoie. Cel care îndrăznea să se afunde în adâncul lui nu se mai întorcea niciodată să povestească ceea ce ochii lui văzuseră. Leah știa că acest

lucru nu se întâmpla din cauza driadelor care-și aveau sălașul în trunchiurile arborilor, cât datorită altor vietăți care trăiau în inima acelei sălbăticii.

Lângă ea, Rogan își zbârli blana, mârâind scăzut, amenințător. Simțea primejdia, la fel de limpede ca și ea. Ceva nevăzut îi urmărea. Încă de când trecuseră hotarul acelor pământuri se simțise privită.

Leah închise ochii, ascuțindu-și simțurile. Vântul purta șoapte spre ea, șoapte rostite într-un grai vechi, de mult uitat.

Ce nesăbuintă ți-a purtat pașii până aici?... Pericol... Moarte...

— Em meroween sinaad gh'ai un deenah i sahnab Khaly heley! rosti Leah, încrucișându-și brațele în dreptul inimii și deschizându-le apoi în față, într-o arcuire lentă, executând toate mișcările pe care le învățase de copilă, când Neyra o pregătise pentru acest moment, învățând-o dialectul și formula de introducere prin care solicita o audiență la cea care stăpânea peste acele ținuturi.

— Seney onah-om, meleeh meroween. Leah deschise ochii. În fața ei, la câțiva pași, se afla o femeie zveltă, blondă, cu ochii verzi, de o frumusețe incredibilă. Purta o tunică vaporosă, la fel de subțire ca pânza de păianjen, care cădea cu eleganță peste trupul delicat, acoperindu-l până la jumătatea coapselor. În spate purta un arc de un alb argintiu și o tolă cu săgeți, iar peste talia înaltă era petrecută o cingătoare lată, dintr-un metal alb strălucitor, o dantelărie de împletituri delicate care-i trădau rangul.

— Mărită Khaly, se înclină Leah înaintea ei cu smerenie, adresându-se în graiul vechi.

— Binecuvântată fii, meroween, îi imită nimfa salutul, zâmbind ușor. Ți-am prevăzut sosirea. Te așteptam.

— Atunci cunoști pricina pentru care am îndrăznit să-ți tulbur liniștea, regină.

— Porțile viitorului mi s-au deschis și mi te-au arătat, fiică a veșniciei, rosti nimfa încet și răspicat, iar zâmbetul i se șterse de pe buze. Destinu-ți hărăzit de zei este unul strălucitor și totodată întunecat. Urmează-mă.

Leah îi făcu semn discret lui Rogan și amândoi se luară după nimfa a cărei pași ușori îi purtară spre inima pădurii.

Niciunul dintre ei nu observă șarpele cafeniu, care se strecura neuzit printre ierburi, aidoma unei umbre, urmărindu-le mișcările atent,

cu ochi albaștri, arzători și ficși.

O urmărise încă de când își părăsise sălașul și se îndreptase spre cetate.

Vreme de o zi și o noapte fusese nevoit să-și schimbe de mai multe ori înfățișarea pentru a-și duce la capăt ceea ce el considera a fi o amplă misiune de recunoaștere. Nu se așteptase ca teritoriul acela să fie atât de vast și, pentru că era meticulos din fire, nu lăsase nicio palmă de pământ necercetată, fapt care-i luase mult mai mult din timpul alocat inițial.

Dacă ar fi avut o înclinație cât de mică spre visare, ar fi putut afirma că acele locuri erau de o frumusețe care-ți tăia respirația. Pădurea era străbătută de trei râuri care veneau din trei direcții diferite, adunându-se într-un mănunchi strălucitor, argintiu, care se prăvălea în niște cascade înalte, tunătoare și superbe. Erau trei la număr și el le cercetase pe fiecare în parte. Malurile abrupte și acoperite de stânci ascuțite nu ascundeau nicio potecă, în spatele cortinelor năvalnice ale apei nu se ascundea nicio grotă. Pe maluri creșteau ferigi înalte cât un stat de om, trestii cu ramurile arcuite grațios deasupra apei, crini sălbatici, de culoarea apusului, și mușchi de un verde întunecat și moale.

Saul știa că pierduse mai mult timp decât poate ar fi fost necesar în preajma cascadelor, dar mirosul îl tot atrăgea într-acolo. Poate și pentru că energia acelor locuri, care-i dădea mâncărimi și arsuri la nivelul pielii, îl stârnea să insiste. Undeva, în apropierea apelor, Păstrătoarea își avea lăcașul, nu se îndoia de asta, dar nu-l putuse dibui, fapt care-l iritase la culme.

Văzuse șoimul în vreo două rânduri, dar înainte de a-și lua înfățișarea potrivită unei astfel de urmăriri, pasărea dispăruse. Apoi zărise lupul și, preț de o clipă, avusese pornirea de a-l ataca. L-ar fi ucis, nu se îndoia de asta, eliminând astfel una dintre micile neplăceri viitoare. Însă tocmai pe când se pregătea să-și schimbe forma, vrăjitoarea apăruse lângă lupul sur, fapt care-l făcuse să încremenească de uimire, nu atât pentru felul în care îi apăruse în raza vizuală ci pentru că nu-i simțise deloc prezența, nu existase niciun semn care să-l avertizeze că se afla prin apropiere. Apariția ei îl luă complet prin surprindere și-l făcu să-și amâne intențiile de moment.

Retrăgându-se și mai mult în umbra tufișurilor, o studiase concentrat. Imaginea îi era multiplicată de ochii săi de insectă, însă o vedea

extrem de clar. Purta o tunică scurtă dintr-o piele moale de culoarea castanelor, lungă până la genunchi, iar părul negru îi era împletit într-o coadă groasă, care-i atârna pe spate până mai jos de șolduri. Avea picioarele goale și singurele podoabe erau două săbii cu lama scurtă, așezate în cruciș în spatele ei, în niște teci de piele măiestrit lucrate. Un soi de ham, își dădu el seama, conceput astfel încât armele să poată fi scoase rapid în caz de nevoie. Șoimul era cocoțat pe umărul ei drept, o pasăre cu penajul de un brun amestecat cu nuanțe roșietice. Numai și din cauza coloritului straniu oricine și-ar fi dat seama că pasărea nu era ceea ce părea.

Toate detaliile le înregistrase în câteva clipe, însă ceea ce îi reținuse cu adevărat atenția fusese fața ei. În urmă cu două zile, când aroganța îl făcuse să-și închipuie că simpla lui prezență ar fi determinat-o să i se predea cu tot cu Piatră, nu avusese la dispoziție decât o fracțiune de secundă pentru a-i vedea chipul, înainte ca cețurile s-o înghită. I se păruse atrăgătoare și incredibil de tânără. Însă, privită mai îndeaproape, își dădu seama, cu o detașare rece, că se înșelase în ambele privințe. Era tânără, într-adevăr, dar nicidecum o copilă, ci o femeie în toată puterea cuvântului, cu formele trupului ispititor de coapte. Însă ceea ce-l frapase la ea fusese chipul ei. Ochii mari și întunecați, umbriți de genele lungi și accentuați de o pereche de sprâncene subțiri, elegante, pomeții înalți, nas drept și o gură lată, cu buze irezistibil de pline, bărbia o idee încăpățânată, toate aranjate pe un chip cu o piele netedă, imaculată. Pentru o clipă îi trecu prin minte gândul că nicio dată nu mai văzuse o femeie care să-l facă să-i lase gura apă la propriu. Și mai umilitor decât atât era faptul că o lăcustă putea să saliveze pe o afurisită de frunză de brusture!

Constatarea acestui fapt îl umplu de dezgust și de furie. Ar fi putut s-o atace atunci. Ar fi mizat pe elementul surpriză, ucigând mai întâi lupul, apoi pasărea. Nu i-ar fi luat mai mult de câteva secunde. Până când ea s-ar fi dezmeticit, ar fi dezarmat-o și ar fi scos-o din luptă. Economie de timp și energie, misiune încheiată rapid și cu succes. Nemeth ar fi delirat de bucurie și toată lumea ar fi fost mulțumită. Însă ceva îl făcuse să ezite.

Nici acum nu înțelegea ce anume îl determinase să amâne momentul. Și nici de ce preferase să riște proteste și s-o urmeze dincolo de zidurile cetății. Scuza lui fusese aceea de a o cunoaște mai bine,

fiindcă prima lor întâlnire îl cam lăsase pe gânduri, iar el nu agreea surprizele de niciun fel. Însă era o scuză jalnică, o știa. O urmărise pentru că trezise curiozitatea vrăjitorului și stârnise interesul cameleonului din el. În plus, își făcuse o idee despre planul cetății, memorând locurile în care erau amplasate gărzile precum și numărul lor. Singura lui preocupare în momentul în care ajunsese în interiorul cetății fusese aceea de a nu fi remarcat de vreo zburătoare în trecere. O insectă nu atrăgea atenția oamenilor, dar o atrăgea cu siguranță pe cea a unei păsări cu stomacul gol. Iar el nu dorea să ajungă micul dejun tardiv sau prânzul nimănui.

Izbutise să treacă neobservat și să ajungă în interiorul îmbietor al palatului, unde luxul îl izbise din toate părțile, stimulându-i pofta de a-l avea. Urma să discute cu Nemeth despre această problemă la întoarcere, gândi el. În fond, avea să i-o aștearnă pe Păstrătoare la picioare, împreună cu Piatra ei, nu? Drept pentru care se aștepta ca recompensa lui să fie una pe măsură.

Nu-și făcea probleme în a o captura pe micuța războinică. Cea mai simplă cale era s-o prindă singură, într-un loc cât mai ferit. Scoaterea ei din palat avea să fie floare la ureche. Avea s-o subtilizeze de sub nasul lor, unii dintre ei aveau să-i vadă cu siguranță în timp ce părăseau cetatea, dar nimeni n-avea să-și dea seama de ceea ce ochii lor aveau să perceapă. Un truc simplu, eficiență garantată.

Apărarea în interiorul palatului, la fel ca în Sayer, era jalnic de slabă. Nu se îndoia de faptul că Nemeth avea să aplice aici aceeași lovitură de grație pe care o dăduse și acolo. La o adică, ar fi putut-o face chiar el, acum, într-o manieră mult mai rafinată, dar nu pentru asta venise aici. Mai aveau suficient timp la dispoziție.

Așa că se strecurase prin galerii, memorând poziția încăperilor și aranjându-le în harta pe care și-o construia meticulos în minte. Fiind însă cu atenția distribuită în mai multe direcții, la un moment dat o pierduse. Pur și simplu vrăjitoare dispăruse și avusese nevoie de trei ore nenorocite ca s-o găsească. Fusese chiar pe punctul să renunțe când îi adulmecase mirosul în dreptul unei uși din aripa de est. Se strecurase pe sub ușă și... avusese parte de una dintre cele mai frumoase și mai incitante priveliști din viața lui.

Cu câteva ore mai înainte, când apăruse în pădure pe neașteptate, se întrebase cum ar arăta goală. O reacție firească, dată de puternica

natură senzuală a rasei lui. În fond, el era mascul și ea... o femelă cum nu se poate mai atrăgătoare! Acum avea răspunsul. Unul neașteptat chiar. Îmbrăcată era cu certitudine fermecătoare, însă dezbrăcată... te năucea de-a binelea! Acela fusese poate unicul moment din viața lui când rămăsese încremenit, fără replică. Și probabil că tot atunci își pierduse și ultima brumă de luciditate, făcându-l să uite cu desăvârșire scopul pentru care se afla acolo.

Cu adevărat uimitor fusese faptul că ea-l simțise în forma aceea. O văzuse înlemnind, ca o fracțiune de secundă mai târziu să-și activeze un soi de scut energetic, care-l împinsese cu putere înapoi, aproape strivindu-l de perete. Apoi sabia apăruse de nicăieri în mâna ei și el se văzuse nevoit să bată în retragere.

Pentru a treia oară în decursul unei singure zile, vrăjitoarea îl prinsese cu garda la pământ. Modul în care se mișcase, rapid, silențios, cu o grație specifică celor care știu cum anume să-și înfrunte adversarul cu o sabie în mână și să-l țină la distanță îl determinase să-și revizuiască complet impresiile în privința ei. Nu era o începătoare în arta meșteșugului și cu siguranță nu părea a fi nici vreo debutantă în cea a unei confruntări față-n față. Desigur, avusese o nouă șansă de a o lua pe sus, dar ezitase din nou.

Și iată-l acum, urmând-o în adâncurile unei păduri afurisite, într-un loc unde n-ar fi pășit nici mort, un tărâm în care sălășluiau creaturi care l-ar fi putut ucide fără nici cel mai mic efort, riscându-și astfel existența... pentru ce, mai exact?

Ratase cel puțin o duzină de momente în care ar fi putut duce la bun sfârșit misiunea pe care Nemeth i-o încredințase. Iar acum, în aceste locuri, chiar nu mai putea întreprinde nimic. Ca să-și captureze prada trebuia să-și ia înfățișarea obișnuită, ori asta ar fi fost sinucide-re curată din partea lui. Nu era câtuși de puțin curios să afle cam câte nimfe ar fi putut năvăli din trunchiurile arborilor cu arcurile în mâini, împănându-l cu săgețile acelea blestemate, de care toți demonii se temeau ca de naiba!

Nu săgețile lor în sine era problema, cât metalul din care erau confecționate și descântecul care le însoțea. Odată ajunse în trup, indiferent pe unde pătrundeau, metalul se lichefia instantaneu în contact cu carnea, pătrundea în sânge și se transforma într-un soi de așchii care se roteau cu repeziciune, sfârtecându-te de viu, din interior spre

exterior. Practic, te dezintegrai în picioare, în niște dureri cumplite. Și asta o păteau numai demonii. Un alt dar făcut seminției lui, cu multe veacuri în urmă, de către una dintre reginele lor, când unul din stirpea lui avusese sminteala de a o răpi, viola și ucide pe una dintre progeniturile acesteia.

Drept răsplată, regina, o vrăjitoare cu puteri nemăsurate, concepu-se un descântec cumplit, făurind acele arme de care demonii ajunseră să se teamă mai rău ca de moarte, pentru că nu exista nicio vrajă care să contracareze puterea acelei formule ucigașe. Și dacă tot îi era scris să moară odată și-odată, personal prefera să sfârșească într-un mod onorabil, luptând cu un adversar pe măsura lui, și în niciun caz transformându-se într-un morman de carne tocată. Motiv pentru care se trezi brusc la realitate.

Ce căuta ea aici, în pădurea Meer?!...

Răspunsul era cât se poate de evident și demonul se opri, încolăcindu-se la baza unei tufe, blestemând.

N-avea niciun rost să mai continue urmărirea. În primul rând pentru că nu putea înțelege graiul lor în forma în care se găsea momentan și în al doilea rând pentru că, pe măsură ce se adânceau în pădure, alte nimfe se alăturau tăcute celor două femei, îngroșându-le rândurile, ceea ce însemna că și problemele lui se înmulțeau. Avea s-o aștepte undeva pe drum și s-o încolțească acolo. Timpul ei tocmai expirase!

Saul așteptă până când fu sigur că era în afara oricărei primejdii, apoi se transformă, optând pentru forma lui preferată.

Acvila țâșni din desigur, avântându-se ca o săgeată printre coroanele copacilor. Văzu prea târziu obstacolul care-i tăie calea, ieșindu-i în față, drept pentru care îl izbi din plin, proiectându-l prin aer într-un nor de pene.

Țipătul de protest al șoimului îl făcu să se răsucească uimit în aer. Întâlni privirea verde a păsării și, preț de o fracțiune de secundă, totul păru să încremenească. Atacă instinctiv, înfigându-și adânc ciocul în pieptul păsării. Șoimul țipă din nou, un țipăt ascuțit de durere, apoi își strânse aripile și plonjă nebunește prin coroana copacului de dedesubt, făcându-se nevăzut.

Saul înjură violent, vorbele transformându-i-se într-un cârâit furios.

Îl recunoscuse și fusese recunoscut. Dacă ar fi fost în oricare altă parte, ar fi urmărit șoimul și l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Frustrat, făcu un ocol larg și lăsă în urmă cu repeziciune acele ținuturi, blestemându-și prostia. Tâmpita aia de pasăre avea să dea alarma, iar vânătoarea lui urma să fie compromisă! Prada avea să-i scape de această dată și asta numai din propria-i neghiobie.

Clocotind de furie, se înalță din ce în ce mai sus, pentru a putea privi cât mai departe în zare.

Întotdeauna exista o altă pradă de vânat.

CAPITOLUL 6

— Cunoaștem soarta celor din Sayer, meroween, o întrerupse Khaly, privind-o neclintită. Una dintre surorile noastre s-a întâmplat să fie prin apropiere când a auzit cornul cetății sunând. A ajuns tocmai în clipa în care s-a dezlănțuit lupta. Amintirile pe care le-a adus cu ea au fost cumplite, imposibil de descris. Am văzut cu toate masacrul care a fost acolo. Numărul lor cu greu ar putea fi socotit și sunt însoțiți de niște bestii oribile. Li se spune gholl-i. Niște creaturi pe jumătate lupi, pe jumătate lei, deși sunt mai mult decât atât. Au trupul și coada acoperite de spini otrăviți și un al treilea ochi în ceafă, ceea ce face ca uciderea lor să devină extrem de dificilă. Și se hrănesc cu trupurile celor uciși. Nimfa se opri, cutremurându-se și respirând adânc când amintirea acelei scene oribile îi răsări în fața ochilor. Meleya a spus că a încercat să-l doboare pe unul dintre ei, dar blana nu le poate fi străpunsă de către armele noastre. Și-a irosit aproape jumătate dintre săgeți încercând s-o ucidă, iar prezența ei a fost simțită de către câțiva dintre nemesingieni. Erau unii cu darul vântului, capabili să se facă nevăzuți după voința lor, iar Meleya a fost la un pas de moarte. Niciuna dintre noi nu întoarce spatele unei provocări, mai ales când este vorba de a ucide un demon, dar era singură și n-a avut de ales.

Leah își mușcă buzele, aprobând în tăcere. Creatura pe care regina din Meer o descrisese semăna izbitor cu bestia care sfârteca trupul lui Morkhan în viziunea ei.

— Viitorul este nesigur, pentru noi toți, rosti Leah, privind-o pe regină cu gravitate. De aceea am venit aici.

— Vrei o alianță, rosti regina, susținându-i privirea. Și vrei să formăm o aliață și cu vlăstarele mărețului Ondin.

— Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem obține. Ai văzut asta.

— Viitorul este în continuă mișcare. Oh, da, glăsui nimfa, zâmbind amar, cu privirile ațintite în gol. Am văzut acest viitor.

Leah știa că nimfa nu privea copacul din spatele ei, ci undeva în negurile timpului. O clipă mai târziu, culoarea verde a ochilor acesteia se întunecă. Când o privi, Leah știu că nu o privea pe ea. Inclusiv tonalitatea vocii i se schimbase, devenind stranie și îndepărtată.

— Am văzut moartea, distrugerea și haosul, rosti nimfa. Am văzut aceste locuri mistuite de flăcări. Neamul meu va fi nimicit. Armia regelui Jerod va fi distrusă, iar pământurile vor cădea unul după altul, răpuse și pârjolite. Ura lor este imensă și setea lor de putere este de nepotolit. Zeii vor fi nimiciți. În această lume și-n toate celelalte nu va rămâne decât cenușă și disperare. Se vor stinge seminții întregi, vor apune lumi care nu au cunoscut decât pacea și echilibrul. Dar nu acesta este singurul sfârșit, adăugă driada și ochii îi deveniră iarăși verzi și limpezi, în timp ce umbra unui surâs i se insinua pe buze. Am văzut și speranță. Și izbândă acolo unde totul părea a fi pierdut pe veci. Am văzut curaj, dragoste și sacrificiu. Am văzut schimbări. Așa că da, vom încheia această alianță.

— Îți mulțumesc, își plecă Leah fruntea în semn de recunoștință.

— Nu-mi mulțumi încă. Tu vei duce, poate, lupta cea mai grea dintre toate. Tu ești speranța noastră, a tuturor, meroween. Există o umbră în destinul tău, și tu o știi. Fă ca acea umbră să te urmeze pe calea Profeției. Acesta este calea care te...

Khaly tresări și se retrase un pas când Rogan, care stătuse până atunci tolănit la picioarele stăpânei lui, moțâind, sări brusc în picioare, scoțând un mârâit scăzut din fundul gâtului. O secundă mai târziu, nimfele prezente își țineau arcurile în mâini, cu săgețile pregătite și îndreptate spre lup.

— Nu! strigă Leah, țâșnind și interpunându-se între vârfurile ascuțite și trupul zbârlit al lui Rogan, blocându-le atacul. Nu este o amenințare pentru voi! Simte ceva... S-a întâmplat ceva!

Le privi pe rând, cu mâinile ridicate în sus, într-o atitudine pașnică și liniștitoare. Khaly își îngustă ochii și le făcu un semn discret cu

bărbia. Corzile arcurilor se slăbiră și nimfele își lăsară armele în jos. Leah își înghiți oftatul de ușurare și se ghemui lângă Rogan, privindu-l în ochi. Lupul schelălăi ușor.

— Ce este? Ce simți? îl întrebă, mângâindu-i botul.

Câteva clipe mai târziu teama animalului deveni a ei.

— Maeve..., șopti ea, simțind cum stomacul i se contractă dureros.

De data aceasta, Rogan își dădu capul pe spate, cu botul îndreptat spre cer, și scoase un urlet prelung, plin de jale.

— Cine este Maeve? se interesă Khaly, făcând prudentă un pas spre ei.

— Celălalt gardian al meu, rosti Leah, ridicându-se încet. Genunchii îi erau moi și inima-i bătea cu putere. Un șoim. Ei doi sunt strâns legați și...

Se întrerupse când privirea nimfei alunecă lateral, fixându-se asupra unui punct situat deasupra umărului ei. Rogan începu să schelălăie și o zbughi de lângă ea. Înghițindu-și groaza, Leah se răsuci pe călcâie.

La cinci pași în fața ei una dintre nimfe ținea în brațe o pasăre cu penajul pestriț, pătat cu roșu. Capul păsării atârna într-o parte și din cioc i se prelingea un firicel subțire de sânge. Rogan împingea ușor trupul inert al șoimului cu botul, scheunând.

— Maeve!

Leah se repezi, luând-o din brațele nimfei. Își strecură degetele pe sub penele păsării, cutându-i înfrigurată inima. Trupul lui Maeve era cald, dar inima nu i se mai simțea. Când își retrase mâna, degetele îi erau pătate cu sânge.

— Oh, nu! *Nu!*

Respirând precipitat, își roti speriată ochii în jur.

— Spune-mi de ce anume ai nevoie, îi ceru Khaly, punând o mână pe brațul ei.

— O peșteră. O văgăună. Orice loc în care nu pătrunde lumina zilei!

— Știu unul. Nu este departe. Vino! Intrarea în vizuină era îngustă și lungă de vreo doi metri, obligându-le să înainteze târâș, însă spațiul se lărgea, boltindu-se. Leah se ghemui, cu Maeve la pieptul ei, în timp ce Khaly smulse câteva rădăcini uscate care se ițeau din plafonul grotei și aprindea focul în mijlocul acesteia. Rogan izbuti cu greu să-și

văre trupul masiv prin culoarul îngust și-și luă imediat înfățișarea umană când ajunse la capătul acestuia, făcând-o pe nimfă să holbeze ochii la el.

Aerul era stătut și mirosea a pământ umed și a excremente proaspete de animal. Erau în culcușul unei vulpi. Leah își blocă mirosul și întinse șoimul pe pământul reavăn, urmărindu-i cu sufletul la gură metamorfoza.

Mai întâi i se lungiră aripile, apoi trupul. Ghearele i se retraseră, penele se resorbiră și capul păsării se mări, preschimbându-se. Câteva clipe mai târziu, transformarea deveni completă și Leah văzu rana adâncă din pieptul ei. Îngrozită, își presă degetele pe gâtul lui Maeve, rugându-se, în timp ce cu cealaltă mână apăsa rana, încercând să oprească sângerarea.

Simți pulsul slab al femeii și ușurarea îi aduse lacrimi în ochi.

— Maeve, rosti ea, aplecându-se deasupra ei. Știu că mă auzi. Deschide ochii și lasă-mă să te ajut. Uită-te la mine, scumpo. Promit c-o să fie bine. Doar uită-te la mine. Maeve! Te rog.

Pleoapele femeii se zbătură ușor, dar ochii rămaseră închisi.

— Te rog. Fă-o pentru Rogan. E aici, cu noi. Haide, puiule, lasă-mă să te ajut!...

Numele bărbatului avu efectul scontat. Maeve izbuti să-și deschidă ochii pentru o clipă, dar pentru Leah acea clipă fu suficientă. O prinse deja, ținând-o strâns și trăgând-o în adâncul ei.

Nimfa făcu ochii mari, uluită. Energia țâșnea din miezul Pietrei de la gâtul Păstrătoarei, din trupul acesteia, învăluind-o, revărsându-se asupra femeii-șoim, scaldând mica grotă într-o lumină argintie, pură. Măinile Păstrătoarei se ridicaseră la o mică distanță deasupra rănii, alunecând cu lentoare deasupra ei. Energia care-i izvora din palme se ondula, pulsând ca o inimă, scânteind și pătrunzând în adâncul tăieturii. Trupul rănitei se arcui mult în sus și din piept îi izvorî un geamăt prelung. Șuvoiul de sânge se domoli treptat, apoi hemoragia se opri în cele din urmă. Sub ochii increduli ai reginei, marginile zdrențuite ale rănii începură să se apropie, în timp ce țesutul sfâșiat din profunzime se regenera vizibil, până când marginile se lipiră, sudându-se într-o cicatrice roșie, care se subție din ce în ce mai mult, dispărând complet. Pielea rămase intactă. Singurul semn al acelei răni care ar fi putut-o costa viața pe Maeve erau dărele de sânge închegat

de pe coastele și sâni ei. Energia aceea orbitoare se volatiliză, trupul femeii-șoim se relaxă și se prăvăli în brațele bărbatului-lup, care o strânse la pieptul lui, legănând-o încetișor.

Leah se retrase ușor, simțindu-și capul stând să-i crape de durere. Se dezechilibra și căzu în fund, apoi își duse o mână la nas, ștergându-și sângele care-i curgea din nara stângă. Imaginea lui Rogan și a lui Maeve era neclară, încetoșată, și avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama că nu-i vedea clar din cauza propriilor lacrimi.

Se frecă la ochi și răsuflă adânc, înghițindu-și greața și oroarea. Îi simțise din plin suferința, căci durerea lui Maeve devenise acum a ei. Cu ochii minții văzu atacul și simți spaima femeii în clipa în care privise în ochii acvilei cu penajul auriu. Apoi percepu durerea ascuțită produsă de ciocul păsării în clipa în care se repezise și o izbise-n piept, trecând prin penaj, piele și carne ca un brici, pentru a-i rata milimetric inima. Simți căderea în gol, crengile care o izbiseră cu putere, deviindu-i traiectoria, și impactul dur cu pământul. ..

Murmurul lui Rogan ajunse la urechile ei.

— Ești în siguranță, iubito, șopti el, îndepărtând șuvițele umede de pe chipul lui Maeve. Ești cu mine. Ai scăpat. Gata.

— Rogan...? articulă Maeve cu greu, privindu-l nedumerită. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul se retrase și o privi lung, zâmbindu-i cu tandrețe.

— Ai fost rănită. Leah te-a salvat. Ești în siguranță acum. Ne-ai tras o spaimă soră cu moartea.

Se aplecă și-și lipi buzele de fruntea ei. Leah îi întâlni privirea și se cutremură. Ochii albaștri erau plini de ură și de o furie arzătoare. Rareori Rogan își pierdea cumpătul, fiind de un calm pe care ea i-l invidiasse de multe ori. Leah știa că nu sar fi dat în lături de la nimic pentru a pune mâna pe făptaș. Și nu voia să se gândească de ce-ar fi fost în stare în clipa în care l-ar fi avut în fața lui. Dar la o adică și ea l-ar fi hăcuit cu mâna ei.

— A fost o... pasăre... o acvilă mare... aurie...

— Șșșt, șopti el, cu buzele lipite de tâmpla ei. Nu vorbi încă. Trebuie să-ți recapeți puterile...

— Nu!... Ne-a urmărit... Nu era... om!...

Rogan aruncă o privire spre Leah, îngustându-și ochii. Leah trase cu grijă aer în piept, susținându-i privirea, apoi dădu încet din cap.

— Am văzut cum s-a petrecut totul, rosti ea, umezindu-și buzele uscate. A fost ceva... neașteptat. Bănuiesc că niciunul dintre ei nu l-a văzut pe celălalt decât în clipa în care s-au ciocnit. Ar fi putut s-o lase în pace, dar a... atacat-o.

— Aș fi putut să evit lovitura dar... totul s-a petrecut foarte repede și... m-am speriat foarte tare, articulă Maeve, închizând ochii. Privirea lui... era atâta ură în ea. M-a împietrit. Pur și simplu n-am fost în stare să reacționez...

— Nu este vina ta, șopti Leah, luându-i mâna într-a ei.

— Ba da. Datoria mea este să te apăr. Trebuia să...

— Nu este vina ta, repetă Leah pe un ton insistent.

— Cine a atacat-o?

Leah își întoarse privirea uimită spre Khaly. Uitase cu desăvârșire de prezența ei.

— A fost un demon. Unul cu darul înșelătoriei. Un cameleon.

— V-a urmărit până aici?

— Așa se pare. Îmi pare rău. Nu l-am simțit.

Privirea nimfei deveni inexpressivă.

— Ești sigură?

— Amintirile ei sunt ale mele acum, răspuse Leah calm. I-am văzut ochii. În clipa în care a atacat-o, Maeve l-a privit în ochi. Cunosce acei ochi, pentru că i-am mai văzut...

— Ticălosul! scrâșni Rogan. O să plătească pentru asta!

— Fără-ndoială, aprobă Leah. Însă ceea ce mă îngrijorează acum este cum de niciunul dintre noi nu l-a simțit? Cum de a fost posibil ca el să fie în preajma noastră și noi să nu ne dăm seama de asta?

— Simți întotdeauna toate vietățile care te înconjoară pe distanțe mici? Ce anume se strecoară prin ierburi sau ce păsări își află cuibul în frunzișul copacilor pe sub care treci? Exact, replică Khaly pe un ton sec, susținând privirea opacă a Leei. Discuția asta trebuie s-o purtăm în altă parte. Nu pot să respir aici.

Și cu aceste cuvinte nimfa se ridică și picioare și-și arcui brațele deasupra capului, vârându-și cu palmele prin tavanul boltit, ca și cum acesta ar fi fost plămădit din aer. O clipă mai târziu erau singuri.

— Mi-aș dori să pot face și eu asta, rosti Maeve cu o notă vagă de umor în glas. Trebuie să fie grozav să poți trece prin ziduri și alte cele fără să fie nevoie să bați la ușă.

— Da, dar ea nu poate zbura, replică Rogan, rânjind. Te simți în stare să ieși?

— Trebuie, răsuflă adânc Maeve, ridicându-se în șezut.

— Vă aștept afară, le aruncă Leah, strecurându-și umerii în deschizătura îngustă, știind că amândoi aveau nevoie de câteva minute să rămână singuri.

Și-n timp ce se târa prin culoarul strâmt, Leah își aminti dintr-odată de strania senzație pe care o avusese în urmă cu o zi, în camera ei de la palat, când se trezise din somn și știuse, știuse că nu era singură în acea încăpere. De data aceasta furia o înhăță de gât, sufocând-o. Fusesse acolo, cu ea...

Brusc, i se făcu greață. Acea jigodie nenorocită o privise într-un moment când era vulnerabilă și expusă. Se delectase cu imaginea ei goală și probabil că se distrase copios în sinea lui. O avusese la discreția lui, iar gândul acesta i se păru de-a dreptul insuportabil.

Ar fi putut-o ataca acolo, realiză Leah, simțind cum i se strâng măruntaiele. Și nici măcar acest lucru nu era atât de grav cât faptul că acel gunoi blestemat se plimbase nestingherit prin palat, la fel de relaxat ca într-o escapadă prin pădure, strecurându-se neobservat printre gărzile cetății și locuitorii ei, putând să semene moartea în rândurile lor o ușurință și nepăsare. Viețile tuturor fuseseră în pericol. Inclusiv cea a...

Regele! gemu ea înspăimântată, năvălind afară din deschizătură și rostogolindu-se pe iarba din fața viziunii. Țâșni în picioare, respirând precipitat, încercând să se calmeze.

— Oh, Doamne! articulă ea lividă, presându-și cu o mână inima care-i lovea în coaste dureros. Trebuie să plec de îndată!

— Unde să pleci? o întrebă Khaly, privind-o lung.

— La palat!... Trebuie să mă întorc în Cetatea Albă! Regele trebuie avertizat! A fost acolo. Acum îmi dau seama că ceea ce am simțit acolo a fost ceva real, dar atunci nu părea a fi și...

Se opri, respirând adânc, știind că era pe cale să-și piardă cumpătul și să devină incoerentă.

— Demonul, articulă ea, înghițindu-și nodul greu din gât. M-a urmărit până la palat. A fost acolo. Toți eram acolo. Nimeni nu l-a văzut. Eu... eu l-am simțit, dar abia mă trezisem și am crezut că e doar imaginația mea. Îl visasem, rosti ea cu dificultate. L-am mai visat și

înainte. Începu să le explice driadelor ceea ce se întâmplase, căutându-și cuvintele în graiul lor cu grijă, pentru a se face înțeleasă. Dacă n-ar fi fost atacul asupra lui Maeve, n-am fi știut niciodată acest lucru. Probabil că s-a folosit de o formă mică pentru a putea trece neștirgerit, ceea ce înseamnă că poate pătrunde oricând acolo ca să..., și vocea i se frânse când realizează dintr-odată ce anume se întâmplase în cetatea de scaun a Sayerului.

— Atunci, ar cam fi cazul să te grăbești.

— Mă voi întoarce.

— Te vom aștepta.

Leah făcu un pas în față și-și puse o mână pe umărul reginei. Khaly îi imită gestul. Se priviră în ochi un lung moment, apoi Leah se retrase.

— Fiți cu ochii în patru.

— Vom fi, făgădui nimfa.

— Mă descurc singură de aici, adăugă ea, privind-o insistent pe regină în ochi până când aceasta aprobă ușor.

Cuprinzându-și nestemata de la gât în pumn, Leah se roti pe călcâie și începu să alerge, dispărând printre copacii seculari.

Khaly privi lung în urma ei, reflectând, apoi le făcu semn la două din însoțitoarele ei s-o urmeze. Nu-i plăcea să socializeze cu oamenii. Neamul ei trăise departe de oameni multe veacuri și bănuia că acest lucru fusese în avantajul lor. Venise însă vremea schimbărilor.

Leah îl căută mai întâi pe Rogan cu mintea, îi transmise mesajul, apoi se concentrează asupra imaginii sălii de tron din Cetatea Albă, înăbușindu-și spaima și neliniștea. Trebuia să se grăbească. Era vital să ajungă la palat și asta cât mai repede!...

Vântul se însufleți brusc în jurul ei, pământul începu să-i trepideze sub tălpi. Își întetă pașii, aproape zburând deasupra ierburilor, focalizându-și toate puterile asupra Pietrei. Și nestemata începu să-i pulseze în palmă, la început ușor, ca și cum ar fi respirat, apoi din ce în ce mai repede. Lumina izbucni din centrul ei ca o explozie, formând un culoar de lumină albă, orbitoare, și Leah fu înșfăcată și catapultată drept în miezul lui.

CAPITOLUL 7

Întrecuse măsura și o știa. Își luase prea multe forme în răstimp de o zi și jumătate, nu se hrănise și nici nu dormise deloc. Ori de câte ori își lua altă înfățișare, arderile i se intensificau și consuma mai multă energie decât în timpul antrenamentelor necruțătoare pe care le făcea de două ori pe zi, fortificându-și mintea și trupul.

Când imaginile începură să i se onduleze în fața ochilor, știu că era timpul să ia o pauză. Trebuia să se odihnească și să mănânce ceva dacă nu voia să sucombe de inaniție în zbor. Era necesar să-și păstreze puterile intacte pentru a duce la bun sfârșit ceea ce avea în minte și nu putea s-o facă dacă stomacul îi ghiorțăia de foame.

Zări ceva cafeniu mișcându-se lângă o movilă de pământ și-și ascuți privirea. Rânjind în sinea lui, făcu o voltă scurtă, își plie aripile pe lângă trup și se lansă într-un picaj nebunesc. Iepurele îl văzu prea târziu. Încercă s-o zbughească, dar ghearele ca niște cângi i se înfipseră în spate, smulgându-l de la sol. Iepurele scoase un sunet asemănător unui chițait, apoi deveni moale când îl smuci scurt, frângându-i coloana.

Cu prada în gheare, ateriză câțiva zeci de metri mai încolo și începu să-i sfâșie blana moale, smulgând hulpav bucățile de carne cu ciocul și înghițindu-le întregi. Prefera să se hrănească astfel, carnea crudă având un gust mult mai bun pentru el în forma aceea decât dacă și-ar fi luat adevărata înfățișare, pentru că asta ar fi însemnat să și-o pregătească și n-avea timp pentru așa ceva. Desigur, exista inconvenientul că pentru a-și astâmpăra golul din stomac trebuia să vâneze de încă șase ori pe atât, dar nu-l deranja nici asta. Avantajul actualei forme îi conferea rapiditate, reflexe bune și o vedere excelentă.

În următoarea oră prinse alți patru iepuri și simți cum stomacul începe să i se relaxeze. Poposi pe creanga cea mai de sus a unui stejar lovit de trăsnet și moțai o jumătate de oră, apoi vână din nou.

Cu forțele aproape complet refăcute, se avântă în înaltul cerului, cercetând orizontul până când zări un punct alb, strălucitor, la orizont.

Rânjind în sinea lui, își corectă traiectoria și se lăsă purtat de curenții reci ai aerului.

Venise timpul pentru un alt soi de vânătoare.

Era la ora amiezii când ateriză lin pe turnul din aripa de est a palatului. Doi soldați stăteau rezemați de zidurile crenelate, cercetând

apatici valea de dedesubt. Căldura îi moleșise și amândoi căscau. Erau plictisiți și probabil că ar fi preferat să fie undeva, înăuntru, la umbră și răcoare, decât în soarele acela arzător.

Una dintre santinele îl zări și-i făcu semn celeilalte să se apropie. Saul stătu nemișcat, urmărindu-i, lăsându-și una dintre aripi într-o poziție stranie, ca și cum ar fi fost ruptă.

Așa. Mai aproape. Nu fiți timizi, băieți. Am ceva pentru voi.

Oștenii veneau încet spre el ca să nu-l sperie, cu niște expresii tâmpite pe mutre, imaginându-și că-l puteau captura. Pentru mai multă credibilitate, demonul scoase un sunet cârâit din grumaz, retrăgându-se ușor și târându-și aripa pe lespezi.

— Este rănită. O fi având osul frânt. Uite ce mare e!

— N-am mai văzut o pasăre care să aibă o asemenea culoare, se minună și celălalt. Pariez că poate fi îmblânzită. Haide, drăguț, nu-ți facem niciun rău. Vino la tătucul tău.

Saul își dădu ochii peste cap în sinea lui. Erau niște imbecili. Îi lăsă să se apropie la o distanță de un braț, apoi se preschimbă fulgerător. Santinele n-apucară să vadă decât o formă neclară înaintea lui ca el să le frângă gâturile în pumni, rapid și eficient. Lăsându-i ușor pe podeaua de piatră, se îndreptă spre scările care duceau în jos. Coborând treptele care se răsuceau în spirală, demonul își masă mușchii brațelor, rotindu-și umerii, strângând din dinți. Unul din inconvenientele metamorfozărilor bruște era durerea acerbă care le însoțea întotdeauna. Nu dura mult, de regulă, dar primele secunde îl făceau întotdeauna să transpire și să înjure cu patos.

Înainte de ultima cotitură, auzi voci și râsete. Se ghemui, luându-și forma unei șopârle, se cățără pe zid și apoi pe tavan, pătrunzând într-o sală mică, circulară, cu două căi de acces. Înăuntru, la o masă dreptunghiulară, îngrămădiți pe două bănci față-n față, opt soldați își omorau timpul jucând zaruri. Părăsi încăperea și ieși pe un culoar care părea să se întindă la nesfârșit. Dându-și drumul de pe tavanul boltit, ateriză pe podeaua de piatră sub forma unui șoarece și începu să alerge.

Izbuti să se strecoare printr-un labirint de coridoare și încăperi, evitând cu dibăcie gărzile și servitorii. Adulmecă, cercetă, lăsându-se purtat de intuiție și fler.

Văzu o ușă lăcuită de lemn în fața căreia făceau de strajă patru

gărzi. Trecând pe lângă cizmele lor, se strecură pe sub ușă și se trezi brusc într-un dormitor de dimensiuni... regești.

Încăperea avea o formă semicirculară, cu ferestre largi, boltite, în fața cărora draperiile de mătase crem se mișcau în adierea molcomă a vântului. Pe podeaua de piatră erau așternute țesături moi, colorate. Exista o masă mare, ovală, atât de netedă și de lucioasă încât reflecta fidel aranjamentul floral al vasei care trona în mijlocul ei. Divane scunde, perne colorate, brodate cu fir de argint, jilțuri cu rezemătoarele împodobite cu plăci de sidef și un șemineu uriaș din marmură aurie. În fața ferestrelor, înălțat pe un postament și încadrat de patru stâlpi din lemn de trandafir superb sculptați, se afla patul uriaș. Prin voaluri ivorii, semitransparente, zări cele două siluete îmbrățișate, care dormeau adânc.

Cameleonul se strâmbă dezgustat. Sperase să-l găsească pe rege singur. Femeia era o complicație pe care trebuia s-o elimine.

Cu grijă, dădu la o parte voalurile și se opri brusc, îngustându-și privirea. Bărbatul dormea cu spatele la el și, din unghiul în care-l vedea, părea prea tânăr pentru a fi regele Jerod. Brațul lung și grațios al femeii de lângă el se afla petrecut peste umărul lui, iar chipul îi era ascuns la pieptul acestuia. Numai că și aici exista o mică discrepanță de decor. Auzise că regina Eliriei era bălaie ca razele soarelui. Ori cea din fața ochilor lui avea părul negru ca smoala. Razant, îi trecu prin minte faptul că poate greșise dormitorul, când fața femeii se înalță într-o mișcare fluidă și el îi întâlni privirea.

Preț de o fracțiune de secundă se holbă la ea uluit, apoi fluxul de energie care țâșni din mâna ei îl izbi drept în piept, proiectându-l prin aer la cinci metri în spate. Impactul dur cu peretele îi tăie respirația. Se ridică încet în picioare, simțind cum furia îi înroșește privirea.

Căzuse în capcană ca un idiot. Singurul lucru care i se părea incredibil, de neînțeles, era cum dracului ajunsese ea aici înaintea lui, când drumul de întoarcere din Meer i-ar fi luat cinci ceasuri, și asta în condițiile în care ar fi avut un cal rapid?... Și cum naiba știuse ce avea el de gând?...

Aruncă o privire lungă spre bărbatul vânjos, cu umeri largi și constituție athletică, ce ședea acum în picioare pe postamentul de piatră, cu o ditamai sabia în mâini, fixându-l tăcut. Apoi își mută privirea spre femeia de lângă el.

— Frumos lucrat, se forță el să vorbească pe un ton plictisit, măsurând-o cu o privire jignitoare, din creștet până-n picioare. Trebuie să recunosc totuși că arăți mai bine dezbrăcată.

Din pieptul ei ieși un sunet sufocat, care-l făcu să rânjească malițios.

— Ei, hai, a fost o priveriște minunată, nu trebuie să te rușinezi așa, răsese el, când o văzu îmbujorându-se din pricina mâniei. Ce-ți mai face găina aia zburătoare? Am avut o întâlnire interesantă. Sper că a trăit suficient de mult ca să ți-o povestească.

Leah strânse din dinți. O provoca, știa asta, și n-avea de gând să-i dea satisfacție.

— Este în viață și va trăi mult mai mult decât vei apuca tu s-o faci.

— Așa crezi? își arcui el o sprânceană zeflemitor. Îți închipui că tu și dulăul acela care se gudură pe lângă tine o să izbutiți să vă măsurați forțele cu mine și să mă învingeți?

— Poate da, poate nu... cine o să poată ști vreodată? ridică fata din umeri cu nepăsare. Însă ele cu siguranță o vor face, schiță ea un gest delicat cu mâna în direcția ferestrelor aflate în spatele ei.

Cele trei femei care pășiră sincronizat afară din perete erau de o frumusețe ireală. Înalte, delicate, cu părul despletit și trupurile zvelte acoperite de țesături străvezii. Erau lipsite de podoabe, însă arcurile și săgețile care străluceau în mâinile lor păreau a fi plămădite din argintul cel mai pur.

Ochii lui se holbară șocați, un fior rece i se prelinse pe șira spinării.

— Oh, rahat! fu tot ce izbuti să spună.

Sabia i se materializă în mâini în clipa în care săgețile începură șuier prin aer. Disperat, se luptă să le devieze cursul, parându-le cu sabia și căutând înnebunit o cale de evadare din acea cursă nenorocită. Ei se aflau între el și ferestre, răsfirați astfel încât să-i taie orice șansă de a se buluci printre ei.

Era încolțit în mod inteligent și singurul lucru pe care se putea bizui era propria îndemânare și iuțeală. Însă chiar și așa, orice greșeală, oricât de mică, avea să-l coste viața. Dacă vreuna dintre nenorocitele alea îl atingeau, era terminat.

Răcnind, își aruncă întreaga putere în față, formând un zid compact, care se lungi de-a curmezișul încăperii, interpunându-se între el

și nimfe, Păstrătoare și însoțitorul ei. Scutul creat încetini noul val de săgeți și, la adăpostul lui, se preschimbă fulgerător, țâșnind spre singura fereastră rămasă liberă. O văzu cu coada ochiului pe Păstrătoare luptându-se să contracareze energia lui cu a ei și pe bărbatul de lângă ea căznindu-se să treacă prin scut ca să-i iasă-n față. Puterea vrăjitoarei slăbi scutul energetic pe care-l înălțase și tăișul sabiei muritorului izbuti să pătrundă dincolo de ea, crestându-i umărul. Nu simți durerea, însă simți exact momentul în care protecția lui fu complet spulberată. În clipa următoare se afla deja în afara zidurilor, iar lumina soarelui îl orbi pentru câteva momente.

Zăpăcit, plonjă în jos cu viteză și coti atât de abrupt încât se dezechilibra în aer. Reuși să se redreseze înainte de a intra cu capul în bordura lată a unei terase de sub el și frână înspăimântat când una dintre săgeți îi trecu razant prin față.

Înjurând, se retrase în umbra balconului, dar știa că nu putea rămâne acolo. Târfele alea nenorocite urmau să treacă prin plafoane și podele ca să ajungă la el!

Numără până la trei, apoi țâșni prin capătul terasei, ocolind zidul.

Grație unui adevărat miracol ajunse la adăpostul codrilor ce înconjură cetatea, însă continuă să zboare, punând o distanță cât mai mare între el și iadul din care scăpase ca prin urechile acului. Și pe măsură ce distanța crește, mânia și ura luau locul terorii care aproape îl smințise preț de câteva minute interminabile.

Fusese înjosit în cel mai groaznic mod cu putință. Niciodată în lunga lui existență nu mai fusese forțat să întoarcă spatele adversarilor și să-și salveze pielea, fugind ca un laș. Faptul că în situația dată fusese singura lui opțiune nu-l consola deloc. Fusese neatent și prost, și se aflase la un pas de a-și plăti prostia cu propria viață.

Ateriză într-o poiană largă și se preschimbă în forma sa umană. Era atât de sleit încât fu aproape nevoit să se târască la umbra unui ulm. Umărul începu să-i zvâcnească supărător și el se uită la tăietura care-i brăzda brațul până aproape de cot. Nu era prea adâncă, dar îl durea ca dracu. Presându-și rana cu mâna sănătoasă, se rezemă cu spatele de trunchi și închise ochii. Plămânii îl ardeau din cauza efortului, ochii îl usturau de oboseală și îi era o sete cumplită.

Avea să le-o plătească, își jură el, scrâșnind și înghițindu-și urletul de mânie și ciudă. Târfele alea, cu arcurile și săgețile lor blestemate,

aveau să sufere amarnic pentru îndrăzneala lor. Pe bastardul acela, care avusese îndrăzneala să-l rănească, avea să-i bea sângele pe îndelete. Nu, mai întâi avea să-l tortureze, se răzgândi el subit. Luni de zile. Poate chiar ani.

Iar Păstrătoarea... ei bine, nimic n-avea să fie îndeajuns în ceea ce o privea!

— L-am ratat, rosti Khaly pe un ton cătrănit. A fost mai rapid decât ne-am așteptat noi.

— Poate că este mai bine așa, făcu Leah gânditoare. Acum știe că nu suntem slabi sau nevolnici, că nu suntem nepregătiți și nici...

Ușa încăperii se dădu de perete și Jerod păși în încăpere încruntat.

— Milord, se înclină Leah adânc în fața lui.

— Toată lumea este teafără? se interesă el, cercetându-i îngrijorat.

— Da. Nimeni n-a fost rănit.

— Și demonul?

— A scăpat.

Jerod se încruntă gânditor.

— A fost o lecție dură pentru toată lumea, rosti el cu un oftat.

Morkhan, se întoarse el către general, vreau ca toată suflarea cetății să se strângă în curtea mare.

— Se face.

— Și trimite-i pe Danal și pe Samyr la mine.

— Am înțeles, se înclină acesta, după care ieși grăbit.

Regele se răsuci spre Khaly, privind-o grav în ochi.

— Își datorez recunoștința mea și..., începu Jerod.

— Nu-mi datorezi nimic, Înălțimea Ta, își înclină cu grație regina capul, schițând un zâmbet vag. Războiul care va începe va fi al tuturor. Molima care plutește la miazăzi de aceste hotare ne amenință pe toți. Sunt vremuri de restriște, stăpâne al Cetății Sfinte. Libertatea acestei lumi și tot ceea ce este important pentru noi toți va fi pierdut dacă nu ne unim forțele.

— Deci prima alianță s-a încheiat, concluzionează regele, zâmbind.

Nimfa îl privi, aprobând în tăcere.

— Noi trebuie să plecăm, rosti ea gânditoare. De astăzi în două zile, la apus, ne vom întoarce cu răspunsul celor lui Ondin. Pace și înțelepciune tuturor, rosti Khaly salutul tradițional din Eliria.

Cele trei nimfe se înclinară adânc în fața lor, apoi se retraseră. Ră-

mași singuri, Leah se uită la el tăcută.

— Îți datorez viața, rosti în cele din urmă Jerod, privindu-și fiica. Dacă nu erai tu, soarta noastră ar fi fost aceeași cu cea a Sayerului.

— Mi-a fost teamă că aveam să ajung prea târziu, mărturisi Leah, frecându-și gura cu dosul mâinii. Încă mai avea pe limbă gustul metalic al fricii și gâtul îi era uscat ca nisipul. A fost o zi teribilă.

— Dar am scăpat cu cinstea obrazului neatinsă, rosti Jerod, surâzând și mângâindu-i părul ciufulit.

— Cetatea trebuie securizată, tată. Fiecare elirian trebuie înarmat și va fi necesar să dublăm numărul gărzilor. Nu știu de câți demoni cu acest gen de talent dispune Gunoiiul Suprem, dar dacă sunt fie și numai zece de acest fel, atunci avem cu adevărat o mare problemă. Trebuie să mă gândesc la asta, adăugă ea, îngustându-și ochii. Trebuie să mă întorc la cascade. Am nevoie de sfatul ei.

Jerod nu o întreabă de al cui sfat avea nevoie, însă inima îi tresări în piept. Leah își puse o mână pe brațul lui, strângându-l ușor.

— Am să-i transmit că ești bine.

— Eu...

Jerod se opri încurcat, inspirând aerul cu lentoare și expirându-l cu un oftat.

— Spune-i că... spune-i că n-am uitat-o niciodată.

— Îi voi spune.

Câteva momente niciunul dintre ei nu spuse nimic. Era pentru prima dată când atingeau acel subiect, chiar dacă numai tangențial. Întotdeauna îl ocoliseră cu diplomatie iar scăparea lui Jerod o surprinse.

— Sunt un prost sentimental, așa-i? schiță el un zâmbet strâmb.

— Ai iubit-o, îi aminti ea.

— Da, într-adevăr, așa a fost, rosti el cu amărăciune, închizând ochii pentru o clipă, simțindu-și sufletul ars de dorul singurei femei pe care o iubise vreodată și n-o putuse păstra. Spune-i doar că sunt bine și atât. Zâmbi scurt, fără chef. Când te întorci?

— Cât de repede pot.

— Aș prefera să nu călătorești singură, mai ales acum, când...

— Voi fi bine, îl asigură ea. Pe cuvânt, insistă, privindu-l calmă.

Khaly mi-a spus că n-a văzut nimic suspect în drum spre încoace, iar târătura aceea nenorocită, care a agitat apele pe aici, nu cred să se

simtă în stare de o nouă confruntare. A cheltuit multă energie încercând să-și salveze pielea. Morkhan l-a rănit, iar driadele l-au băgat cu totul în sperieți. Sincer, mă îndoiesc că se mai află în acest moment pe pământurile noastre.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate. Totuși, fi prudentă.

— Promit.

CAPITOLUL 8

Bărbatul care păzea Văpaia stătea cu privirile concentrate asupra ei, asudând, încercând zadarnic să străpungă cu privirea inima flăcărilor. Pupilele aurii i se dilataseră atât de mult, încât acopereau aproape în întregime albul ochilor.

În locul unde văzuse cu câteva clipe mai înainte sacrificiu, pierderi și schimbări, totul se năruise-n haos, distrugere și moarte, iar acum nu mai vedea decât o beznă fără sfârșit, un abis înspăimântător care înghițea lumile una după alta... Și din acel abis se înălța coșmarul, care-l privea cu niște ochi cumpliți, cerându-i sângele...

— Este o noapte a revelațiilor, nu-i așa, rege Rannoch?

Vocea răgușită îl făcu pe păzitor să tresară și să se răsucească spre intrarea în galerie. Silueta înaltă a bărbatului era ascunsă în spatele unei mantii cu glugă, care-i acoperea fața pe jumătate. Ochii din spatele țesăturii erau de un albastru tern, strălucirea lor – fixă și stranie. Privirea leoninului se umplu de groază când realizează că se uita în ochii proprii sale morți.

— Tu..., bâigui el, livid.

— Da, se mișcă buzele subțiri ale creaturii într-un rânjet crud.

Mai înainte ca regele să atingă mânerul săbiei pe care o purta la brâu, capul i se desprinsese de pe umeri și sângele țâșni într-un șuvoi care împrășcă pereții încăperii. Nici măcar nu văzuse discul metalic al cărui tăiș îi retezase gâtul. Cei câțiva stropi care ajunseră în miezul Văpăii sfârâiră și flăcările acesteia, nici aurii, nici argintii, se stinseră cu un vaiet surd.

Demonii năvăliră în chilie câteva clipe mai târziu, rânjind încântați în fața mizeriei din fața lor. Trupul bărbatului încă mai zvâcnea pe podeaua de piatră, șuvoiul de sânge mânjind lespezile și mobila din încăpere.

— O lovitură impecabilă, generale Antl, îl felicită pe un ton mieros unul dintre demoni.

— Da, nu-i așa? lungi el cuvintele, măgulit.

Închise ochii, trăgând adânc pe nas mirosul sângelui proaspăt și al morții. La urechile lui ajungeau strigătele de spaimă și durere ale leoninilor, o melodie incredibil de dulce...

— Păstrăm femeile? îndrăzni una dintre creaturi să-i tulbure momentul de delectare.

— Nu. Ucideți-i pe toți, mai puțin unul, care să le dea de știre. Înălțimea Sa vrea ca ei să cunoască soarta care-i așteaptă. Apoi dați foc acestui loc. Dar mai întâi, zâmbi cameleonul extrem de încet, cu ferocitate, aveți permisiunea mea să vă distrați.

Demonii chiuiră și se împrăștiară care încotro. Generalul mai zăbovi câteva momente, așteptând ca trupul bărbatului ucis să-și înceteze tremurăturile și convulsiile, apoi se răsuci pe călcâie și părăsi chilia, nu înainte de a lua cu sine cupa goală care, vreme de secole nenumărate, adăpostise Văpaia celor din Asgard.

Prima dintre alianțele pe care Nemeth le prevăzuse tocmai fusese spulberată.

Curând avea să fie împiedicată și cea de a doua. Apoi avea să cadă și ultima dintre ele și Nemeth avea să-i conducă spre izbândă.

Totul nu era decât o chestiune de timp. Iar timp încă mai aveau destul.

Cu brațele pline de ierburi și alte lucruri trebuincioase, Leah păși pe buștean și dispăru dincolo de perdeaua de apă. Focul ardea molcom în vatră și fata îngenunche în fața lui, triind tulpinile crude, rădăcinile și semințele pe care le culesese înainte ca soarele să răsară. Se ridică și aduse alte lucruri necesare, inclusiv flaconul din cristal pe care Neyra i-l dăduse cu o zi în urmă.

Înteți focul cu ajutorul puterilor ei, descântându-l, apoi respiră adânc, pregătindu-se. Știa că n-avea să-i poată proteja pe toți cei care locuiau în cetate, dar măcar avea să încerce să ofere protecție la cât mai mulți cu putință.

Turnă apa binecuvântată de zei în vasul de alamă nouă și-l atârna deasupra focului, făcu un cerc de sare în jurul lui, apoi aprinse tămâia și înconjură totul de trei ori, pentru purificare. Își scoase cristalele din punguța pe care o purta întotdeauna la brâu și așeză patru dintre ele

pe cercul de sare, marcând cele patru puncte cardinale, și totodată și cele patru elemente, pe cel de-al cincilea lăsându-l încet pe fundul vasului. Adăugă în apa care începuse să fiarbă plantele, semințele și rădăcinile magice în ordinea puterii și importanței lor, descântându-le pe rând. În peșteră se răspândi mirosul amar al fierturii, făcând-o să se strâmbe.

Când conținutul vasului începu să bolborosească, Leah desfăcu bocceluța de pânză și studie grămăjoara din fața ei. Erau acolo fire de blană de lup, de vulpe, de urs, excremente de liliac, aripi de păsări, piciorușe și aripi de insecte, un ou de șarpe, vârful cozii unui gușter și altele rămășițe de animale pe care le adunase de-a lungul unei zile încheiate de căutări.

Dacă forma pe care cameleonul și-o alegea ca să pătrundă între zidurile cetății se regăsea într-unul din aceste lucruri, atunci oamenii care urmau să-i poarte protecția aveau să-l vadă în forma lui adevărată. Desigur, talismanele n-aveau să le protejeze viețile, dar măcar n-aveau să fie luați pe nepregătite și măcelăriți ca niște miei. Nu-i plăceau ultimele ingrediente ale vrăjii, dar erau necesare ca vraja să funcționeze.

Răsuflând adânc, începu să le arunce în fiertură, una câte una, vizualizând fiecare vietate în parte și imprimându-le energia în acel amestec. Termină de pus și ultimul rest de țesut animal și, grație unei inspirații de moment, își retează o şuviță de păr, aruncând-o peste toate celelalte. Apoi destupă flaconul și-i turnă dintr-odată conținutul de un roșu strălucitor și viu peste acel amestec dubios.

Preț de o clipă, nu se întâmplă nimic, apoi totul explodează într-o energie orbitoare, care o mătură de pe picioare și o proiectă în capătul celălalt al peșterii. Se izbi cu ceafa de zidul umed și-și pierde cunoștința.

Nu știu cât timp rămăsese așa, cu simțurile amorțite de pe urma impactului. Dacă ar fi îmbrățișat un fulger, asta în cazul care ar fi fost posibil acest lucru, cu siguranță s-ar fi simțit mai puțin zdruncinată.

Într-un târziu, izbuti să se înalțe în șezut și rămase nemișcată câteva secunde, încercând să-și limpezească privirea. Capul îi zvâcnea înfiorător și, căutând sursa durerii, dădu peste un ditamai cucuiul. Faptul că locul respectiv era și umed pe deasupra îi dădu de știre că pielea în pleznise în zona cu pricina și-i dăduse sângele.

Gemând scăzut, se sprijini cu spatele de perete și-și presă ochii care-i pulsau în orbite cu podul palmelor. Un junghi nou de durere îi sfredeli ceafa, urmat de altele mai mici. Cucuiul i se retrăgea. Când durerea cedă complet, deschise ochii prudentă. Preț de aproape două minute încheiate fu incapabilă să se miște.

Vasul dispăruse fără urmă, focul se stinsese aproape complet, iar podeaua peșterii era acoperită de cristale mici ce scânteiau ca niște lacrimi. Leah întinse mâna șovăitoare și culese de pe jos cel mai apropiat cristal, studiindu-l uluită. Piatra nu era mai mare decât unghia degetului ei mare, perfect ovală și netedă. În miezul ei pulsa o lumină stranie, care-și schimba culoarea lin, trecând din roșu în verde, apoi în albastru, în violet, roz pal, argintiu și alb, ca din nou să-și recapete cea dintâi culoare.

Închizând cristalul în pumn, se ridică și se îndreptă grăbită spre perdeaua de ape. Străbătu aproape alergând bușteanul prăbușit și se opri în dreptul stâncilor, privind în direcția pădurii.

— Rogan!

Glasul ei fu înăbușit de tunetul cascadelor, însă Leah știa că urechile fine ale lui Rogan aveau să-i capteze sunetul vocii pe o rază de două mile.

Așteptă, fremătând de nerăbdare, apoi își repetă chemarea. Bărbatul își făcu apariția din spatele copacilor, alergând în întâmpinarea ei, mișcându-se cu o viteză incredibilă, în salturi lungi. Leah știa că lupul era cel care străbătea distanța, dar ea-l vedea pe bărbatul care stătea ascuns în adâncul lui.

Hohotul de râs care-i umplu pieptul izbucni nestăvilit, și Leah începu să sară pe loc încântată.

— Am reușit! Funcționează!

Chiui prelung și râse cu poftă când Rogan începu să țopăie caraghios în jurul ei, surescitat. Testându-i puterea, Leah așeză cristalul pe una dintre stânci și îngenunche în fața lupului, scărpînându-l viguros între urechile mari.

— Funcționează, repetă ea, sărutându-l scurt și apăsând pe bot.

Privirea albastră a lui Rogan se umplu de nedumerire și un scheunat întrebător îi ieși din gât. Leah râse din nou, luă cristalul, plie buzele și fluieră prelung. Țipătul de răspuns al lui Maeve se auzi din îna-

ltul cerului. Rămase nemișcată când o zări, admirându-i arcuirea ritmică și grațioasă a brațelor în timp ce străbătea distanța în zbor, poziția corectă a trupului în momentul planării, cu genunchii strânși la piept și gâtul arcuit.

— Incredibil, șopti ea, fascinată.

Maeve ateriză lin pe vârful unei stânci, rotindu-și umerii ușor. Ochii ei verzi erau calmi și liniștiți, zâmbetul moale, răbdător, așteptându-i porunca. Șoimărița ei era înconjurată de un nimb de energie aurie, caldă, irizată. Leah întinse mâna încet și-i mângâie umărul cu vârfurile degetelor, simțind nu finețea pielii albe a lui Maeve, ci netezimea ca de mătase a aripilor ei.

— E incredibil, repetă ea, fără a-și putea lua ochii de la ea.

CAPITOLUL 9

Când sosi a doua zi, pe la orele amiezii, în Cetatea Albă, Leah era emoționată și plină de exaltare. Făurise niște talismane uluitor de frumoase, înfășurând cu grijă fiecare cristal într-o plasă de fire argintii, delicate, și le petrecuse pe șuvițe înguste de piele. Muncise întreaga după-amiază și aproape toată noaptea, dar izbutise să le termine la vreme.

De șapte ori câte o sută și alte patruzeci și șase. Exactitatea numărului o uimise. Șapte sute patruzeci și șase de elirieni locuiau în Cetatea Albă, nici mai mult și nici mai puțin, și tot atâtea cristale fuseseră născute din vraja ei și darurile zeilor. Considera acest lucru ca fiind un semn, unul important. Și pentru că le terminase, trebuia să le ducă cât mai repede acolo unde era nevoie de ele, fiindcă nu dorea ca elirienii să mai petreacă nici măcar o noapte expuși în fața primejdiei.

Așa că se așternuseră la drum înainte de răsărit, socotind că dacă plecau dis-de-dimineată, le rămânea destul timp să se și întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Mai aveau încă multe lucruri de terminat și timpul o presa îngrozitor.

Ploaia începuse imediat ce ajunseseră dincolo de liziera pădurii, o ploaie deasă, surprinzător de rece. Rogan mersese în fața ei, adulmecând prin vălătucii de ceață, iar Maeve îi stătuse cocoțată pe umăr, fiindcă ploaia cădea din nori și unde existau nori aproape întotdeauna existau și fulgere, iar șoimărița se temea de ele. Apoi vântul care sufla

molcom dinspre miazăzi se înteți, împrăștiind norii.

Când ajunseră în cetate, soarele strălucea pe un cer senin și limpede ca un lac de munte. I se spusese încă de la poarta principală că era așteptată de îndată ce sosea în sala de ceremonii a palatului, dar Leah nu se grăbi, delectându-se cu căldura soarelui în timp ce străbătea aleile pietruite ale cetății.

Era o zi superbă și Leah intenționa să profite serios de pe urma ei, căci o bună parte din ierburile de leac înfloriseră deja, altele își pârguiseră fructele și unele dintre ele trebuiau culese pe timp uscat. O treabă pe care o putea face pe drum la întoarcere. Întotdeauna o relaxa această îndeletnicire, felul în care se simțea atunci când se conecta la energia pământului, plăcerea cu care-și rostea descântecul în momentul culesului, menindu-le puterea tămăduitoare...

Leah simți o durere surdă-n piept când se gândi ca aceea avea să fie, poate, cea din urmă dată când i se îngăduia să facă ceva atât de simplu și firesc. Multe lucruri aveau să se schimbe în următoarele zile și săptămâni. Îi venea greu să creadă că acest pământ, curat și însorit, urma să fie în curând câmpul de luptă a unui război înfricoșător, poate cel mai mare și mai teribil din toate timpurile.

Fiecare lucru la timpul lui, cugetă ea, alungându-și temerile și frământările. Trebuiau să se bucure cu toții de fiecare ceas de tihnă și să-l prețuiască cum se cuvine. Fiindcă nimic n-avea să mai fie la fel după aceea.

Și-n timp ce se îndrepta spre sala tronului, știind că la acea vreme Jerod ținea întotdeauna sfat cu dregătorii de la curte, o izbise tăcerea nefirească din interiorul zidurilor. Se obișnuise cu zarva mărunță din palat, unde copiii se alergau pe coridoare, râzând în hohote și strâmbându-se la adulții care-i muștruluiiau din mers. Se obișnuise cu murmurul scăzut al conversațiilor și cu sunetele casnice pe care slujnicele le făceau atunci când curățau argintăria, măturau podele, scuturau velințele și ștergeau praful pe la colțuri. Peste tot domnea o tăcere încremenită, rău prevestitoare, iar gărzile pe lângă care trecuse aveau fețele încordate și ochii neliniștiți.

— Unde este toată lumea? îl întrebă ea pe un oștean scund și îndesat.

— În sala cea mare, meroween, răspunse bărbatul, înclinându-se adânc în fața ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Încă nu știm nimic sigur, clătină oșteanul din cap. Astă noapte a sosit primul mesager. A ajuns aici la puțin după miezul nopții. Figura bărbatului se aspri dintr-odată. Nu cred să fi avut mai mult de doisprezece ani. Era rănit și îngrozit de moarte. Vorbea nedeslușit, într-un grai care nu era al nostru. N-a mai apucat răsăritul. Danal l-a vegheat până când bietul de el s-a dus.

Ceva rece i se prelinse pe coloană și inima începu să-i bată mai repede.

— Dar lordul Danal i-a înțeles graiul?

— Da. A vorbit cu el.

— Cum arăta băiatul? îl întreabă ea, deși cunoștea deja răspunsul.

— Nu știu, meroween, nu l-am văzut. Dar...

— Da? îl îmboldi ea.

— Lyeth, cel care făcea de strajă la porțile mari, spunea că fața lui... era stranie. N-avea albul ochilor, la fel ca noi, și pielea îi era neînchipuit de albă.

Un leonin. Trăiau în galerii săpate pe sub pământ, o rețea de labirinte care purta numele de Dorandor, și rareori ieșeau la lumina zilei. Își duceau existența într-o desăvârșită izolare, de atât de multe veacuri încât oamenii le uitaseră înfățișarea. Și astfel uitată le fusese și limba.

Ceva se întâmplase, ceva cumplit, dar îi era limpede că nu din gura acelui om avea să obțină răspunsul.

— Ai spus că acesta a fost primul dintre mesageri. Cine al fost cel de-al doilea?

Oșteanul păru de-a dreptul încurcat.

— De fapt... sunt femei. Cinci de toate. Au apărut acum vreo două ceasuri. Chipul lui se înroși când adăugă cu o voce sugrumată: n-aveau straie pe ele, domniță. Patru dintre ele stăteau în... În șanțul cu apă de afară, chiar lângă podeț, se bâlbâi el. Una a fost găsită în fântână. Ea... cânta.

— Ce făcea? se încruntă Leah, stupefiată.

— Domnița cânta, repetă soldatul, foindu-se de pe un picior pe altul, stânjenit. Și când au scos-o afară cu ciubărul, era... era exact cum o făcuse mămică-sa!

Conversația devenise bizară și comică, iar Leah își mușcase buzele

ca să-și împiedice zâmbetul să i se lătească pe toată fața. Patru femei despuiate în șanțul de apărare al cetății și una picată în fântână era un lucru... ei bine, cât se poate de inedit!

— Și spui că aceste domnițe au venit aici cu o solie? se strădui Leah să rămână cât se poate de serioasă.

— Da.

— Din partea cui?

— N-au vrut să zică, dar au cerut mai întâi să te vadă pe tine, meroween. Măria Sa le-a primit de câteva minute și de atunci nimeni n-a mai intrat și nici n-a mai ieșit din sală.

— Am priceput. Presupun că domnițele-s îmbrăcate acum, nu? îl tachină pe oștean, dând să plece.

— Îhî, dădu repede bărbatul din cap. Îs îmbrăcate și-s hrănite. Deși prea înțeleptul Lot poate-nțelege de ce niște făpturi atât de gingașe preferă să mănânce alge și pești, în loc de niște bucate mai acătării! bombăni el ca pentru sine.

— Cum? făcu Leah, oprindu-se brusc și răsucindu-se spre el, crezând că poate nu auzise bine. Ce-ai spus?

Bărbatul clipi derutat.

— Am spus că au cerut alge și pești...

— Sfinte cerule, șopti Leah cu o voce gătuită de spaimă.

Se răsuci pe călcâie și o luă la fugă, deși nici ea nu înțelegea de ce o zbughise așa din moment ce i se spusese clar că era așteptată și că nimeni n-avea să plece nicăieri. Și totuși alergase, ajungând în fața ușilor duble ale sălii de ceremonii a palatului cu răsufierea tăiată de efort și inima poticnindu-i-se în piept. Gărzile care păzeau intrarea se dădură la o parte și o lăsaseră să intre fără un cuvânt.

Erau cu toții strânși acolo. Toți demnitarii curții, cavalerii, baronii, și căpeteniile de seamă ale oștirii din Eliria. Tatăl ei ședea într-un jilț, înconjurat de garda lui personală. Figura-i împietrită nu exprima nimic, dar Leah știu că suferea teribil.

Valul de emoții amestecate din uriașa încăpere o izbi în piept ca un pumn mare și greu. Leah găfâi scurt. Simți oroarea, furia, mila și indignarea care clocoteau în inimile celor prezenți. Și simți deznădejdea și durerea vie a celor cinci femei care ședeau în picioare, la câțiva pași de jilțul lui Jerod.

Numai că acelea nu erau femei. Cele cinci chipuri care o priveau

rânjind lacom nu erau câtuși de puțin umane.

Leah se forță să înainteze calmă, cu pași măsurați, trăgând de timp și studiind rapid fețele cunoscute ale curtenilor prin dreptul cărora trecea. Toate privirile erau îndreptate asupra ei și capetele se înclinau respectuos, însă nu observa nimic pe chipul lor.

Nu-i vedea nimeni în afara ei, își dădu Leah seama. Asta pentru că ajunsese prea târziu. Toate protecțiile se aflau în desaga mică de la brâu ei și era perfect conștientă că, oricât ar fi fost de iute și de capabilă, n-avea să poată ține piept de una singură celor cinci demoni care holbau ochii la ea. Era pe cont propriu și trebuia să acționeze într-un fel sau altul pentru a preîntâmpina dezastrul. Nu doar viața ei avea să fie luată, ci și cea a lui Jerod. Regele și preoteasa Eliriei aveau să fie uciși sub ochii curtenilor. Acesta era planul lor, nu avea nicio îndoială în privința aceasta. Haosul și dezbinarea aveau să se instaleze imediat, iar întreaga Elirie, văduvită de regele și protectoarea lor, avea să fie un teritoriu lesne de cucerit. Totul urma să se termine înainte de a fi început...

Gândește-te! își forță ea mintea să lucreze. Ei sunt străinii aici, nu tu!

Se opri brusc în fața lui Lyam, unul dintre căpitaniii lui Jerod, și se răsuci spre el.

— Lyam, ce plăcere să te revăd după atâta timp! exclamă ea, zâmbind cu căldură.

Fața bărbatului se umplu de uimire, căci se văzuseră în urmă cu câteva zile și chiar cinaseră împreună la aceeași masă în sala mică, depănând povești de pe vremea când erau copii. Un murmur străbătu încăperea, căci nu se cuvenea ca întâiul ei cuvânt să fie adresat altcuiva în afara regelui ei, dar Leah îl ignoră. Se apropie de el în timp ce-și desfăcea săculețul de la brâu și pescui una dintre nestemate. Probabil că toți aveau să se întrebe dacă nu cumva își pierduse mințile...

— Am făcut pentru tine un talisman care să-ți aducă mireasa cuvenită, rosti ea cu o undă de umor în glas, suficient de tare ca s-o audă toată lumea.

De data aceasta un val de chicoteli străbătu încăperea.

— Ce crezi faci?! mârâi Lyam scăzut, prinzându-i încheieturile mâinilor în pumni și împiedicând-o să-i agațe podoaba aceea ridicolă la gât. Meroween...

— Regele tău e în pericol, șopti ea, răsucindu-și articulațiile cu dexteritate pentru a-și elibera mâinile din strânsoarea lui. Și eu la fel. Ai încredere în mine.

Înălțându-se pe vârfuri, prinse talismanul la gâtul lui, murmurând:

— Urmează-mă și, orice ar fi, așteaptă semnalul meu.

El se încruntă, privind peste creștetul ei, vrând să vadă câte mutre aveau să-și rădă de el, jurându-și că avea să-l spulbere pe primul ne-socotit care avea să se amuze pe socoteala lui. Și îngheță, cu ochii pironiți asupra creaturilor.

— Deci i-ai văzut și tu acum, șopti Leah ușurată în timp ce se retrăgea. Își șade tare bine, căpitane, glăsui ea tare, de data aceasta stârnind hohotele generale. Poate că vei vrea să arăți regelui tău podoaba.

— Dacă aceasta-ți este voia, atunci mă voi supune, meroween, oftă el sonor, făcându-i jocul.

Când se opri în fața lui Morkhan, acesta își îngustă ochii, avertizând-o clar să nu facă aceeași greșeală și cu el.

— Și pentru tine am unul, generale, rosti ea dulce, stârnind ilaritatea întregii săli. Cu coada ochiului văzu demonii schimbând între ei priviri nedumerite. Sunt patru de toate, pentru cei mai viteji dintre vitejii Cetății Albe. Se apropie și mai mult, strângând din dinți când bărbatul făcu un pas îndărăt și se feri din calea mâinilor ei. Sir, dacă nu stai locului, voi fi nevoită să te pocnesc de-o să-ți sară ochii din cap! șopti ea fără să-și miște buzele, privindu-l enervată.

Respectivii ochi se bulbucară cât cepele. Morkhan clipi derutat, în parte pentru niciodată n-o mai auzise vorbindu-i pe acel ton, pe de altă parte, pentru că în privirea bărbatului din spatele ei sticlea ceva ce îl îndemna să o asculte. Dându-și exasperat ochii peste cap, se îndoi de spate, aplecându-se spre ea, și o lăsă să-i prindă talismanul la gât.

— Sper că știi ce faci, meroween, o preveni el pe un ton sumbru.

— Ondinele nu sunt reale, murmură Leah. O să le vezi și domnia ta de îndată. Numai cei ce poartă aceste pietre pot să vadă adevărata față a lucrurilor. Așa, zâmbi ea scurt când îl văzu tresărind și încordându-se brusc. Generale, îți cunoști oamenii mai bine decât îi cunosc eu, rosti ea, ridicând vocea. N-aș vrea să comit o nedreptate, alegându-i pe cei care nu merită îndeajuns binecuvântarea acestui ta-

lisman. Numai cei mai viteji dintre viteji vor merita această binecuvântare, repetă ea.

În acel moment, Leah regretă că se pripise. Priceperea și experiența lui Balath i-ar fi fost de folos, dar nu avea cum să-și mai ia vorba înapoi. Următoarele două protecții aveau să fie prinse numai la gâtul a doi bărbați neînsurați, curajoși și, spera ea, dotați cu niște reflexe excelente.

— Meroween, oamenii mei sunt cu toții neînfricați, replicase generalul cu o licărire sumbră în ochii verzi. Dar mă voi strădui să fiu nepărtinitor și drept.

Generalul desemnase alți doi câștigători ai bâlciului regal, Ewen din Kaenich și lordul Gelroy din Gornoch, spre hazul general, stârnind mânia de moment a primului și râsul bubuitor al celui de-al doilea, renumit pentru firea lui hâtră și înclinația spre farse. Gelroy reacționase cel mai bine dintre toți. În clipa în care ochii săi poposiseră asupra demonilor, buzele i se curbaseră într-un zâmbet ușor, însă expresia ochilor îi rămase absolut neschimbată. Singurul semn pe care i se păru Leah că-l zărește în ochii aceia albaștri ca un cer de vară fu un licăr scurt, de nerăbdare și anticipație.

— Meroween, ce înseamnă toate astea?! tună Jerod, ridicându-se în picioare și fulgerând-o cu o privire mânioasă. Ne confruntăm cu...

— Cu un pericol fără precedent, e adevărat, replică ea calmă, curmându-i vorba și susținându-i privirea fără să ezite. Un război cumplit, poate cel mai înfricoșător dintre toate războaiele purtate în această lume, este pe cale să înceapă.

Vorbele îi însoțeau pașii în timp ce se apropia de tatăl ei, flancată de cei patru luptători. Le simțea încordarea, furia și nerăbdarea pe măsură ce se apropiau de creaturi, și se ruga ca niciunul să nu-și piardă cumpătul și să se repeadă înainte ca ea să fi lansat semnalul de atac.

— Vremea lucrurilor mărunte, lipsite de griji, va apune curând, continuă ea cu glas limpede, sonor, privind pe rând în ochii celor prin fața cărora treceau. Vom duce dorul bucatelor alese, a paturilor moi, a danțului și a muzicii. Vom uita să râdem și să ne bucurăm de fiecare clipă, căci singurul nostru țel va fi să înfruntăm, să rezistăm și să biruim întunericul care a început să se îndesească la hotarele noas-

tre, amenințând să ne înghită lumea. Unul dintre demoni rânji aprobator și Leah își înghiți repulsia. Dar ne-au rămas câteva zile până la acel ceas de cumpănă, când sortii vor decide a cui va fi biruința cea din urmă. Și în aceste zile ne vom bucura și ne vom aminti toate lucrurile importante pentru care vom ridica săbiile și vom lupta.

Se opri la câțiva pași distanță de nemesingieni, privindu-și regele neclintită. Era încordată ca un arc, stomacul îi era contractat și o mâncau palmele.

— Și vom începe să ne bucurăm începând..., sfârși ea suav, întorcându-și fața spre unul dintre demoni cu un zâmbet moale, chiar acum!

Săbiile țâșniră din teci la unison, sclipind mortal în lumina blândă a amiezii. Creatura asupra căreia își focalizase atenția căscă ochii uluită, apoi scoase un mârâit furios din adâncul gâtulejului, repezindu-se spre ea. O clipă mai târziu, capul îi zbură de pe umerii și sângele negru o împrășcă în față pe Leah. Un strop sau doi îi ajunseră în gură și gustul lor fetid îi întoarse stomacul pe dos.

Scuipând îngreșată, Leah își șterse fața cu mâneca și se răsuci spre stânga, taman la timp pentru a-l vedea pe Morkhan implântându-și până-n prăsele sabia lungă și grea în pieptul unuia dintre cei patru demoni rămași. Ochii fiarei se înroșiră și buzele i se răsfrânseră într-un rânjet oribil, dar nu se clătină, căzând în brațele morții, așa cum ar fi fost de așteptat. Dimpotrivă, rana pricinuită nu părea să-i fi cauzat niciun neajuns. Morkhan se încruntă derutat. Se auziră strigăte. În clipa următoare pumnul creaturii îl izbi pe general mai jos de baza gâtului, cu o forță nimicitoare care-l scoase din luptă, proiectându-l prin aer la o distanță de câțiva metri în spate. Demonul se retrase câțiva pași, căznindu-se să-și scoată sabia din piept cu ambele mâini. Chipul i se contorsionase într-o grimasă de durere și, pe măsură ce metalul care-i străpunsese inima aluneca afară, un mârâit lugubru îi ieșea din piept. Leah se îndoia că avea să poată uita vreodată sunetul acela oribil, care neîndoielnic avea să-i umple nopțile de coșmaruri pentru multă vreme de acum înainte. Rotindu-și cu dexteritate săbiile cu lama scurtă, se repezi asupra creaturii, sărind și decapitând-o din zbor cu un strigăt sălbatic.

Ateriză la un metru în spatele ei și se răsuci din nou, parând în ultima clipă tăișul unei toporiști cu lama dublă. Forța loviturii o trimise

câțiva pași îndărăt, se împiedică de marginea carpetei care acoperea podeaua și izbuti cu greu să-și recapete echilibrul. Fiara o atacă iarăși, mugind și rotindu-și arma cu ambele mâini. Sângera din mai multe locuri, răni care ar fi trebuit să fie mortale, îi trecu ei prin mintea încremenită de șoc.

Leah se înțepeni pe picioare, pregătită să blocheze lovitura, dar ceva sclipitor ieși pe neașteptate din pieptul demonului și o secundă mai târziu capul îi zbură de pe umeri. Trupul damnatului rămase câteva clipe în picioare, apoi se prăbuși în genunchi. Gelroy își scoase sabia din spatele creaturii și-i zâmbi peste cadavrul care se prăbușea, făcându-i complice cu ochiul înainte de a se răsuci sprinten, pentru a-i sări în ajutor lui Lyam și lui Ewen, care se luptau cu singurul demon rămas în viață. Îl siliră să bată în retragere și-l încolțiră într-unul dintre ungherele sălii. Demonul se lupta disperat să-și salveze viața. Expresia lui era hăituită și era conștient că șansele de a rămâne în viață i se împrăștiaseră dramatic. Făcând un salt incredibil de înalt, creatura se răsuci în aer și izbi cu picioarele în zid, plonjând pe deasupra capetelor într-o alunecare impresionantă, pentru a se agăța, o clipă mai târziu, de candelabrul imens ce atârna din tavan la o distanță de douăzeci de picioare de podea. Candelabrul se legănă sub greutatea lui, câteva lumânări se desprinseră din suporturi și căzură.

Damantul își plimbă ochii plini de ură deasupra mulțimii încremenite de sub el. Întâlnește privirea Leei și vocea lui îi răsună în minte.

Vei muri, târfă nenorocită! La fel cum vor muri și câinii tăi. Le vom bea sângele, le vom sfâșia trupurile și le vom mânca inimile. Nu vom cruța niciun suflet. Veți fi morți cu toții. În acest loc nu va rămâne decât cenușa și uitarea... Curând!

Rânjind, demonul își dădu drumul, preschimbându-se în aer. Pasărea de talie mică, cu penajul întunecat, țâșni prin una dintre ferestrele boltite.

Leah înjură și se repezi după el, dorindu-și să fi avut la îndemână un arc și o săgetă pregătite. Cu toate că știa că-l pierduse, cercetă curtea și împrejurimile, asigurându-se.

În spatele ei era un vacarm de nedescris. Oamenii își reveniseră din șoc. Lupta nu durase mai mult decât trei sau patru minute, dar fusese de o ferocitate ieșită din comun.

Închizând ochii, fata stătu nemișcată, cu simțurile ascuțite, cerce-

tând peisajul cu mintea. Dacă lepădătura aceea se ascundea la adăpostul pădurii, avea să plece s-o vâneze...

O mână îi atinse umărul și Leah se răsuci brusc, gata să lovească. Lyam făcu un pas în spate și-și ridică mâinile.

— N-ai de gând să-mi verși sângele numai pentru că am vrut doar să-ți mulțumesc, nu-i așa, meroween? glumi el, zâmbind strâmb în fața expresiei cumplite care zvâcnise pentru o clipă în ochii ei.

— Poate, admise Leah arcuindu-și o sprânceană subțire și forțându-se să se relaxeze.

Și pentru că simțea nevoia, făcu un pas spre el și-și sprijini fruntea de umărul lui. Brațele lui o cuprinseseră strâns.

— Cum de-au izbutit să intre înarmați aici? îl întreabă ea într-un târziu.

— Nu erau înarmați când au intrat în sală, Leah, răspunse el, înghițindu-și mânia și scrutând zărilor peste creștetul ei. Afurisitele alea de săbii s-au materializat în mâinile lor în clipa când am tăbărât asupra lor! Doar ai văzut și tu lucrul acesta!

Leah rămase nemișcată, ținându-și respirația pentru un lung moment. Da, văzuse. Armele acelea apăruseră în mâinile nemesingienilor de nicăieri. La fel cum se întâmplase și în urmă cu câteva zile. Cum de era posibil una ca asta?... Fusesse... o vrajă, era aproape sigură. Urma să se gândească la asta mai târziu.

— Au ajuns prea aproape de rege, de două ori în mai puțin de o săptămână, rosti ea cu o voce gătuită de furie și teamă.

— Un lucru care nu se va mai întâmpla și a treia oară! făgădui Lyam pe un ton scăzut, privind-o cu maxilarele încleștate.

Leah i se desprinseseră din brațe, oftând întretăiat.

— A mai fost cineva rănit în afara generalului?

— Nu, din câte am văzut eu.

— Bine, răsuflă ea ușurată, vârându-și săbiile în tecile din spate și ștergându-și palmele asudate de poalele tunicii. Asta e bine. Își roti privirile în jurul ei, înregistrând absentă figurile împietrite de șoc și oroare. O să vreau să am o vorbă cu tine mai încolo.

— Îți stau la dispoziție oricând, meroween. Sunt un bărbat care abia așteaptă să-și întâlnească mireasa, o tachină el.

Leah îi aruncă un zâmbet scurt peste umăr, pe jumătate amuzat, în vreme ce se îndepărta.

O jumătate de oră mai târziu, sala fusese golită și oamenii curățară locul, un lucru dificil din moment ce sângele creaturilor părăsise să ardă piatra acolo unde o atinsese. Carpeta cea mare fusese strânsă și incinerată în spatele magaziiilor, odată cu cadavrele nemesingienilor. Lordul Morkhan primise îngrijirile necesare, la fel și Ewen, care suferise o rană superficială la coapsă.

Vestea celor petrecuse în sala de festivități se răspândise în cetate ca suflată de vânt și, prin urmare, fură nevoiți să trateze lucrurile în ordinea priorității lor. Jerod convocase întreaga suflarea în curtea mare din fața palatului. Poporul trebuia să fie asigurat că regele lor nu pășise nimic. Talismanele fură împărțite, magazinele de arme golite și distribuite fiecărui elirian care știa să le mânuiască.

Marele Consiliu fu convocat, dar de această dată fură primiți și nobili de rând, negustorii și artizanii, un lucru fără precedent.

— Am fost amăgiți, crezând că ni se acordă privilegiul unei săptămâni de răgaz pentru a ne trimite răspunsul, începu Jerod, intrând direct în miezul problemei. Războiul va începe mai curând decât ne-am așteptat. Deja a început, se corectă el. Două dintre patrurile noastre au fost măcelărite.

— Când s-a întâmplat asta? își repezi Leah ochii spre el. Eu de ce n-am fost informată?

— Vestea aceasta teribilă am primit-o abia astă noapte, meroween. Privirea lui o reduce la tăcere. Am trimis trei patrule acum cinci zile, ca să vegheze asupra granițelor din nord, continuă Jerod să-i informeze. Una dintre ele s-a întors acum două zile. Nemesingienii și-au instalat tabăra în cetatea Sayerului. Iscoadele miau spus că împrejurimile ei sunt împânzite de o mare de corturi. Numărul lor nu poate fi socotit. A doua patrulă ar fi trebuit să se întoarcă astăzi și să-mi raporteze ultimele observații. Privirea regelui se aspri. Băiatul, singurul leonin care a scăpat din măcelul de la Dorandor de acum două nopți, a spus că le-a văzut trupurile căsăpite în drumul lui până aici.

— A fost un adevărat masacru la Dorandor, preluă Danal cuvântul. Au folosit demoni cu darul prefacerii ca să pătrundă în galerii și au aplicat aceeași tactică ca în cazul sayeriților. Primul ucis a fost regele Rannoch. Copilul care fost cruțat și lăsat să ajungă până aici, ca să ne povestească tragedia care s-a abătut asupra poporului său, era nepotul regelui. A fost silit să asiste la întregul carnagiu. Luptătorii

lor au fost sfâșiați în bucăți, femeile batjocorite și ucise cu bestialitate. Pruncii au fost dați ca hrană unor creaturi oribile, de coșmar...

— Li se spune gholl-i, murmură Leah, cutremurându-se.

— Da, aprobă Danal, întorcându-și ochii spre ea. Ce știi despre ei, meroween?

Leah le povestește istoria pe care regina din Meer i-o spusese cu câte-va zile în urmă. În învălmășeala primei tentative de asasinat asupra lui Jerod, pur și simplu îi ieșise din minte acea discuție.

— În concluzie, toate aceste veacuri în care au stat ascunși în văgăunile lor, ștergându-și urmele, învăluiți în uitare, au făcut-o pentru a-și construi o armie puternică, înfricoșătoare, de nebiruit, concluzi-
o-nă Balath cu o voce răgușită.

— Sunt vicleni, incredibil de iuți și de puternici, interveni și lordul Gelroy în discuție, plimbându-și privirile liniștite peste chipurile prezente. Astăzi, cei mai mulți dintre cei aici de față au văzut de ce anume sunt în stare. Ne confruntăm cu ceva mult mai periculos decât a crezut oricare dintre noi. Nu pot fi uciși decât într-un singur fel: decapitați. A-i răni, din câte am observat, nu rezolvă mare lucru. Nici măcar nu-i încetinește. Regele nostru are dreptate. Războiul a început deja. Faptul că locul bătăliei nu a fost încă ales nu este decât o chestiune de timp și strategie. Până atunci, ne vor hărțui, ne vor întinde capcane și vor încerca să ne împrățieze numărul.

— Va trebui să începem cât mai degrabă să golim satele. Cetatea Albă nu va putea adăposti decât încă două mii cinci sute de elirieni, restul vor trebui să se împartă între Altnaharra și Dornoch. Le vom fortifica zidurile și vom instrui oameni care să le apere. Nu cred că vor ataca acolo, dar este mai bine să fim pregătiți. Va fi necesar să strângem provizii pentru următoarele două luni.

Se lasă un moment de tăcere. Limita de timp dată de Samyr nu fu comentată de nimeni. Cu toții știau că la sfârșitul acelor opt săptămâni aveau ori să se întoarcă la casele lor și să-și reia obiceiurile și traiul tihnit de până atunci, ori aveau să piară cu toții.

— Prin urmare, vom începe de mâine să adunăm toți oamenii capabili să ridice o sabie și să lupte, vorbește Jerod. Îi vom antrena și instrui. Vreau ca fierarii de pe tot cuprinsul țării să se adune în cele trei fortificații și să lucreze neîntrerupt...

Leah îl asculta pe jumătate atentă. Era ceva ce o neliniștea teribil

în toată nebunia acelei zile. Impunându-și răbdarea, Leah așteaptă ca întrunirea să ia sfârșit și să rămână singură cu Jerod, lucru care se întâmplă la sfârșitul a trei ceasuri lungi de dezbateri aprinse și planificări minuțioase.

— De unde au știut ei că noi intenționăm să legăm o alianță cu cei din Dorandor? atacă ea direct miezul problemei.

— N-am nici cea mai vagă idee. N-a supraviețuit nimeni acelui masacru înfiorător. Făcu o mică pauză, privind-o lung. Sugerezi posibilitatea unui trădător printre noi?

— Nu, clătină ea încet din cap. În primul rând pentru că ideea în sine este absurdă. Niciun elirian nu și-ar trăda regele și țara, o știm amândoi foarte bine. Dar chiar și așa stând lucrurile, n-ar fi avut timp să trimită această informație. Drumul până în Sayer durează patru zile și tot atâtea nopți, poate mai puțin dacă solia ar fi fost alimentată încontinuu cu merinde și ar fi avut posibilitatea să călărească neîntrerupt. Asta presupune cai puternici, asemeni celor din grajdurile regale și știm că numai câțiva dintre nobilii de aici își permit asemenea achiziții, iar aceia îți sunt loiali. Așa sper. Și-n al doilea rând, damnații n-ar fi avut timp să acționeze, decât dacă au plănuit acest lucru cu ceva vreme în urmă.

— M-am gândit și eu la acest aspect, mărturisi Jerod, masându-și ceafa tensionată. S-au mișcat foarte repede și ținut!

— Dorandor-ul și locuitorii lui nu constituiau o amenințare imediată pentru ei, reflectă Leah cu voce tare. Poate mai târziu, da, ar fi putut să le încurce socotelile, dar nu acum. Nici măcar nu se aflau în drumul lor.

— Într-adevăr.

— Și totuși i-au nimicit pe toți. Alianța aceasta s-a pierdut înainte de a fi legată. Leah îl privi cu inima strânsă. Cei din Dorandor aveau Văpaia, milord. Puteau prevedea ceea ce avea să li se întâmple. Și totuși au căzut victime urgiei care s-a abătut asupra lor. Ceea ce mă frământă cu adevărat este cum de a fost posibil acest lucru?!... Leonii aveau faima unor adevărați lei în luptă. Curajul lor nu cunoștea limite și erau niște războinici de temut. Vocea i se poticni sub un val de revoltă și durere. Cum de au putut să îngăduie această grozăvie!?

— Nu suntem în măsură să judecăm voia Lor, ci doar să ne supunem ei.

Leah strânse din dinți și porni spre ferestre. Ziua începuse să se îngâne cu noaptea. La apus, cerul era brăzdat de fâșii lungi de culoarea șofranului, a purpurei și a ametistului. Umbrele se lungeau, cățărându-se pe zidurile albe. Un fluture de amurg trecu prin dreptul ferestrei atât de aproape încât Leah simți pe față curentul ușor stârnit de mișcarea iute a aripilor cafenii și moi. Pe parapeti, gârziile se schimbau între ele. Un câine lătră în apropierea palatului și alții îi ținură isonul.

— Profeția Zeilor a fost spulberată în cele patru vânturi, rosti ea încet, cuprinzându-și umerii, înfrigurată nu de răcoarea înserării, ci de răceala împietrită care venea din adâncul ei. Însă ei sunt prea mândri pentru a-și permite astfel de greșeli. Nu ne-ar fi trimis cuvântul lor și nu ne-ar fi dat speranțe deșarte, dacă ar fi prevăzut ceea ce s-a întâmplat în Dorandor. Se răsuca cu fața spre el, mușcându-și buzele neliniștită. N-au putut prevedea acest tragic deznodământ, altfel ar fi intervenit cumva...

— N-ar trebui să rostești asemenea vorbe cu voce tare și să te îndoiești de puterea lor...

— Prea puțin îmi pasă în acest moment dacă lezez amorul propriu al unor frunți nemuritoare! replică Leah, enervându-se. De două ori viața Domniei Tale a fost la un pas de a fi curmată. Elirienii nu vor lupta fără regele lor, cei din Asgard cunosc acest fapt și, cu certitudine, și scârnaviile alea îl știi! *Înscrisul* nu îngăduie alegerea unui alt pretendent la tron decât după cele trei luni obligatorii de doliu. Aceasta este Legea!... Trei luni în care am fi fost lipsiți de un ocârmuitor care să ne conducă în luptă, pentru că alesul ar fi trebuit mai întâi să-și dovedească vrednicia în fața tuturor înainte de a fi uns rege. Trei luni în care am fi fost vulnerabili. Pun rămașag că nici acest fapt nu le este deloc străin nemernicilor ăloră!

— Leah! o atenționează Jerod, după care oftă, înmuindu-și tonul. Sunt conștient de urmările pe care înlăturarea mea de pe tronul Eliriei le-ar fi avut. Și-ți înțeleg îngrijorarea. Și pe mine mă descumpănește noua stare a lucrurilor, însă refuz să mă las copleșit. Pământul acesta nu va cunoaște jugul înfrângerii și al umilințelor! jură el, privind-o neclintit. O alianță a fost împiedicată, un lucru adevărat și neșpus de trist, cu atât mai mult cu cât cunoaștem împrejurările care au dus la acest deznodământ regretabil. Însă avem cheazășia celor din

Meer și o alta pe care o vom lega curând...

— Nu înțelegi, tată! izbucni Leah, pierzându-și cumpătul. Nu va mai exista o altă alianță în afara celei din Meer! Cele cinci creaturi care au venit astăzi aici aveau acel chip pentru că-l *cunoșteau!*... *Îl văzuseră!* Demonii cu darul prefacerii trebuie să atingă entitatea a cărei formă o împrumută. Ori să aibă niște puteri formidabile și o imaginație pe măsura acestora, ceea ce este și mai rău. Numai așa își pot duce minciuna și înșelătoria până la capăt.

Chipul lui Jerod se albi și Leah închise ochii strâns pentru un moment, mușcându-și buzele cu putere și muștrându-se în tăcere. N-ar fi trebuit să-l încarce cu povara frământărilor ei, cu atât mai mult cu cât nu avea deocamdată nicio dovadă clară, care să-i probeze teoria. Era doar o teorie... o bănuială, un presentiment. Dar, orice ar fi fost, suflarea ei îi îngheța pieptul.

— Aș putea să mă înșel, oftă ea deschizând ochii și privindu-l cu tristețe. Probabil că mă înșel. Khaly ar trebui să ajungă aici dintr-o clipă-n alta și...

— Nu, murmură bărbatul, clătinând încet și resemnat din cap. În adâncul inimii tale știi că deja este prea târziu. O văd în ochii tăi.

— Aș putea să mă înșel, repetă Leah, dorindu-și cu toată ființa ei ca lucrurile să stea într-adevăr altfel. Nu vom ști sigur până când nimfele nu se întorc cu răspunsul lor.

Dar în adâncul ei știa că licărul acela de speranță era inutil și că așteptarea lor avea să fie zadarnică. Umbrele începuseră să se întindă prea mult și prea repede...

Tatăl ei avea dreptate. Războiul începuse deja.

CAPITOLUL 10

— Parcă am stabilit că nu suntem încă presați de timp, rosti cameleonul cu o voce leneșă, aproape plictisită.

Singurul semn care-i trăda furia era zvâcnetul ritmic, constant, al câmpului întunecat de forță din jurul lui. În privința asta nu prea avea ce face. Nemeth încercase să-i fure plăcerea unei răfuieli personale și asta îl scosese din minți.

Păstrătoarea era a lui! Misiunea aceea îi fusese încredințată *lui* și ni-

meni, nici chiar Nemeth, nu avea dreptul să se amestece peste el! Stabiliseră asta din capul locului, nu?... Nu conta faptul că nu izbutise încă să se achite de sarcina respectivă. El nu considera asta un eșec. Eșec era ceea ce încercaseră imbecilii ăia să facă, tulburând apele și încurcându-i lui socotelile. Pentru el, personal, ceea ce se întâmplase în Cetatea Albă nu însemna că-și ratase misiunea ci doar o... amânare nefericită de moment.

Totuși, umilința îndurată acolo încă mai continua să-i ardă viscerele. Fusesse impulsiv, imprudent și de o aroganță care ar fi putut să-l coste mai mult decât o rană superficială, care dispăruse fără urmă, și un orgoliu turtit până la grosimea unei monede de aramă. Fusesse cât pe ce să-l coste șansa unei vieți fără sfârșit și a tuturor privilegiilor care o însoțeau: putere, bogății, plăcerea de a stăpâni lumi nenumărate, de a poseda comorile acestora...

Îi subestimase. O subestimase pe ea. N-avea de gând să mai repete această greșeală vreodată. Intenționa să echilibreze balanța într-un mod cât mai satisfăcător cu putință. Deja se hotărâse asupra unei strategii strălucite, un plan absolut încântător prin viclenia și genialitatea lui, când Nemeth își trimisese gărzile năroade în cetate, tăindu-i șansa de a-l pune în aplicare.

— Ai lipsit cinci zile fără să dai niciun semn, îl acuză Nemeth cu un mârâit, aplecându-se ușor în față și întrerupându-i reflecțiile. Pe unde dracu' ai umblat?

— Am fost într-o misiune simplă de recunoaștere, zâmbi Saul subțire, înghițindu-și enervarea. Mi-ai acordat zece zile să mă achit de treaba asta. Zece zile în care să mă ocup *personal* de ea, sublinie el, ridicând un deget și amintindu-i termenii înțelegerii dintre ei. M-ai desemnat pe mine s-o fac pentru că știi că niciunul dintre lingăii din jurul tău nu este capabil s-o facă. Ca dovadă stă faptul că au rasolit-o de futui mama mă-sii!... Dacă ai fi avut răbdare încă puțin, ți-aș fi adus-o la picioare și probabil că ai fi putut să te bucuri de experiența inedită a primei nopți de somn liniștitor de când te afli exilat în locul ăsta care ne înnebunește pe toți!

Nemeth își fulgeră fiul cu o privire arzătoare, stăpânindu-și cu greu propria mânie. Eșecul din cetatea de scaun al Eliriei îi stârnise în asemenea hal furia, încât își pierduse controlul cu totul. Stârpitura care se înfățișase în fața lui cu câteva ceasuri în urmă, îndrăznind să-i

aducă neplăcuta veste, se perpelea acum într-una din pivnițele castelului, pradă unor torturi de neimaginat. O parte din gărzi sale suferiseră urmările directe a uneia dintre cele mai grozave crize de furie pe care le avusese vreodată. Cadavrele fuseseră luate de acolo, sau, mă rog, ce mai rămăsese din ele, și date drept hrană gholl-ilor. Appetitul acelor creaturi, pe care le zămislise din propria-i nebunie, era întocmai pe gustul lui.

Nu simțise milă și nici regret. În opinia lui, puterea și supremația trebuiau dovedite cât mai des, ca cei care-l slujeau să nu uite cine era stăpânul. În plus îi făcuse o imensă plăcere să le sfărtece trupurile, să se delecteze cu agonia și cu mirosul îmbătător al fricii lor. Unii îl priviseră implorator și pentru aceia simțise dispreț. Nici măcar nu se deranjase să ridice sabia asupra lor, ci le dăduse pur și simplu foc, savurând simfonia urletelor de durere și neputință. Alții încercaseră să se apere și aceia fuseseră cei care-i hrăniseră setea de a ucide. Pe de altă parte, socotise cu această ocazie că beneficiase de aproape o jumătate de oră de antrenament satisfăcător. Cu toate că era bătrân și durerea din oasele vechi începuse să-l sâcâie tot mai des, avea încă reflexe iuți și o putere extraordinară în mușchii subțiați de vârstă.

Trăise veacuri nenumărate în acel colț uitat de lume, măcinat de o ură fără margini, furie și dorința mistuitoare de a se întoarce acolo unde începuse totul. Fusesse izgonit, i se răpise nemurirea și condamnat să-și sfârșească viața în această lume mică, insignifiantă și sufocantă... numai pentru că avusese îndrăzneala să ceară ceea ce i se cuvenea!

Singurul lucru care-l mai consolase cât de cât în tot acest timp fusese certitudinea că ei trăiseră în permanență cu spaima gândului că va veni fatidica zi când Poarta Celor Șapte se va deschide și-și vor privi în ochi propriul sfârșit. Sfârșit care era acum aproape. Zei și zeițe îi vor cădea la picioare, înfrânți și înfricoșați, cerșindu-i o îndurare ce n-avea să vină niciodată. .. Această priveliște grandioasă întotdeauna îl înveselea, făcându-l chiar să chicotească și să-și frece mâinile, plin de nerăbdare și anticipație. Avusese la dispoziție aproape trei mii de ani ca să-și gândească răzbunarea și modul în care urma s-o împlinească. Avea să-și redobândească nemurirea și, odată cu ea, chipul și trupul său aveau să reîntinerească, recăpătându-și vigoarea și puterea de odinioară. Urma să stăpânească lumi care-i fuseseră interzise, să le

distrugă sau să le modeleze după bunu-i plac. Se vedea șezând pe tronul atotputernicului și mândrului Beltham, singurul dintre zei care avea să-i cunoască mărinimia, petrecându-și veșnicia într-o lesă la picioarele lui, ca un câine ce era. Tabloul acela era favoritul lui și singurul lucru care-l împiedica să pășească în el era... ultima dintre Păstrătoare și Piatra de la gâtul ei!

— O vreau pe târfa asta nenorocită, mârâi bătrânul demon cu ochii scăpărând. Și vreau comoara ei. M-am săturat să tot aștept!

— Ai așteptat mai bine de trei mii de ani, replică Saul pe un ton sec, luând o gură de vin din pocalul scump din aur și privindu-l peste marginea lui. Mai avem răgaz patru săptămâni până când va sosi momentul să luăm ceea ce ne aparține. Vrei să strici totul din cauza asta?

— Aș fi mai liniștit știind că am toate Pietrele Stelei și sângele ei.

— Cu toții am fi mai liniștiți, râse cameleonul răgușit, cu o undă de ironie în glas. Mă gândesc că am lăsat la urmă Păstrătoarea care nu trebuie. Pământul ăsta este... nesuferit! Locul ăsta îmi dă mâncărimi. Iar energia lui îl făcea să fie nervos și neliniștit, gândi el, dar socoti că este mai bine să păstreze pentru sine acest amănunt pe care Nemeth l-ar fi considerat un semn de slăbiciune. Dar îl vom cuceri și, odată cu asta, vom stăpâni și ceea ce se află pe tot cuprinsul lui. Povestește-mi ce s-a întâmplat în cetate, îi ceru el calm, încrucișându-și brațele pe piept.

Nemeth se încruntă nemulțumit, dar îi satisfăcu dorința, repetând întocmai cuvintele singurului demon care scăpase cu viață din ambuscadă. Avea o memorie colosală, unul dintre multiplele lui talente.

— Vrei să zici că ea a fost singura care și-a dat seama de înșelătorie? își arcui Saul o sprânceană, intrigat și fascinat.

— Așa se pare, recunoscui Nemeth fără chef. Până să intre în scenă, totul a decurs conform planului.

— Era singură, punctă Saul. Și nimeni altcineva nu a bănuț nimic până în clipa sosirii ei.

— Da, exact așa a fost.

— Și totuși a ales patru bărbați din cei prezenți, formând o mică forță de atac, care le-a venit de hac alor noștri. Patru bărbați care, până în clipa intrării ei în decor, n-au suspectat nimic ne la locul lui.

— Adevărat, recunoscui Nemeth în silă.

— Și-au tăbărât asupra lor, știind exact cu cine au de a face.

— Fără nicio umbră de îndoială.

— Ocazie cu care au descoperit accidental și modul în care putem fi omorâți.

— Un fapt cu totul neplăcut, se strâmbă demonul. Probabil că este ceva în legătură cu podoabele pe care ea le-a prins la gâtul lor și cu...

— Ce podoabe? se încruntă cameleonul, devenind brusc atent.

— Lodur zicea că era vorba de un fel de... talismane de dragoste, scuipă Nemeth ultimele trei cuvinte cu dispreț.

— Talismane de dragoste, repetă Saul încet, încercând să înțeleagă. O secundă mai târziu își dădu seama de adevăr și începu să râdă scăzut. Talismane de dragoste, pe naiba! Femeia asta a făcut ceva, un soi de vrajă, care înlătură minciuna. Unde este Lodur în momentul ăsta? întrebă el, ridicându-se. Trebuie să stau de vorbă cu el.

În mod absolut uimitor, nefericitul Lodur reușise să supraviețuiască torturilor cărora fusese supus în ultimele cinci ore. Trupul era o masă vie de carne sfârtecătă și singurul ochi care-i mai rămăsese intact i se rotea înnebunit în orbită, cu o expresie sticloasă din cauza groazei. Era la capătul puterilor, își dădu seama Saul, și caznele cărora fusese supus îl smintiseră complet.

A fost nevoie de aproape un ceas ca obțină de la el ceea ce voia să știe, nevoit să-i subjuge mintea și să-și impună voința pentru a-l face coerent și să-i ofere toate detaliile acelui episod nefast. Un ceas în care se simțise scârbit de priveliștea din fața lui.

Se număra printre pușinii din seminția sa care detestau genul acesta de distracție. În opinia lui, era o dovadă de mare slăbiciune să chini un individ, indiferent de ce anume se făcea vinovat acesta, când puteai să rezolvi totul mult mai rapid și mai curat. Desigur, mai existau și mici excepții, dar acelea erau extrem de rare. Dar dacă tot era vorba să-l omori, de ce să n-o faci din capul locului, smulgându-i țeasta de pe umeri? Mai puțină mizerie și bătaie de cap, și-ți luai și dintr-o grijă în plus. Pe lângă asta, era înjositor și lipsit de orice haz să ciopârțești un trup care era legat, fără posibilitatea de a se apăra. El prefera să facă lucrurile acestea în propriul fel. Singurul scop al torturii era să storci informații de la dușmani, ori dacă acestea îți erau furnizate pe gratis, atunci la ce bun să te mai deranjezi?...

Prin urmare, în clipa în care termină interogatoriul, făcu singurul

gest onorabil și de bun simț de care se simțea capabil și-l decapită. Firește, Nemeth avea să se enerveze pentru că-i stricase plăcerea, dar Saul nu dădea doi bani pe asta. După părerea lui, egalase scorul.

Retrăgându-se în dormitorul său, se dezbracă de haine și intră în hârdăul mare cu apă, pe care servitorii i-l pregătiseră încă din momentul în care intrase pe porțile castelului. O baie bună reușea întotdeauna să-l liniștească și să-l remonteze. Sprijinindu-și ceafa de marginea de lemn a scăldătoarei, cameleonul închise ochii și-și lăsă gândurile să i se așeze.

Păstrătoarea, trebuia să recunoască, era o muiere plină de resurse. Cumva, descoperise o formulă care anula puterea unuia din cele mai dragi talente cu care el se născuse. Și n-o făcuse singură, putea să-și bage mâna în foc pentru asta. Numai cei din Asgard aveau darul de a vedea adevărul din spatele minciunii.

Deci, primise ajutorul zeilor, concluzionă el, strâmbându-se. Și făurise niște talismane care le conferea celor care le purtau abilitatea de a vedea dincolo de aparențe. Probabil că fusese o mișcare deșteaptă din partea lui Nemeth să-și trimită dulăii acolo, înainte ca el să acționeze din nou. Un noroc chior, care-l scăpase de neplăcerea de a afla pe propria piele această mărunță realizare a lor.

Bun, deci elirienii începuseră să se înarmeze. Un lucru de așteptat în condițiile date, însă armele de care începuseră să dispună nu erau deloc pe gustul lui. Trebuia s-o scoată pe Păstrătoare din joc. Aducea numai probleme și ajunsese să-l enerveze treaba asta.

Imaginea ei îi răsări în minte, la fel de limpede ca apa unui râu de munte. Și la fel de înviorătoare.

Era frumoasă. Într-un fel... mistic, frapant. Exista ceva mai mult decât ochii întunecați, plini de promisiuni și secrete adânci, cu căutătură moale atunci când nu și-i ațintea asupra vreunui dușman. Era ceva mai mult decât trăsăturile uluitoare ale chipului și arcuirile seducătoare ale unui trup zvelt și armonios. Mai mult decât grația fluidă cu care se mișca. Mai mult chiar și decât vraja zâmbetului ei. Era vorba despre mintea, voința și puterile ei, despre cunoaștere, forță și curaj.

Saul se trezi zâmbind. Ar fi fost interesant să-și măsoare forțele cu ea pe un teren neutru. Numai ei doi. Ar fi fost amuzant și distractiv de urmărit cât de deșteaptă, de iute și de vicleană era în fapt. Cât de

puternică. Poate că acest lucru îl împingea spre el. Îi ațâțase curiozitatea. Fusesse ademenit și stârnit de faptul că nu mai întâlnise niciodată o vrăjitoare cu o asemenea forță mentală. Și ceva îl făcea să creadă că ceea ce văzuse era numai suprafața. Puterile ei erau, cu siguranță, la fel de adânci ca apa unui lac de munte. Și la fel de statornice și de... pline de secrete.

Era neplăcut și al dracului de incomod, gândi el, să simtă acea atracție irezistibilă față de... cum o numise viermele ăla în momentul în care se căznise să treacă prin scutul energiei lui...? Ah, da, merowen. Cuvântul avea o anumită dulceață. Presupunea că i se potrivea... În momentele în care nu era cu atenția concentrată pe hăcuit demoni. Purta asupra ei semnul războinicului. Și, din spusele ghinionistului Lodur, se pricepea să mânuiască o sabie. Era o greșeală cosmică nefericită faptul că se aflau de părți opuse ale baricadei. O femeie cu un asemenea potențial ar fi fost o... achiziție valoroasă pentru neamul lui. Talentele de acest fel, o știa prea bine, se moșteneau pe linie directă. N-ar fi fost vorba numai de contextul actual, ci de cel al unui viitor măreț.

În alte condiții, probabil că s-ar fi deranjat să investească un oarece efort și s-o ademenească în tabăra potrivită. Ar fi fost un pumn usturător dat drept în gura aristocrației din Asgard. Gândul acesta îl făcu să rânjească. Convertirea celei care pentru ei reprezenta singura garanție a păcii și continuității lumii lor... O priveliște magnifică, fărăndoială!

Trebuia să-și bage mințile cele rătăcite în cap și să se concentreze pe ceea ce avea de făcut. S-o captureze, să-i ia sângele și Piatra, acea nestemată fabuloasă, care-i dăduse încă un motiv să saliveze când o văzuse goală în odaia ei...

Înjurând, se ridică în capul oaselor, înșfăcând bucata de săpun.

Ea era dușmanul lui. L-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Și chiar o avusese. Mânia și ura începură să-i vibreze pe sub piele, să-i zvâcnească în vene, să-i ardă în priviri în când își aminti.

Le lăsase pe cățelele alea să-i tăbăcească fundul!

Asta era ceva ce nu trebuia să uite niciodată!

CAPITOLUL 11

Înserarea se lăsa blând, pe nesimțite. Soarele se găsea acum la apus, înroșind cerul cu cercul său de foc. Cei câțiva norișori care pluteau la linia orizontului aveau marginile tighelate cu nuanțe de piersică, ametist și fum.

Înveșmântată într-o mantie subțire care s-o apere de răcoarea nopții, Leah stătea sprijinită de marginea de piatră a parapetului ce înconjura donjonul, cu privirea ațintită asupra munților care se vedeau în zare.

Muntele Sacru. Locul unde avea să se termine totul, într-un fel sau altul, în mai puțin de o lună.

Oftând încet, Leah făcu o recapitulare a obiectivelor atinse în ultimele zile. Oamenii lucraseră neconținut în săptămâna care trecuse. Zidurile de la Altnaharra și Dornoch fuseseră fortificate, magaziiile și hambarele umplute până la refuz cu recoltele strânse în grabă, animalele fermierilor adăpostite în interiorul cetăților. Elirienii își părăsiseră căminele și-și duseseră familiile la adăpost în interiorul celor trei cetăți. Dar nu chiar toți fuseseră convinși să-și părăsească gospodăriile și fermele, gândi ea cu tristețe. Și pentru aceia, făurise protecții și făcuse vrăji.

Fierăriile funcționau neîntrerupt, făurind armele necesare: săbii cu lama scurtă, după modelul elirian, scuturi, apărători, coifuri și cămăși de zale, vârfuri pentru săgeți. Pajiștile înșorite din jurul burgurilor se transformaseră în câmpuri de antrenament.

Trupul îi fu străbătut de un fior când se gândi la cât de tineri erau cei mai mulți dintre soldații recrutați. Unii dintre ei nici măcar nu împliniseră cincisprezece ani, dar trepidau deja de nerăbdarea de a-și dovedi vitejia în luptă. Nici măcar nu realizau pe deplin oroarea acelei bătălii. Cea mai mare parte aveau să ude câmpul de la Biel-Cairngorm cu sângele lor. Le văzuse moartea reflectată în mici crâmpoie din viitor și inima-i plânsese când se gândise la jalea bietelor făpturi care îi purtaseră în pântec și le dăduseră viață...

— Grozavă priveliște, nu-i așa?

Vocea joasă, învăluitoare, nu o făcu tresară speriată ci să se crispeze. Încet, își îndreptă poziția și se întoarse spre bărbatul înalt și brunet care se îndrepta spre ea cu pași măsurați, fără grabă.

— N-am vrut să te sperii, meroween, zâmbi el în chip de scuză, oprindu-se la câțiva pași de ea. Te-am zărit de jos, stând aici, de una

singură. M-am gândit că poate ai nevoie de companie...

— Nu sunt ușor de speriat, generale, iar o companie plăcută este întotdeauna binevenită.

Vocea ei era rigidă și extrem de politicoasă. Morkhan se sprijini cu spatele de zid, încrucișându-și gleznele în față, apoi își înclină capul o idee, privind-o gânditor. Expresia de pe fața lui era relaxată, însă ochii îi ardeau.

— Nu mă placi deloc, așa-i?

Fata nu făcu decât să-l privească tăcută.

— Niciodată nu m-ai plăcut, gândi el cu voce tare. Nu pot să nu mă întreb de ce?

Leah oftă adânc și-și dădu ochii peste cap în sinea ei. Nota de amuzament din vocea lui o surprinse puțin. Afirmația fusese făcută pe un ton de constatare calmă, iar în ochii verzi licărise ceva, un soi de încântare stranie, care o nedumeri.

— Milord, nu este vremea și nici locul unor astfel de vorbe, începu ea pe un ton diplomat. Războiul...

— Va începe curând, o știm cu toții, dădu el din cap, lăsându-și pentru o clipă privirile să alunece peste peisajul care se cufunda în umbre. Și cu siguranță îl vom pierde, meroween.

Leah clipi descumpănită, holbându-se la el.

— Cum poți să..., începu ea, tremurând de indignare.

— Să nu fiu realist? râse el scăzut. Câți suntem de toți? Cinci mii? Să rotunjim la șase, atunci, se corectă el când ochii fetei se îngustară. Însă, chiar și așa, suntem jalnic de puțini în comparație cu armia pe care trebuie s-o înfruntăm peste trei zile, în zori, la Biel-Cairngorm. Două din cele trei alianțe s-au pierdut. Nu ne avem decât pe noi și o mână de nimfe ca să apărăm aceste pământuri și să salvăm un univers întreg! După calculele mele, vom fi unul la cincisprezece. Plus bestiile trupurile acoperite de spini, care se vor înfrupta din carnea noastră. Cei mai mulți dintre soldați sunt copii și fermieri. De abia dacă-și pot ridica săbiile de jos. Vor cădea ca muștele. Așa că, dacă te interesează o părere sinceră și obiectivă, află că ne vom duce acolo numai pentru a înroși cu toții țărâna.

— Și ce propui? Să ne predăm? izbucni ea, aruncându-și exasperată brațele în sus. Și pentru că în vorbele lui se găsea atât de mult adevăr, începu să se plimbe nervoasă. Suntem puțini, e adevărat, însă

vom lupta, chiar dacă șansa de a câștiga este una la un milion. Numai și pentru că există această șansă o vom face. Și vom învinge! se opri brusc în fața lui, vârându-i un deget ultimativ sub nas. Și știi de ce?... Pentru că *nu ne putem permite* să pierdem!

Sprâncenele lui se ridicară admirativ.

— Ești o femeie puternică, meroween, murmură el, închizându-și pumnul peste degetul ei în timp ce-și părăsea poziția. Curajoasă. Plină de inițiativă. Și foarte frumoasă...

Leah fu străbătută de un fior de neliniște, dar se forță să rămână pe loc. O irita faptul că era mai scundă decât el cu aproape un cap și că trebuia să-și frângă ceafa pentru a-l putea privi în față. Simți cum Piatra de la gâtul ei devine tot mai grea și începe să se încălzească, pe măsură ce el micșora distanța dintre gurile lor. Avea de gând s-o sărute, îi trecu ei fugitiv prin minte. Ceea ce încă o șocă fu străfulgerarea bruscă și neașteptată a dorinței din adâncul ei.

Tânjea să-l guste măcar odată... să-l simtă... Mirosul lui o învăluia, ceva condimentat, ațâțător. Ochii lui... erau atât de adânci, de seducători... Se mișcă ușor spre el, captivată de focul verde pe care-l vedea în adâncul lor. O dorea.

Simțea asta. Brațul lui i se strecură pe după talie și o trase mai aproape, lipind-o de el. Căldura și duritatea acelui trup, virilitatea lui îi înțețoșară mintea. Gura lui se afla la o distanță de o răsuflare de a ei.

Soarele rămase suspendat încă o clipă la linia orizontului, după care alunecă dincolo de el, și întunericul se lăsă dintr-odată, învăluindu-i într-o îmbrățișare moale și catifelată pe amândoi.

— Fii a mea..., șopti el răgușit.

Ea mai degrabă îi intuitu cuvintele decât i le auzi, deoarece urechile îi zumzăiau plăcut. Cedă invitației, ridicându-se ușor pe vârfuri. Gura lui se închise lacom pe a ei și dorința izbucni cu forța unui uragan, biciuind-o pe dinăuntru. Leah scoase un mic sunet uimit când limba lui lunecă peste a ei, apoi mințile i se turtiră, ultima fărâamă de luciditate se evaporă, și ea se îndesă în el, dornică de mai mult.

Cum de nu știuse asta? Cum de nu știuse că putea fi astfel? Gustul lui era îmbătător, aspru și întunecat. De ce-l respinsese oare până acum, când s-ar fi putut bucura de tot ceea ce el i-ar fi putut oferi?...

Urletul de furie a bărbatului îi lovi timpane, făcând-o să tresară.

— Ia-ți labele de pe ea, jigodie împuțită!

Cum era posibil să strige așa, când gura lui era lipită de a ei? Simți linia buzelor lui asprindu-se peste ale ei, apoi el o eliberă încet. Sune-
tul scrâșnit de metal o făcu pe Leah să-și întoarcă fața nedumerită. Junghiul de durere instantanee care-i sfredeli țeasta spulberă pâcla
din creierii ei și ea gemu, având senzația că tocmai se trezise dintr-un
vis ciudat... sau dintr-un coșmar!

Morkhan stătea la câțiva metri de ea, cu sabia ridicată și cu o ex-
presie sălbatică în priviri. Leah holbă ochii la el, incredulă. Cum de...?

Nu avu timp să reacționeze. Fu răsucită în loc ca o păpușă de câr-
pe, cu brațele imobilizate pe lângă trup, cu gâtul prins într-o încheșta-
rea nemiloasă.

— Detest să fiu deranjat în toiul petrecerii! mârâi demonul în ure-
chea ei.

Leah își umezi buzele și se chinui să tragă aer în piept. Gâtul o du-
rea, dar nu din cauza strânsorii lui, ci din cauza panicii care o râcăia
pe dinăuntru.

— Fă-l să plece! îi ordonă el, accentuându-și strânsoarea pumnu-
lui.

— N-o s-o facă, gâfâi ea, sufocată. Nu-l cunoști!...

— Te voi ucide, bastard nenorocit! scrâșni Morkhan, cu ochii ațin-
țiți asupra cameleonului, în timp ce-și balansa sabia provocator. Te
ascunzi în spatele ei ca un laș nenorocit, pentru că știi că n-ai nicio
șansă în fața mea. Te-am mai rănit și înainte, nu-i așa? rânji el, scui-
pând disprețuitor pe dalele de piatră din fața lui. Dă-i drumul și
arată-mi de ce ești în stare!

Leah simți tremurul de furie și ură care-l străbătu pe demon.

— Îți chemi moartea cu prea multă ușurință, nesăbuitule!... Dar,
dacă o vrei... vino și ia-o, îl tentă Saul rânjind și, pentru a-l provoca și
mai mult, mușcă lobul urechii ei în joacă, în timp ce mâna cu care-i
strivise laringele mai devreme alunecă în jos, închizându-se posesiv
pe sânul ei.

Leah închise ochii, cutremurându-se. Atingerea lui n-o rănea fizic,
însă-i procura un alt fel de suferință, mult mai rea, căci întetea ultime-
le fărâme ale unei dorințe despre care acum știa că nu fusese a ei, do-
rință pe care o plantase în adâncul ei și care o făcea acum să tremure
neputincioasă. Se folosisse de minciună, de emoțiile ei din acele clipe

pentru a o păcăli. Împrumutase un chip cunoscut ei. Se lăsase înșelată de o iluzie...

Din gâtul lui Morkhan se auzi un mârâit care o făcu să deschidă ochii.

— Rămâi pe loc, generale!

O miră calmul care-i răzbătu din voce, când genunchii îi erau la fel de moi ca gelatina. Era terminată, și o știa. Dar al naibii să fie dacă avea să ușureze sarcina stârpiturii care îndrăznise să-și pună mâinile pe ea astfel!

Inspirând iute, Leah își adună forțele și lovi.

Șocul scurt de putere care i se propagă de-a lungul brațelor îl făcu pe Saul să strângă din dinți, dar nu-i dădu drumul.

— Stai cuminte! îi porunci el. N-o să reușești decât să mă enervezi cu gâdilatul ăsta...

— Îți arăt eu gâdilatul, glumă sinistră a naturii ce ești!

Următorul șoc avu intensitatea pârjolitoare a unui fulger. Brațele i se înmuiară ca ceara și cotul ei i se înfipse cu putere în stomac, făcându-l să icnească și să se împleticească doi pași îndărăt, fără aer.

Leah se răsuci, luându-și avânt să-l lovească, dar suflul energiei lui o izbi în față, măturând-o de pe picioare. Zbură prin aer ca un fulg și se ciocni cu spatele de Morkhan, care pornise deja spre ea, duritatea impactului dezechilibrându-i pe amândoi și făcându-i să se rostogolească pe dalele de piatră. Generalul ateriză pe spate, cu ea deasupra lui. Deși se simțea destul de zdruncinată de pe urma coliziunii, fata sări în picioare și-și duse mâinile automat la spate. Realiză cu întârziere faptul că nu avea săbiile asupra ei și abia avu timp să blocheze fluxul de energie care țâșni de palmele demonului. Cele două șuvoaie, unul argintiu, altul întunecat, ambele la fel de strălucitoare, se întâlniră la jumătatea distanței dintre ei. Aerul se ondulă, trosni și pârâi când cele două forțe se ciocniră violent.

Leah simți șocul impactului în umeri. Vântul, stârnit de explozia aceea de putere și voință, se întetă dintr-odată, involburându-i mantia și poalele rochiei, răvășindu-i părul în jurul umerilor, aruncându-i șuvițe groase peste față. Ochii lor se întâlniră peste miezul acelei furtuni și ea-i văzu adevăratul chip. Un chip pe care-l mai văzuse de nenumărate ori în vis înainte ca totul să înceapă și de două ori în ultimele săptămâni.

Buzele demonului se arcuiră într-un zâmbet care ar fi putut să însemne orice între uimire și admirație. Făcu un pas spre ea, împingând-o, forțând. Leah strânse din dinți, dar rămase neclintită, dublându-și puterile. Simți o mișcare în spatele ei, dar nu se răsuci.

— Nu te băga! îi porunci ea, ridicând vocea pentru a acoperi șuieratul vântului a cărui intensitate creștea din ce în ce mai mult, amenințând s-o arunce peste muchia parapetului.

Morkhan rămase pe loc, strângând sabia cu amândouă mâinile, cu ochii fixați asupra cameleonului, pregătit să intervină de îndată ce i se iva ocazia. Aerul se ondula în fața ochilor lui, dar nu vedea nimic din încheștarea celor două forțe. Știa că undeva, în fața lui, avea loc un alt soi de luptă, fiindcă simțea furnicături prin tot corpul, ca și cum aerul s-ar fi încărcat de prea multă electricitate, așa cum se întâmpla de multe ori înaintea unei furtuni de mari proporții. Și mai știa că nu avea să poată trece de acel punct care părea să fiarbă ca măruntaiele iadului.

Saul își îngustă ochii, cumpănind situația. Așa nu ajungeau nicăieri. Idiotul ăla îi încurcase din nou socotelile și, cu toate că-și dorea teribil să-i smulgă inima din piept și să i-o mănânce crudă, putea să mai aștepte puțin. Una peste alta, n-ar fi plecat cu mâna goală de acolo. Ba chiar deloc. Avusese parte de o distracție pe cînste, însă venise vremea să-și ia tălpășița.

Mai zăbovi o clipă, umplându-și mintea cu imaginea ei, așa cum arăta în acel moment: înfășurată în mantia de mătase purpurie, cu părul bogat suflat de vânt, cu mâinile întinse în față și energia aceea orbitoare țâșnind din centrul lor. Piatra îi strălucea la gât ca o stea proaspăt născută din miezul universului. Avea o tăietură pe obraz, ce sângera molcom, și ochii mari și întunecați. Arăta sălbatică, neîmblânzită și superbă, ca o zeiță păgână. Își luă ochii cu greu de la ea, fixându-l pe bărbatul care-i stătea alături.

— Am să te caut pe câmpul de la Biel-Cairngorm, generale, îi făgădui el cu un rânjet feroce. O să-ți smulg inima din piept și o să-mi potolesc setea cu sângele tău.

— Ai putea să încerci, se mișcă buzele albite de mânie ale lui Morkhan. Fiindcă te voi trimite drept în iad, acolo unde-ți este locul, bastard nenorocit ce ești!

Cameleonul râse aspru, batjocoritor, și o pironi pe fată cu o privi-

re arzătoare.

— Noi doi ne vom vedea curând, dulceată, strigă el, trimițându-i o bezea din vârful buzelor înainte de a sări peste marginea parapetului, dispărând în întunericul smolit al nopții.

Strigățul ei indignat și furios îl făcu să râdă în timp ce se preschimba.

Femeia asta avea un temperament dat naibii, nu glumă.

Ce păcat că era nevoit să-i ia viața! Un preț mult prea mic pentru promisiunea unei veșnicii... dar totuși un păcat.

Leah se repezi, aplecându-se peste muchia parapetului, încercând să străpungă întunericul din curtea cetății. Avea să-i dea foc ticălosului! Numai să-l prindă în raza ei. Încă puțin și l-ar fi prăjit ca pe un pui!

Faptul că-l ratase, că-l lăsase să-i scape printre degete, o umplu de frustrare și mânie. Era îngrozitor felul în care se folosisese de ea și de neconceput modul în care o prostise!

Gustul lui încă-i mai zvâcnea pe buze, umplându-i gura. Un gust puternic, seducător, întunecat și înșelător ca un drog. Înebunită de silă, dorind să-l spele, să-l șteargă din amintirea ei cu orice preț, se răsucii și făcu singurul lucru care-i veni pe moment în minte: îl înșfăcă pe Morkhan de pieptul cămășii de pânză, smucindu-l spre ea și lipindu-și gura de a lui.

Nimic! Nu simțea nimic! Își dădu ea seama disperată, simțind cum în adâncul ei se căsca un gol imens. Bărbatul rămăsese încremenit, prins între surpriză și o stare de excitație fără precedent. I le simțea pe amândouă. Cum secunde treceau și el nu făcea niciun gest, Leah se desprinsese de el și-l privi scăpărător.

— Dacă nu mă săruți, va trebui să te rănesc!

— îmi poruncești, meroween? făcu el, îngustându-și ochii, enervat. Ca să faci diferența dintre mine și el?

Leah se albi și făcu un pas în spate, dar brațele lui o opriră.

— Iartă-mă, îi ceru el, spășit și plin de regret, încleștându-și maxilarele și privind-o îndurerat. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu, ai dreptate, se bâlbâi ea, cu obrajii în flăcări. Te rog să mă ierți. Vina este a mea. Te-am insultat grav și n-am de gând să pretind că nu...

— Ești tulburată și găsesc că n-ai nicio vină în tot ce s-a întâmplat,

meroween, îi curmă el vorba, oftând prelung.

— Ba da, am, rosti Leah, plecându-și fruntea rușinată. Dacă aș fi avut talismanul asupra mea, dacă nu aș fi fost atât de arogantă încât să cred că pot să mă descurc și fără el, dacă nu l-aș fi oferit reginei din Meer, mi-aș fi dat seama de minciună și atunci...

— Uite, ia-l pe al meu, făcu el repede, dând să-și scoată cristalul de la gât.

— Nu! se împotrivi Leah, privindu-l tulburată. Este al tău! Trebuie... trebuie să mă așez, rosti ea, când începu să tremure din toate încheieturile.

I se desprinsă din brațe și făcu doi pași, ocolindu-l, apoi se răsuci, lipindu-se cu spatele de zidul turnului și prelingându-se ca o cârpă de-a lungul lui. Se simțea terminată și la un pas de a izbucni în plâns. Își sprijini fruntea pe genunchi, dorind să-și poată permite acest semn de slăbiciune.

Morkhan veni lângă ea, neștiind ce să facă. Își trecu frustrat mâna prin părul negru, blestemând în tăcere. Atingerea gurii ei fusese nimicitoare. Buzele îi furnicau, iar dorința îi clocotea în sânge, făcându-l să asude.

— Nu vreau să știe nimeni ce s-a întâmplat aici, în seara asta.

Vocea ei era goală și la fel de fragilă ca sticla.

— Nu va ști nimeni, făgădui el, înjurând din nou.

Leah își ridică fruntea și-l privi răvășită.

— Mulțumesc.

Bărbatul dădu din cap, încruntat. Furia și amărăciunea îl strângeau de beregată, împiedicându-l să vorbească.

— Trebuie să ajung în camera mea, rosti Leah într-un târziu. Am nevoie să rămân un pic singură.

Morkhan inspiră adânc și-i întinse mâna, ajutând-o să se ridice. Fata încă mai continua să tremure și pașii îi erau nesiguri, iar el o susținu pe după mijloc, până când ajunse la baza scărilor. Acolo, Leah își îndreptă spatele, poruncindu-și picioarelor să înceteze cu sclifoseala, și făcu câțiva pași, după care se opri și se răsuci spre el. În lumina torțelor, fața ei era extrem de palidă.

— Ești un bărbat bun și de nădejde, Morkhan. Când totul se va termina, mă voi mărita cu tine. Așa că va trebui să ai grijă și să rămâi în viață... Ai s-o faci pentru mine, porunci ea, zâmbind slab, după

care dispăru în umbra coridorului.

Mult vreme după aceea, bărbatul stătu nemișcat în dreptul scărilor, pradă șocului, cu inima lovindu-i nebunește în coaste. Nu-l iubea, nici măcar nu-l dorea, dar îi făgăduise mâna și inima ei. Ar fi trebuit să fie fericit și...

Nu conta, își spuse el, trecându-și o mână nesigură peste față. Într-o bună zi, când ea va ajunge să-l cunoască suficient de bine, avea să-și dea seama că nu era un bărbat dificil de iubit. Tot ce avea de făcut era să supraviețuiască Biel-Cairngorm-ului. Amândoi trebuiau s-o facă.

— Zeii să ne aibă în paza lor pe toți! murmură el, clătinând din cap.

CAPITOLUL 12

Leah străbătu ca în transă rețeaua întortocheată a coridoarelor. Ajunsă în camera ei, închise ușa cu grijă și se lipi cu spatele de ea.

Îi venea să urle, să se dea cu capul de pereți, să lase lacrimile care-i ardeau gâtul să iasă în șuvoaie. În loc de asta, trase adânc aer în piept, își lepădă mantia, slăbi șnururile care-i închideau rochia în față și o lăsa să-i lunece de pe trup. Păși goală peste lacul de mătase bicoloră și se îndreptă spre masa îngustă de lângă perete, unde se afla un lighean de aramă, o carafă de lut ars și o lumânare de ceară parfumată, pe jumătate consumată. Umplu ligheanul cu apă și-și spală încet fața, gâtul și mâinile în el, apoi umerii și brațele. Capul o durea înfiorător, la fel și stomacul.

Îi era rău, atât de rău!...

Sleită, se lăsa pe marginea patului și-și prinse tâmplele pulsânde în mâini, respirând adânc. Avea să procedeze metodic. Mai întâi trebuia să-și alunge acea durere năprasnică care-i sfredelea creierii și abia după aceea urma să facă și restul. Pas cu pas, încet, fără grabă.

Demonul plantase ceva în ea. Simțea asta. Ceva întunecat și arzător, care o otrăvea lent. Sau avea să o otrăvească dacă nu scotea la timp tot acel rău care mocnea în ea. Și nu era vorba numai de dorința aceea nenaturală și intensă, care nu slăbise nicio clipă, nici chiar atunci când își măsurase puterile cu el. Dorința nu fusese decât sub-

terfugiu, un truc. O orbise, îi distrăsese atenția de la adevărata lui intenție. Scopul lui nu fusese s-o seducă, sau nu numai asta, ci s-o subjugă, s-o supună într-un totuț voinței lui.

Dacă ar fi fost o muritoare de rând, ar fi fost pierdută. Dar nu era neputincioasă. Și nici neștiutoare nu era.

Golindu-și mintea de gânduri, se concentrează mai întâi asupra durerii care-i pulsa ucigător în tâmpile. Treptat, durerea cedă, la fel și tensiunea din stomac, lăsând în urma lor un gol. Se ridică, încă tremurând, și-și luă traista cu lucrurile din cui.

Se așază direct pe podeaua rece, scoțându-și cele trebuincioase și formând cercul protector. Apoi începu descântecul. Focul magic se aprinse dintr-odată, dansând vesel în centrul cercului, flăcările albastre, ireale, înălțându-se grațios la două palme deasupra dalelor de piatră. Respirând adânc de câteva ori, Leah își adună puterile, închise ochii și păși drept în miezul lui.

Arsura fu lui insuportabilă, așa cum se așteptase. Avea impresia că-i lichefiază carnea și-i transformă oasele în scrum. Genunchii i se tăiară și căzu în patru labe, cu trupul scuturat de spasme, în timp ce micile scântei de dorință tenebroasă cu care el o împănase sfârâiau și se mistuiau în contact cu focul purificator. Urletul de durere se izbi de dinții strânși și de buzele lipite cu încăpățănare, se retrase și țâșni pe sub pleoapele strânse cu putere sub forma lacrimilor.

Suspînând, Leah începu să orbacăie după adevărata sursă a acelei dureri îngrozitoare. Până când n-o găsea, avea să îndure la infinit mușcătura nemiloasă a focului sacru. Se afla la un pas de a abandona totul când zări forma întunecată din adâncul ei. Se năpusti înnebunită drept prin ea, suspînând ușurată când chinul se potoli subit... și se trezi în mijlocul unui câmp.

Lumina era stranie, nici zi, nici noapte. Privi cerul orb, dar nu văzu deasupra ei decât o întindere nesfârșită de un albastru întunecat, ireal. Nu exista soare și nici lună sau stele. Bolta lumii ei părea să fi murit, înecată în vastul univers.

Răsucindu-se în loc, cercetă atentă împrejurimile și descoperi faptul că acel loc nu-i era străin. Îl mai văzuse și înainte, și de nenumărate ori în vis. Se afla pe terenul plat, înconjurat de mlaștini, de la Biel-Cairngorm. Fuioarele de ceață ce se târau deasupra smârcurilor aveau

o nuanță murdară, ca și cum ar fi fost amestecate cu noroi. Sub tălpile ei goale, solul mustea de apă. În aerul rece se simțea mirosul stătut al mocirlei, și altul mai greu, stăruiitor și sufocant: cel al descompunerii.

Simți o mișcare, mai degrabă o intui, și se răsuci din nou.

El se afla în fața ei, privind-o cu un aer vag surprins.

— Trebuie să recunosc că ești bună, rosti el, mișcându-se ușor, dându-i un ocol. Într-adevăr, foarte bună! adăugă cu o notă de admirație în voce, aplecându-se și adulmecând-o. Și miroși... delicios!

Fata nu răspunse, nici nu se clinti, înghițindu-și resentimentele și sila. În acel loc și în acel ceas, n-avea să se retragă și nici să-i dea satisfacție.

— De ce m-ai adus aici? îl întreabă ea într-un târziu, privindu-l calmă.

— De ce crezi? zâmbi el cu lentoare. Vreau să-ți arăt ce va fi.

Făcu un pas lateral și schiță un gest cu brațul, cuprinzând întregul peisaj. Aerul se umplu dintr-odată de fum, de strigăte de furie și agonie, și de mirosul dulceag și grețos al sângelui proaspăt vărsat. Nu vedea nimic și gâtul o începuse s-o usture din cauza duhului. Apoi perdeaua de fum se subție, dezgolind o priveliște terifiantă, care-i îngheță sângele în vine. Câmpul era acoperit de mii de trupuri lipsite de suflare. Pământul ardea în zeci de focuri. Cei mai mulți căzuseră, iar cei care încă mai luptau erau copleșiți numeric. Demonii se mișcau printre ei cu o iuțeală incredibilă. Cruzimea și plăcerea de a ucide li se citea în ochi, le răzbătea din râsetele și chiotele demente. La câțiva pași în stânga ei, una dintre acele creaturi de coșmar, numite gholl-i, sfârteca lăcomă trupul unui bărbat, înfruptându-se din el. Sunetul scăzut care-i ieșea din gâtul acoperit cu păr zbârlit era cumplit. Alte două bestii se încăieraseră puțin mai încolo, disputând trupul altui războinic, ca și cum nu ar fi avut o întreagă masă de unde să aleagă. Oroarea o izbi cu o forță care o făcu să se clatine când realizează că prânzul acelor fiare era tocmai cadavrul tatălui ei...

— Nu!

— Ai putea să-l salvezi, îi șopti el la ureche, urmărind direcția privirii ei. Ai putea să-i salvezi pe toți.

— E o minciună, rosti ea cu glasul sugrumat de groază. O iluzie.

— Așa crezi? replică el moale.

Făcu un alt gest cu mâna, oferindu-i o nouă perspectivă asupra priveliștii înspăimântătoare. De data aceasta îl văzu pe Morkhan, întins pe spate, cu privirile sticloase îndreptate spre cer. Trupul îi fusese separat în două de o lovitură de sabie dată-n curmeziș. Bestia care stătea cocoșată peste trupul mutilat îi smulsese un braț din umăr și i-l devora cu lăcomie, mârâind de plăcere. Oribilitatea scenei îi întoarse stomacul pe dos.

— Nu, clătină din cap, refuzând, negând.

— Ai văzut asta, murmură el, retrăgându-se pentru a-i putea vedea chipul încremenit de groază. Ți s-a arătat *acest* viitor. Știi că este adevărat. Veți pierde, meroween. Și zeii voștri o știu. Nu aveți nicio șansă să biruiți.

— Nu este real, rosti ea răgușit și lacrimile îi brăzdară obrazii. Nimic din ceea ce-i aici nu este real.

— Și dacă va fi?... Ești pregătită să-ți asumi acest risc? Ești dispusă să faci un astfel de sacrificiu?... Vor pieri cu toții. Încă mai poți să alegi!

Leah își ridică încet privirea, întâlnindu-i ochii albaștri, reci ca gheața.

— Dacă-ți dau Piatra și sângele meu... voi avea cuvântul tău că veți lăsa în pace acest pământ și tot ce aparține lui? șopti ea cu o voce îndurerată, plecându-și fruntea resemnată și înghițindu-și suspinele.

— Ai cuvântul meu, zâmbi el cu o blândețe stranie, cu ochii strălucindu-i de încântare, pășindu-i în față și atingându-i chipul umed. Nu ne interesează acest ținut și nici comorile lui, în afară de una singură: tu și ceea ce ți-a fost dat spre păstrare. Îți jur pe sângele și puterea mea că viața în aceste locuri va continua să dăinuie netulburată până la sfârșitul tuturor lumilor.

— M-ai făcut să-mi doresc viitorul aceasta, rosti ea calm, așezându-și palma mică deasupra inimii lui, un gest delicat și tandru, de iubită. Își ridică privirea și-i întâlnește focul albastru, hipnotic, al ochilor, iar buzele i se arcuie într-un zâmbet ironic. Dar el este o minciună, la fel cum este și cuvântul tău. Fiindcă nimic bun sau rău nu este absolut. M-ai subestimat din nou, nemernic îngâmfat ce ești. În acest loc și-n acest ceas, tu vei muri!

Focul pur care se scurse din mâna ei îl învălui într-o clipită. Urletul lui de mânie se propagă cu forța unui tunet, despicând bolțile, în

timp ce trupul îi ardea cu vâlvătai. În secunda următoare imaginea lui explodă, iar unda de șoc o trânti pe spate, pe podeaua rece a odăii, cu o asemenea violență, încât îi clănțăniră dinții în gură și-și auzi vertebrele trosnind.

Tavanul încăperii se apropia și se îndepărta de ea într-o mișcare iute care-i întoarse stomacul pe dos și o făcu să icnească. Înghițindu-și valul de greață, izbuti cu chiu cu vai să se ridice în șezut, apoi își flexă genunchii, vârându-și capul între ei și așteptând ca starea de rău să se potolească.

Încă speriată, închise ochii și privi în adâncul ei. Era doar lumină, lipsită de umbre sau înșelăciuni. Izbutise.

— Te-am pârlit de te-a luat gaia, ticălos arogant! murmură ea cu o voce gătuită, trecându-și o mână vlăguită pe sub nas și ștergându-și firisorul de sânge care-i curgea din nara dreaptă. Și peste trei zile, la Biel-Cairngorm, o voi face de-adevăratelea! jură ea, îndârjită.

La câteva zeci de mile distanță de ea, demonul stătea într-o încăpere înțesată de lume, cu privirile ațintite asupra focului din șemineul de piatră neagră, frecându-și absent pieptul, acolo unde mâna ei îl atinsese.

Trebuia să recunoască în sinea lui faptul că era pricepută. Foarte pricepută. Și avusese dreptate. O subestimase. Din nou. Durerea fusese doar o iluzie, dar îl zgâlțâise zdravăn. Pentru că acolo, în adâncul ei, el își lăsase amprenta voinței sale și aceea fusese reală.

Ar fi trebuit să se simtă furios. Supărat. Dezamăgit sau măcar insultat. Ar fi trebuit să se simtă oricum, dar nu... vesel! De ce naiba era așa de vesel? se încruntă el, nedumerit.

Fusese isteată și rapidă. Și puternică. Cu adevărat puternică. Avea fler.

Niciodată nu mai întâlnise o astfel de femeie. De-a lungul timpului avusese de a face cu o sumedenie de vrăjitoare. Unele îl tentaseră destul de mult ca să le aducă în patul lui. Orice iz de putere îl ațâța suficient pentru a-i deschide cheful de joacă. Se amuzase pe socoteala lor. Le sedusese și le corupsese mintea fără milă, delectându-se cu aroma îmbătătoare a victoriei. Și întotdeauna fusese ușor, atât de ușor!...

Însă niciuna nu se apropiase, nici pe departe, de talentul și puterea acestei Păstrătoare. Era... unică! Indiferent cum ar fi privit-o. Totul la

ea îl provoca și-l stimula.

Ei bine, pe câmpul de la Biel-Cairngorm, avea să se lămurească cât de redutabilă era. Acolo, în acele mlaștini, fiecare dintre ei urma să dea tot ce era mai bun în el. Pentru că niciunul dintre ei nu-și putea permite vreo greșeală.

Ridicându-se, ocoli mesele și păși peste trupurile chircite de pe jos, amorțite de prea multă băutură și mâncare, îndreptându-se spre jilțul de unde Nemeth contempla un grup de șase demoni care se împerecheau cu trupul inert a unei sayerite, ce nu părea să fi apucat mai mult de cincisprezece ani.

Fata murise de câteva minute, dar partenerii ei de joacă nu păreau să fie deranjați de acest mic amănunt, din moment ce trupul ei mai păstra încă urme de căldură.

Scârbit, Saul își mută privirea. Erau ca animalele, ba chiar mai rău. Acesta era unul din lucrurile pe care le detesta cel mai mult la rasa lui. Din clipa în care fuseseră scoși în șuturi din Asgard, izgoniți fără milă, își pierduseră orice fărâmbă de discernământ. Mai rău, în loc să evolueze, profitând de îndelungatul timp de studiu pe care mama natură li-l rezervase, o luaseră ca turbații în direcție opusă. Plăcerea imediată devenise un scop, dorința de a poseda – o necesitate, lăcomia le fusese hrănită cu ură și mânie. Instinctele ajunseseră să le domine mințile. Motiv pentru care izolarea lor în această lume devenise absolută, în opinia lui o gravă greșeală de strategie din partea lui Nemeth. Se sălbăticiseră cu toții și deveniseră de o primitivitate jignitoare. Dar cum el se născuse la mult vreme după exil... deprinderile lor dezgustătoare se transformaseră în obiceiuri, iar obiceiurile deveniseră un soi de religie.

Se opri lângă jilțul celui pe care admira și disprețuia în egală măsură, și-i studie fața zbârcită, ochii spălăciți și reci, expresia nespus de plictisită. O privire străină, neavizată, n-ar fi văzut decât un moșneag împuținat la trup, uitat de timp pe acest pământ, cu pielea ca pergamentul într-atât de ridată, încât trăsăturile i se șterseseră complet de pe chipul ascuțit. Trupul lung și osos era subțire ca o scândură, carnea i se topise odată cu vârsta, făcându-l să arate ca un schelet ambulant. Motiv pentru care Nemeth, din pură vanitate dar din și dintr-o necesară precauție, și-l ascundea în spatele unor veșminte largi, întotdeauna din mătasea cea mai fină, o slăbiciune a sa personală pentru

lux. La prima vedere, părea un bătrân obosit de vârstă și măcinat de boli, neputincios și istovit, dar asta nu era decât o aparență înșelătoare. Nemeth încă mai avea darul să se miște cu o iuțeală nimicitoare, semănând moartea în jurul lui cu dezinvoltură și nepăsare. Dacă puneai la socoteală și mintea diabolică, vicleană, cruzimea-i de neegalat și puterile vrăjitoarești, atunci obțineai o combinație mai mult decât letală.

Saul rămase nemișcat lângă jilțul lui, așteptând răbdător ca spectacolul pe care acesta îl savura să se termine. Știa că lui Nemeth nu-i plăcea să fie întrerupt. Reprezentațiile ca cea din această seară, la care Nemeth se holba cu ochi extaziați, puteau lua sfârșit în două feluri. În cazul în care obiectul principal al distracției supraviețuia printr-un miracol, urma a fi folosit pentru o nouă rundă, în altă seară, în mod identic. Dacă nu, gholl-ii care stăteau închiși în cuștile metalice din fundul încăperii urmau să primească o cină suplimentară.

Nemeth prefera invariabil cel din urmă deznodământ. Iubea creaturile acelea scârboase cu dragostea nețărmurită a unui părinte. El le crease cu câteva sute de ani în urmă, din propria-i imaginație bolnavă și întunecată, le dăduse viață printr-o vrajă cumplită, sacrificându-și o parte din propriul sânge. Îi adora mai mult decât își adora propriile odrasle, gândi Saul cu o detașare rece, fără să simtă invidie sau vreo urmă de ranchiună. Nemeth era... pur și simplu el însuși, și niciodată nu-și dezmințea natura diabolică.

Spectacolul se sfârși și trupul sayeritei fu aruncat dincolo de drugii groși de fier. Cameleonul rămase tăcut în continuare, știind că cea parte a distracției era și cea mai așteptată.

— Dorești să-mi spui ceva? își mută Nemeth într-un târziu privirea însuflețită de plăcere asupra lui.

— Nu ți-am cerut niciodată nimic pentru mine, începu Saul pe un ton lipsit de expresie.

— Da, într-adevăr, îi dădu Nemeth dreptate, zâmbind subțire, privirea devenindu-i brusc atentă. Ai avut grijă întotdeauna să obții tot ce ți-ai dorit prin propriile puteri. Mereu am admirat această ambiție a ta.

— Nu-mi plac obligațiile, replică el sec. Nemeth nu făcu decât să rânjească.

Niciodată n-ar fi recunoscut, nici măcar față de el însuși faptul că,

dintre toții fii lui, Saul era singurul pe care-l iubea cu adevărat și singurul de care se temea realmente. O spaimă adâncă, viscerală, care n-avea niciun temei real. Știa că Saul îi era loial, chiar dacă nu-i venera statutul de părinte și conducător, la fel ca toți ceilalți. Și cu toate acestea, niciodată nu se putuse relaxa îndeajuns în preajma lui. Asta poate și pentru că, dintre toate odraslele pe care le zămislise de-a lungul timpului, Saul fusese singurul care-i moștenise pe deplin puterile... și încă ceva pe deasupra.

Mama lui fusese o vrăjitoare cu darul prefacerii, o creatură cu puteri incredibile, temperamentală, impulsivă și capricioasă, pe care o momise, o sedusese... și care fusese cât pe ce să-l omoare. La amintirea ei, inima uscată a lui Nemeth zvâcni sub un val de tandrețe. Fusese singura dintre soțiile lui căreia încă-i mai ducea dorul. O creatură superbă, pe care o răsfățase și o adorase suficient de mult pentru a-i dezvălui adevărata față a forțelor întunecate. Ce păcat că fusese atât de nechibzuită în setea ei de putere încât să încerce să-i ia locul!

Din patima aceea dezlănțuită, irațională, se născuse Saul, mândria lui. De fiecare dată când îl privea, Nemeth își aducea aminte de Sibila lui cea cu păr de aur. Saul moștenise frumusețea, înclinația către studiu și talentul ei de ași schimba înfățișarea, iar de la el luase cruzimea, inteligența și abilitatea de a conduce și stăpâni. Și de la amândoi moștenise darul vrăjitoriei, într-o combinație reușită de aptitudini pe care io invidiasse întotdeauna.

Saul se aplecă și-i spuse ceva la ureche, ceva ce îl făcu să se încrunte nedumerit și suspicios.

— De ce? întrebă Nemeth plictisit.

— Doar asigură-te de asta, până când termin eu ce am de făcut, replică Saul, netulburat.

Nemeth își îngustă ochii, meditând. Ceva în adâncul lui îl îndemna să-i refuze pretenția. Un junghi de teamă inexplicabilă, rău prevestitoare, care-l făcu să se încordeze. Îl privi și văzu hotărârea înghețată din ochii aceia ca safirul. Și știa că dacă avea să-i respingă cererea, Saul avea să găsească cu siguranță o metodă prin care să-l facă să regreta. Mereu îi dădea peste nas când încerca să și-l vâre în oala lui, iar acest lucru întotdeauna îl amuza și exaspera deopotrivă. Numai indulgența părintească îl salva pe Saul de mânia lui...

În clipa aceea, tare ar mai fi vrut să afle ce se clocea în capul lui

Saul, însă știa că ar fi fost zadarnic să încerce măcar să-i străpungă mintea. La fel ca draga lui Sibila, mintea lui Saul era ca un zid inexpugnabil, care nu permitea abilităților lui de căutător să ajungă dincolo de el. Acesta fusese și unul dintre motivele pentru care i se aprinseseră călcâiele după ea. Faptul că nu izbutise niciodată să-i citească gândurile reprezentase o sursă nesecată de surprize pentru el. Însă această imprevizibilitatea a ei, care-l sedusese la început, fusese cât pe ce să-l coste viața la scurt timp după aceea... O greșeală pe care el n-avea de gând s-o repete.

Lângă el, Saul își încrucișă brațele pe piept, smulgându-l din meditație. Nemeth își țuguie buzele, trăgând de timp, după care oftă și aprobă tăcut.

Saul nu-i mulțumi, dar la o adică, nici nu se așteptase să o facă.

Avea să stea cu ochii pe el, decise, privindu-și fiul cu ochi îngându-rați, în timp ce acesta părăsea sala. Era mai bine să fie prevăzător, decât să regrete că n-o făcuse.

CAPITOLUL 13

Ploaia torențială ce căzuse neîntrerupt vreme de două zile se subțiasse într-o aversă mărunță. Vântul se oprise de două ceasuri și părea că-și ține răsuflarea, așteptând. În lumina cenușie a zorilor, aburii care se ridicau din solul îmbibat cu apă se încolăceau ca niște degete fantomatice în jurul tufișurilor, cățărându-se pe trunchiul copacilor, înecând iarba cu suflarea lor umedă și rece. Prin aerul încremenit, micul batalion se strecura neauzit prin pădurea amorțită, îndreptându-se tăcut spre nord.

Leah privi cerul mohorât de deasupra ei cu inima strânsă.

Mlaștinile de la Biel-Cairngorm, o fâșie lată și primejdioasă, de patru mile și jumătate lungime, care delimita hotarul Eliriei cu Sayerul, deveniseră cu certitudine și mai înșelătoare. Întregul câmp era presărat cu nisipuri mișcătoare și goluri în pământ ce se surpau pe neașteptate, prinzându-și prada în adâncul lor și sufocând-o lent. Chiar și pe vreme frumoasă, drumeții ocoleau acea zonă, care nu aparținea în fapt nici unuia dintre cele două regate. De-a lungul timpului existaseră destui care-și găsiseră sfârșitul în acele smârcuri, încât niciunul dintre vecini nu-și revendicase vreodată dreptul de proprietate asupra

lor. Era un teritoriu al neutralității, care acum devenise locul unde avea să se decidă soarta întregii omeniri.

Lângă ea, Rogan se opri brusc, adulmecând aerul. Leah ridică o mână, oprindu-i pe cei care o urmau să înainteze. Cu toate simțurile în gardă, cercetă pădurea, în timp ce mângâia gâtul zbârlit al lupului, încercând să-l calmeze. Și tresări ușor când umbra se desprinsese din spatele unui pin cu trunchiul gros, după care se relaxă, în același timp cu mușchii de pe grumazul gardianului ei.

Khaly păși spre ea, aproape plutind deasupra tulpinilor scunde și delicate a covorului de măcriș.

— Sunt deja acolo, rosti nimfa, cu respirația ușor trudită de efort, semn că alergase. Balath și Morkhan și-au ocupat pozițiile acum un sfert de ceas. Lyam a ajuns primul și a verificat întăriturile. Suntem cu toții gata.

— Ne vom iuți pasul, făgădui Leah, simțind un junghi de vinovăție.

Întârziaseră din cauza ei, pentru că se mocăise cu ritualul complicat al ultimului descântec de protecție asupra cetății. Dar pur și simplu simțise că nu poate păși dincolo de porți până nu suplimenta protecțiile deja făcute de cu o seară-n urmă.

Khaly mai făcu un pas și puse o mână pe brațul ei, privind-o insistent.

— Sunt mai mulți decât ne-am așteptat, meroween, rosti ea în graiul vechi. Și creaturile acelea, gholl-i... pe ei va trebui să-i doborâm primii. Sunt mult mai greu de ucis decât stârpiturile cărora slujesc.

— Câți sunt?

— Am numărat peste o sută. Doi au scăpat din tabăra lor și s-au năpustit spre garnizoana regelui. Am pierdut optsprezece suflete, din care două au fost ale surorile noastre, și am irosit multe săgeți, rosti regina cu o voce împietrită.

Nu pot fi doborâți decât dacă sunt țintiți în ochiul pe care-l au în ceafă. Acela pare să fie singurul lor punct slab.

Leah închise ochii pentru o clipă, înăbușindu-și durerea pierderilor suferite prea devreme.

— Regele? întrebă ea, cu inima strânsă.

— El singur a nimicit una dintre jivine, zâmbi nimfa ușor, cu o admirație neascunsă. Am convenit ca eu și surorile mele să ne ocupăm

de ei. Drumul vostru e liber. Grăbiți-vă, mai zise ea, topindu-se în trunchiul unui mesteacăn subțire.

Leah știa că de acolo, prin rețeaua subterană a rădăcinilor, nimfa avea să-și croiască drum înapoi spre locul unde o aștepta propria armie.

O luă la picior, știind că oamenii ei o urmau, și mări pasul.

Priveliștea era terifiantă și Leah înghiți în sec. Nu exista curaj fără frică, își spuse, atingându-și Piatra de la gât. Și nici biruință fără sacrificiu.

În fața lor, la o distanță egală cu aproximativ zece bătaii de săgeată, dincolo de mlaștini, cât cuprindeai cu ochii, se zărea o masă compactă care înainta încet în direcția lor. Vuietul stârnit de acea armie înfricoșătoare ajunsese până la ei, purtat de vânt, risipind teamă și ezitare în rândurile elirienilor.

Erau atât de mulți!

Existase și un dram de adevăr strecurat printre atâtea minciuni, își dădu ea seama. În urmă cu trei zile, cameleonul care luase înfățișarea bărbatului căruia îi făgăduise mâna într-un moment de slăbiciune îi spusese că vor fi unul la cincisprezece. Și, judecând după dimensiunile acelei urgii care se întindea înaintea lor, tindea să creadă că avusese dreptate.

— Trebuie să le vorbești oamenilor, șopti Leah, întorcându-se spre Jerod, care privea nemișcat acea invazie teribilă.

— Crezi că nu știi care mi-e datoria, meroween? replică el, întorcându-se și fixând-o cu o căutătură împietrită. Iartă-mă, adăugă el, cu un oftat. Mi-e greu să îndur gândul că voi conduce la moarte atâtea suflete, a căror singură vină va fi fost aceea de a se fi născut pe aceste meleaguri, sub apusul domniei mele. Dar suntem datori să apărăm ceea ce este al nostru, libertatea și pacea de care ne-am bucurat atâta timp, sub oblăduirea zeilor. Să fii puternică și vitează, fiica mea. Și să ai grijă de tine.

— Voi avea, tată, promise Leah, oprindu-și tremurul din voce. Dacă și tu făgăduiești asta.

— Ne-am înțeles atunci, zâmbi Jerod, apucând frâiele murgului înalt și zvelt de lângă el. Le vom arăta animalelor ăstora ce înseamnă curajul și tenacitatea unui elirian! Se săltă mândru în spatele armăsa-

rului, mângâindu-i grumazul fin cu podul palmei, liniștindu-i nervozitatea. Ne vedem la apus, mai adăugă, dând pinteni calului și coborând panta lină, pentru a ajunge dincolo de prima linie.

— Da, murmură Leah, cutremurându-se când simți fiorul rece, rău prevestitor, care i se târî ca un șarpe pe șira spinării.

Închise ochii și trase cu grijă aer în piept, ținând prin vrajă o plasă de protecție și încă una pentru curaj, lărgindu-le până când ajunseră să cuprindă întreaga oaste a Eliriei, după care le trase mental în jos.

Când deschise ochii, îl văzu pe Morkhan în fața ei.

— Un descântec pentru vitejie și oblăduire, meroween?

— Cam așa ceva. Nu strică să luăm câteva măsuri de precauție în plus, zâmbi ea, umflându-și obrajii și râsuflând prelung.

— Aș vrea să am o vorbă, două, cu tine, înainte de a porni.

— Discursul regelui este pe cale să înceapă și..., începu ea.

— N-am nevoie de câteva cuvinte de îmbărbătare, meroween. Îmi cunosc datoria și nu este cazul să mi se amintească motivul pentru care mă aflu aici. Vino, îi întinse el mâna.

Leah șovăi, apoi își puse mâna într-a lui. Îi simți nervozitatea în timp ce o trăgea spre piscul golaș, în apropierea unor stânci ce ofereau o priveliște de ansamblu asupra văii de dedesubt.

— Nu mai avem mult timp, rosti el, privind la valul negru ce se apropia constant de panta abruptă care mărginea partea nordică a Biel-Cairngorm-ului. Va fi o bătălie crâncenă. Mulți dintre noi își vor găsi aici sfârșitul. Iar eu mă voi număra printre aceștia.

Leah simți o încheștare fierbinte în pântec.

— Nu ai de unde să știi, când...

Se întrerupse când bărbatul se răsuci spre ea și o privi cu niște ochi calmi, lucizi și imposibil de verzi. Știa, își dădu Leah seama, și inima îi tremură neputincioasă în piept.

— Știu că acesta este adevărul, la fel de bine cum îl cunoști și tu. Mi-am văzut moartea aici, în vis, meroween. Și n-aș vrea să plec fără să-ți spun că te iubesc cum n-am iubit pe nimeni, niciodată. Am făcut-o timp de opt ani nenorociți.

— Oh, fu tot ce izbuti ea să îngaime.

— Motiv pentru care nici nu m-am însurat până acum. Am sperat să te pot convinge, zâmbi el slab.

— Îmi pare rău, șopti Leah, cuprinsă sincer de remușcări. Îmi

pare atât de rău...

El nu făcu decât să ofteze și să-și întindă mâna pentru a-i mângâia obrazul palid.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Vina a fost a mea. Ar fi trebuit să fiu mai îndrăzneț, nu să mă codesc atâta... Dar, dacă tot este dat să se întâmple astfel, vreau să iau ceva cu mine. Amintirea ta din această clipă... și gustul tău, Leah, singura mea iubire.

Din pieptul fetei se desprinsese un scâncet în clipa când el o trase în brațe și gura lui o acoperi pe a ei. Nu se împotrivi, ci îl cuprinse în brațe strâns, străduindu-se să-i ofere alinarea și căldura pe care le căuta. Căută să simtă plăcerea în brațele lui și un fior, oricât de slab, al jinduirii. Nu simți decât disperarea bărbatului și golul pustitor din sufletul ei.

Rămaseră îmbrățișați astfel câteva clipe, apoi sunetul scăzut și prelung al unei goarne îi făcu să se desprindă.

— Rămâi în viață, bine? îi ceru el, prind-o încordat și răvășit. Tu ești speranța noastră, a tuturor.

— Numai dacă rămâi și tu, răspunse ea, înfrigurată.

Bărbatul nu făcu decât să zâmbească strâmb. O altă goarnă sună.

— E timpul, rosti el.

— Da, inspiră Leah iute, dând din cap scurt.

Se despărțiră la baza stâncilor, fiecare luând-o la picior în direcție opusă. Leah nu privi înapoi. Avea impresia că dacă o face, nu-și va mai putea opri lacrimile, un alt lux pe care nu și-l putea permite decât în singurătate.

Cum de putuse fi atât de oarbă?... Atâția ani și nu-și dăduse seama...

Niciunul dintre ei nu observă acvila aurie din înaltul cerului, care plana în cercuri largi. Și cel care se ascundea sub chipul ei simțea deopotrivă mânie și invidie.

Leah ajunse lângă oamenii ei în clipa când primul nemesingian păși pe pământul mustind de apă al mlaștinii. Se răsuci, trăgând adânc aer în piept, și începu să numere în gând. Unu... doi... trei...

Primul rând de demoni pătrunseră în mlaștină, înaintând cu precauție. Patru... cinci...

— Haideți, mai aproape, murmură Leah, urmărindu-i concentrată. Încă puțin...

În minte continua să numere secunde. Opt... nouă...

De ce naiba se mocăiau așa? gândi ea frustrată. Arcașii îi așteptau pe culme semnalul de atac. Mâna ridicată în sus începu să-i amortească din cauza încordării. Zece... unsprezece... doisprezece...

Timpul se scurgea ca melcul și Păstrătoarea se temu pentru o clipă să nu fi calculat greșit. Demonii mai înaintară câțiva pași și degetele ei se strânsă încet în pumn. La treizeci de metri în spatele ei, vârful săgeților fură înmuiate în oalele cu smoală aprinsă, descântată.

Prima capcană bâzâi în mintea ei surescitată, urmată aproape imediat de celelalte. Mâna i se lăsă fulgerător în jos, în aceeași clipă cu urletul care-i izbucni din piept:

— Acum!

Aerul vibră sub ploaia de săgeți în flăcări care zbură pe deasupra ei, străbătând văzduhul într-un arc de cerc scânteietor, pentru a se înfige în pământ, la zece pași de nemesingieni. Demonii care deschideau calea bătură în retragere, luați prin surprindere și înspăimântați, ciocnindu-se de rândurile din spatele lor. Preț de câteva secunde, nu se întâmplă nimic. Se lăsă o liniște mormântală. Undeva, izbucni un chicotit nervos. Urmă altele, întreaga adunare a nemesingienilor în-suflețindu-se brusc, teribil de amuzată de neîndemânarea evidentă a vrășmașului. Și la fel de brusc hohotele de râs se transformară în urlete înspăimântate când zidul de flăcări se ridică dintr-odată, tăind în lungime câmpul de la Biel-Cairngorm, ca un val ucigaș, care porni spre ei cu toată viteza.

— Cine mai râde acum? murmură Leah cu un zâmbet subțire, urmărind satisfăcută cum demonii cuprinși de flăcări se zvârcoleau, urlând de durere, sau o luau la fugă înnebuniți care-ncotro, într-o debandadă totală, aruncându-se disperați prin bălți, tăvălindu-se în ele, doar pentru a constata că apa mocirloasă nu avea puterea să le ușureze chinul, ci doar să li-l întetească și mai tare, căci avusese grijă să vrăjească și acele ochiuri de apă.

După calculele ei, socoti că prăjise cel puțin două sute dintre ei, când goarneau eliriene începură să sune prelung.

Un fior o străpunse din creștet până-n tălpi și Leah își ridică mâinile spre cer.

Chemă aerul, apa, pământul și focul să o însoțească și să-i dea limpezime în gândire și forță. Și le simți pe toate cântând în capul ei.

Auzi valurile mărilor și oceanelor clipocind molcom, în timp ce se rostogoleau deasupra plajelor, spălându-le nisipul, simți sărutul vântului pe piele, șoapta fierbinte a văpăilor care ardeau în zeci și mii de vetre, înfiorarea scurtă a pământului sub tălpile ei.

Închizând ochii pentru un moment, lăsă toată acea putere să șiroiască peste ea, prin ea, în ea, și o lăsă să se adune într-ânsa ca într-o cupă.

— Pentru pace și libertate! strigă vrăjitoarea cu o voce care străbătu întreaga vale, scoțându-și săbiile scurte din hamul prins în spate dintr-o mișcare fulgerătoare.

— Pentru pace și libertate! urlă întreaga suflare a Eliriei, avântându-se în direcția mlaștinilor.

Și în timp ce elirienii se revărsau spre câmpul de la Biel-Cairngorm, rândurile atât de perfect ordonate ale nemesingienilor se strânsă într-o sincronizare perfectă, săpând culoare late în adâncimea lor. Și dintre ele izbucni adevăratul coșmar.

Leah aproape că se poticni din cauza șocului.

Creaturile acelea, cărora li se spunea gholl-i, se repeziră în salturi lungi, năvălind asupra lor cu o ferocitate cumplită, izbindu-i din plin. Văzu trupurile soldaților aruncate în aer ca niște păpuși de paie. Alții fură străpunși cu tot cu armură de spinii lungi și ascuțiți ca niște lăncii, care le acopereau trupurile enorme, în timp ce cozile ca niște bice, împodobite cu un țep lung, curbat la vârf ca o cange, îi măturau pe cei ce rămăseseră în picioare. Din pieptul creaturilor izvorau niște mârâituri lugubre, ce-ți încrețeau carnea pe trup. Sub privirea ei oripilată, unele dintre bestii își abandonaseră vânătoarea pentru a se înfrupta lacome din trupurile sfârțecate ale celor căzuți.

Stomacul i se ridică în gât și gura i se uscă de spaimă când una dintre creaturi o ochi și porni cu un muget în direcția ei. Pământul se cutremura sub greutatea gholl-ului. Bestia avea ochii injectați și din botul încrețit, din care se vedeau dinții lungi și ascuțiți ca niște pumnale, se prelingeau bale vâscoase, care sfârâiau în contact cu solul. Dezmeticindu-se brusc, Leah își înfipse una dintre săbii în pământ, își smuci mâna liberă spre genuni, agăță un fulger din înaltul mohorât al cerului și-l prăvăli cu toată puterea asupra acelei dihănii. Lancea orbitoare de lumină ricoșă pe spatele bestiei, care urlă sub forța nimiciitoare a impactului. Fulgerul își devie traiectoria, îndreptându-se

printr-un miracol spre pâlcul de demoni care năvăliră din spatele creaturii, spulberându-i. Însă bestia care-i voia sângele nici măcar nu fu încetinită.

N-avea să moară astfel, hrănind acel gunoi dezgustător! își jură ea, recuperându-și sabia. Invocând forța aerului, țâșni în sus, exact în clipa în care gholl-ul se repezi asupra ei. Îl văzu trecându-i pe sub picioare și-și strânse genunchii mult la piept, evitând la mustață vârfurile ascuțite ale spinilor de pe greabănul acestuia. Și, cu o secundă înainte de a aluneca înapoi, ceva argintiu zbură pe sub ea, înfigându-se în țeasta creaturii. Ochiul care se afla în ceafa gholl-ului plezni cu un sunet care-i întoarse mâțele pe dos, în timp ce săgeata îi străpuse creierii. Trupul masiv se contorsionă, tremură, și ateriză cu o bufnitură înfundată câțiva metri mai încolo. Leah simți trepidația solului sub tălpi.

Se răsuci să mulțumească nimfei pentru ajutor și abia izbuti să blocheze cu sabia lovitura dată din scurt cu o secure de către un demon cu fața pocită. Preț de o clipă, îl privi în ochi și-l văzu pălind înspăimântat.

— Iertare, bâigui creatura, holbându-se la ea cu ochii cât cepele.

— Ce...?! începu Leah, încruntându-se, uluită de reacția lui.

Demonul făcu prudent un pas în spate, tremurând, la fel de zăpăcit ca și ea. În secunda următoare, trupul nemesingianului fu cuprins de convulsii, securea îi alunecă din mână și ochii i se măriră, îngroziți de-a binelea, când trupul începu să i se dezintegreze sub privirea ei buimăcită.

Leah își ridică ochii și o văzu pe Khaly cu arcul în mâini.

— Mulțumesc, izbuti ea să spună, înainte ca nimfa să dispară prin perdeaua de fum.

Un ceas mai târziu, Leah începu să se întrebe serios dacă demonii nu sufereau de cine știe ce boală grozavă la cap. Ori de câte ori se trezea față-n față cu câte unul, acesta invariabil belea ochii la ea înfri-coșat și bătea în retragere. Evitau să o atace și nu pricepea de ce. În niciun caz nu era vorba despre cine știe ce cod sucit al cavalerismului! Și, în aceste condiții, ce avea mai bun de făcut decât să-i decapiteze într-o dulce veselie?...

Le pierduse demult șirul. Dar nu conta. Cu cât secera mai mulți,

cu atât numărul lor scădea iar șansele lor de izbândă creșteau. În învâlmășeala aceea, prin cețurile care se subțiau pentru a se îndesi la loc aproape imediat, îi zări pe Jerod și pe Lyam luptând spate-n spate, și o parte din griji i se ridicară de pe umeri. Atâta timp cât regele era în viață, elirienii aveau să lupte neconținut. Rogan se nimerise lângă ea de vreo două ori și, după ce se asigurase că era stăpână pe situație, dispăruse în învâlmășeală, sfâșiind beregatele demonilor care-i ieșeau în cale. Se mișca precum un fulger, rapid și letal, își zise Leah, rostind o rugăciune de ocrotire pentru el.

Pierduse demult socoteala timpului când vântul începu să sufle, împrăștiind fumul. Și pentru prima dată de când se avântase în luptă, oroarea acelei zile o lovi în față cu putere, făcând-o să se clatine.

Își lunecă îngrozită privirile peste câmpul de luptă. Toată viața ei se pregătise pentru acest moment și totuși nu fusese îndeajuns.

Trupuri căzute în unghiuri nefirești, mutilate, lipsite de suflare. Sânge nevinovat mustind din zeci de răni și îmbibând țărâna. Cadavre incinerate ce continuau să ardă sub urgia focurilor aprinse. Alte vieți care erau curmate. În mintea, strigătele de agonie se buluceau ca valurile mării în plină furtună, năucind-o. Rămăseseră atât de puțini dintre ai ei!...

Sângele i se scurse din cap când auzi mormăitul acela scăzut și oribil. Întorcându-și privirea încremenită, zări creatura. Stătea întoarsă cu spatele la ea, la o distanță de câțiva pași, mârâind scăzut, cu o plăcere animalică, în timp ce înfuleca un braț omenesc. Senzația de déjà-vu o făcu să se clatine pe picioare. Trosnetul surd al oaselor zdrobite între fălcile gholl-ului îi întoarse mâțele pe dos.

Morkhan! Oh, zei, nu!...

Un scâncet neajutorat îi scăpă printre buze. Și acel sunet o dădu de gol. Dihania se opri, adulmecând încet aerul, apoi, la fel de încet, se răsuci spre ea, cu restul de carne atârânăndu-i din botul încrețit amenințător.

— Am să te ucid, scârnăvie ce ești, murmură Leah, rotind cu lentoare săbiile în mâini, momindu-l. Hai, vino să mă iei, dacă ai curajul!

Din grumazul acoperit cu spini ieși un soi râgâit. Gholl-ul nu renunță la prada lui, în timp ce pornea fără grabă spre ea. Leah evită să-și îndrepte ochii asupra degetelor care dispărură în spatele dinților metalici ai fiarei. Ar fi clacat cu siguranță dacă ar fi făcut-o. Se

mulțumi să i se uite-n ochii injectați ca niște tăciuni, cu genunchii ușor flexați, pregătită.

Gholl-ul îi dădu târcoale, mârâind scăzut, dezgolindu-și gingiile negre, cu balele înroșite de sângele proaspăt prelingându-i-se hidos.

— Te voi spulbera, nemernicule! jură Leah, încleștându-și mâinile transpirate pe mânerele săbiilor, când îl văzu pe gholl ghemuindu-se, gata de atac. Hai, vino!

Răcni cu furie când creatura se năpusti asupra ei. Leah țâșni într-o parte, ferindu-se de fălcile care trecură clămpănind pe lângă ea, și-și încordă brațele, lovind cu sete în grumazul arătării. A fost ca și cum ar fi dat într-o stâncă de granit. Simți șocul în brațe și sări înapoi, ferindu-se la limită de lovitura dată de coada aceea ca un bici. Și-și aminti că acea dihanie nu putea fi doborâtă decât într-un singur fel.

Gholl-ul își dădu capul pe spate și scoase un urlet prelung, sinistru, care-i îngheță sângele în vene, făcând-o să uite pentru o clipă cuvintele descântecului pe care-l țesea. Invocând din nou forța aerului, fetei îi trecu prin minte gândul că ar fi fost de-a dreptul ridicol să țopăie așa la nesfârșit. Dar nu avea altă soluție la îndemână, până când nu găsea răgazul să-și realizeze vraja cea dintâi. Trebuia să se adune și să...

Sări din nou, pentru a cincea oară!, răsucindu-se în aer, mirându-se cum de dihania nu se prinsese între timp de manevra ei repetată. Trebuia să sfârșească odată și asta repede!

Ateriză din nou, flexându-și genunchii pentru a amortiza impactul, urmărind cum gholl-ul derapa în mocirlă, știind că avea să se răsucească din nou spre ea în clipa următoare, ca s-o atace cu o furie crescândă. O fracțiune de secundă mai târziu, săgeata zbârnâi prin aer, ratându-i cu un centimetru vârful umărului, și se înfipse în ceafa bestiei. Se auzi un horcăit, trupul acestuia fu cuprins de spasme, și gholl-ul se prăbuși, rămânând nemișcat.

Leah oftă ușurată și se întoarse să mulțumească salvatorului ei. Zâmbetul i se topi și tot trupul i se încordă până la durere.

Războinicul se găsea în fața ei, la o distanță de douăzeci de pași, ținând în mâini un arc văduvit de săgeata lui. În niciun caz nu aștepta recunoștința ei.

Singurul lucru pe care-l voia era viața ei.

CAPITOLUL 14

Leah inspiră încet aerul pe nas și-l dădu afară pe gură, la fel de lent. Îi recunosc statura, mersul elegant și forța întunecată pe sub toată acea armură măiestrit lucrată. Se îndrepta spre ea cu pasul aroganței și al nepăsării leneșe. Nu exista niciun dubiu pentru care motiv fusese ocolită tot restul bătăliei. Plăcerea confruntării într-o luptă corp la corp fusese rezervată în totalitate lui. Probabil că pretinsese acea exclusivitate și, într-o oarecare măsură, gândul acesta o măguli.

— Trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul impresionat. Vocea lui, profundă și catifelată, fu purtată pe aripile vântului până la ea. O vrăjitoare, purtând semnul războinicului, stăpânind forța aerului și a focului deopotrivă!... Ai dat un spectacol uluitor mai devreme, scum-po!

Leah nu se osteni să-i răspundă. Îngenunchind, își înfipse ambele săbii în pământ și închise ochii, adunându-și puterile, ascuțindu-și simțurile, concentrându-se asupra lor. Avea nevoie de toată energia ei pe care putea s-o strângă pentru acea luptă, cea mai importantă din viața ei.

Stătu astfel, calmă și echilibrată, până când îl simți la câțiva pași distanță de ea, apoi sări în sus ca o săgeată eliberată din arc, smulgându-și armele din țărână și năpustindu-se asupra lui cu un strigăt cumplit.

Saul o privi fascinat cum spintecă văzduhul, zburând spre el cu o grație și o iuțime de-a dreptul ireale, și-și ridică sabia în ultima clipă, încrucișându-și-o cu a ei, ferindu-se cu agilitate de tăișul celeilalte. Metalul întâlnește metal și scrâșni, scuișcând o jerbă de scânteii care țâșniră în toate direcțiile.

— O mișcare superbă, fără îndoială, rânji el amuzat.

— Dacă numai atât ajunge să te emoționeze, atunci asta o să-ți rupă gura, făgădui ea printre dinții strânși, smucindu-și o mână spre cer, fără să-și dezlipească ochii dintr-ai lui.

Fulgerul țâșni dintre nori, prăvălindu-se într-un arc orbitor de lumină. Cameleonul nici măcar nu-și ridică privirea, însă făcu un pas în spate cu o secundă înainte ca arcul luminos să izbească pământul la o palmă distanță de vârful încălțării lui, săpând un mic crater și înnegrind iarba de jur împrejur. Solul îi trepidă sub tălpi, iar încărcătura

electrică îi zbârli tot părul de pe corp. Dacă ar fi rămas pe loc, ceea ce ar mai fi rămas din el ar fi încăput cu ușurință într-o urnă.

— Preferi o luptă cinstită sau vrei să ne măsurăm puterea în far-mece și vrăji, meroween?

Glasul lui era netulburat, cu doar o urmă de dulceață în el, însă privirea îi devenise rece ca un sloi.

— Și cam când a fost ultima oară când ai luptat cinstit cu cineva? își înclină Leah capul cu drăgălășenie. Măcar ai făcut-o vreodată în toată viața ta?...

Râsul lui izbucni cu o sinceritate care o făcu să-și înalțe sprâncenele.

— Aici m-ai prins. Uite, aș fi dispus să-ți ofer această șansă. Să zicem... de dragul amintirilor și al experiențelor comune, rosti el, ro-tindu-și spada lată și curbată prin aer cu o infinită nonșalanță.

— Și te-aș crede pentru că...?

— Pentru că-mi placi, recunosc el, forțându-se să rămână pe loc când ea făcu doi pași lateral. Sincer, își puse el o mână pe inimă, schi-țând o mică plecăciune ironică.

— Cam prost ales locul pentru a-mi face curte, îl ironiză ea cu sar-casm.

— De ce? se miră el cu nevinovăție. Se pare că este ultima ten-dință în moda bătăliilor. Știi, nu mă pot abține să nu te întreb, mero-ween: dacă ți-aș face rost de niște stânci, m-ai răsplăti și pe mine cu un sărut?

Leah păli îngrozitor. Șocul, oroarea, indignarea și mânia, toate se învâlmășiră în sufletul ei pentru o clipă, tăindu-i respirația. Apoi veni durerea. Cumplită și nimicitoare, aproape doborând-o în genunchi. Bărbatul căruia îi făgăduise viitorul ei zăcea mort la câțiva pași în spa-te, cu trupul mutilat. În aceeași clipă știu cine fusese călăul lui Mor-khan. Și mai știu, cu o certitudine de nezdruncinat, faptul că dihania care se hrănise din el fusese chemată tocmai pentru asta. O vedea în ochii lui, în zâmbetul crud, satisfăcut. ..

Pierzându-și cumpătul, Leah îl atacă aproape orbește.

Saul abia se sinchisi să pareze, mai mult furat de lungimea perfectă a picioarelor ei, decât de lupta în sine. Era superbă, nici pomeneală. Frumoasă, aprigă, agilă ca un șarpe și surprinzător de puternică pen-tru cât era de subțire. În timp ce-i bloca loviturile, delectându-se cu

furia ei neostoită, demonul înregistra micile amănunte ale înfățișării ei.

Purta o tunică scurtă, de culoarea frunzelor după ploaie, și putea să-și parieze viitoarea nemurire pe faptul că nu purta nimic pe sub acel veșmânt strâns pe trup. Probabil că ar fi fost o experiență de neuitat să posede acel trup care vibra de furie și înverșunare. Un gând extrem de periculos, reflectă el, simțindu-se mai bine dispus decât fusese vreodată, în timp ce-i respingea un nou atac. Părul și-l împletise în două cozi groase ce-i atârnav grele până-n talie, cosițe care porneau din spatele urechilor mici, lipsite de cercei. În picioare avea un fel de sandale, cu șnururile răsucite până sub genunchii delicăți. Tălpi mici, înguste, remarcă el, zâmbind. Se mira cum de nu pică-n nas. Și mirosea a sevă și a... putere. Mirosul puterii ei era îmbătător. Tânjea să-l aibă, nu doar să-l adulmece. Însă ceea ce-i atrăgea privirea era fața ei.

Era atât de prins de minunăția acelui chip încât următorul atac îl prinse nepregătit. Leah sări din nou, se răsuci în aer și, blocându-i sabia cu a ei, și-o alunecă pe cealaltă peste toracele lui. Blestemând, se retrase doi pași, ținându-și cu o mână coastele rănite, în timp ce cu cealaltă abia izbuti să-i respingă atacul nimicitor. Se lupta cu o ferocitate pe care n-o mai întâlnise decât la seminția lui. Faptul că o femeie pe jumătate cât el îl ținea la respect fu de ajuns să-l enerveze.

Lansându-se într-o contra-ofensivă, o sili să bată în retragere. Se înfruntă cu sălbăticie, lamele ciocnindu-se într-o încheștare teribilă, scoțând scântei și scuipând bucăți mici de metal înroșit din tăișul lor.

Pe Leah începură s-o doară brațele ca niște măsele stricate. Plămânii îi ardeau de efort, picioarele începuseră să-i tremure. Nu știa cât timp mai putea să lupte, nu mult, oricum. Forța cu care-i respingea loviturile o silea să tot bată în retragere... Trebuia să termine cu el, odată pentru totdeauna!

Saul o încolți lângă un car de luptă și tocmai se pregătea să o dezarmeze printr-o lovitură complicată, proprie lui, și care niciodată nu dădea greș, când ceva îi şuieră pe lângă urechi. Rată cele două săgeți care străpunseră umărul și soldul vrăjitoarei, țintuind-o de carul răsturnat, dar pe a treia o interceptă în zbor, deviindu-i cursul. Și, pradă mâniei care-l stăpânea, își trimise focul și puterea, cu toată întunecimea lor, pârjolindu-i pe nesăbuiții care-i sfidaseră ordinele.

Ceruse ca nimeni să nu se amestece, la naiba! Să fie a lui!...

Se răsuci spre ea cu un mârâit frustrat. Păstrătoarea se lupta să rămână lucidă, în timp ce se căznea să-și smulgă săgeata din umăr. Respira cu dificultate, cu fața desfigurată sub durerea pe care otrava săgeților i-o strecurau în mușchi și sânge.

Acele săgeți fuseseră special otrăvite pentru a ucide târfele acelea cu arcuri argintii, care-și aveau sălașul în pădurea din Meer. Probabil că vreuna stătuse-n calea lor mai devreme, dar dispăruse înainte ca vârfurile otrăvite să-i fi venit de hac...

Înjurând din nou, cameleonul își vârî sabia în teaca prinsă la spate.

Piatra de la gâtul ei, a cărei strălucire aproape că-l orbise cu câteva clipe mai înainte, începuse să pălească. Cu privirile atrase de nestemata, își scoase de la brâu flaconul din argint descântat. N-avea nevoie decât de Piatră și de sângele ei, doar câteva picături neîntinate, înainte ca viața să i se scurgă din trup...

Făcu însă greșea s-o privească-n ochi și ceva se zvârcoli în adâncul lui. Și știi că nu putea s-o lase acolo să moară. Nu așa!

Întrebându-se dacă nu cumva tocmai își pierduse mințile, lăsă flaconul să cadă în țărâna îmbibată cu sânge și, apucând săgețile cu amândouă mâinile, le smulse fără milă din trupul ei. Fata gemu și-și dădu ochii peste cap, alunecându-i moale în brațe. Bombănind, Saul o aruncă pe umăr ca pe o cârpă și se răsuci în loc. Lupul uriaș și sur stătea la nici doi metri de el, ghemuit în poziție de atac, cu gingiile dezgolate.

— Încerc doar s-o salvez, rosti el, menținându-și vocea calmă. Ajută-mă s-o duc într-un loc sigur.

Lupul mârâi scăzut din adâncul gâtulejului, dezvelindu-și colții și mai mult, începând să-i dea târcoale, cu ochii albaștri și furioși pironiți într-ai lui. Saul nu se îndoii nicio clipă că n-avea să-i sară la beregată.

— Nu fi tâmpit! se stropși Saul la el. Dacă n-o scot de aici, moare! E otrăvită. Vrei să moară?!...

Lupul se încordă, pregătit să atace, dar se răzgândi în ultima clipă. Răsucindu-se, începu să alerge de-a curmezișul spre culmea împădurită a dealului, doborându-și adversarii cu o ferocitate și o iuțeală incredibilă, sfâșiindu-le beregata, săpând un culoar în rândurile lor pentru a-i ușura lui retragerea.

— Grozav, inspiră adânc Saul, potrivind-o mai bine pe vrăjitoare

pe umăr și urmându-l.

CAPITOLUL 15

Trecuseră aproape două săptămâni de când se afla acolo și Saul se întreba serios dacă ea avea să mai deschidă ochii vreodată. Când nu-i ardea trupul de puteai să prăjești vânat pe ea, delira și vorbea fără sens. Rănile i se închiseseră demult și, surprinzător, nu-i rămăsese niciun semn. Dar otrava continua să facă ravagii prin trupul ei, săpând pe dedesubt, și până când ea nu reușea să-i contracareze efectul cu ajutorul puterilor ei și al leacurilor lui, n-avea să iasă din starea de inconștiență.

Apucând cu o cârpă toarta de alamă a oalei care fierbea scăzut pe foc, Saul se ridică din poziția flexată, aruncând o privire chiorășă lupului care stătea tolănit la nici zece pași de el, supraveghindu-i mișcările cu atenție.

— Ai de gând să guști și din asta, înainte să i-o duc ei? îl întrebă el cu acreală.

Lupul căscă și-și lăsă botul pe labele imense, fără a-și lua însă ochii de la el.

— Ei, avem noutăți! se minună Saul cu voce tare, aruncând o privire spre cer în căutarea șoimului. Pasărea dispăruse. Se pare că sunt pe cale să câștig Marele Premiu al Încrederii, bombăni el, îndreptându-se spre locul de trecere, unde bușteanul se materializă de nicăieri.

Saul presupuse că vraja se ridica înaintea lui, permițându-i accesul în interiorul peșterii din spatele apelor numai pentru că, deocamdată, nu constituia o posibilă amenințare la adresa muribundeii de dinăuntru.

Nu se așteptase s-o găsească trează și, cu atât mai puțin, ferme-când focul. Leah ședea în mijlocul patului improvizat, cu păturile strânse în jurul ei, privind țință flăcările în al căror miez se conturau scene din ceea ce fusese. Între pereții umezi ai peșterii pluteau șoaapte, care tăcură imediat ce el păși înăuntru, iar imaginea trecutului care pulsa în centrul focului se șterse și ea.

Saul rămase nemișcat, până când privirile li se întâlniră. Fu izbit de faptul că ea avea ochii auri, și nu negri, așa cum i se păruse de fiecare

dată când se întâlniseră. Aurii și calzi precum chihlimbarul.

— Bine-ai revenit printre noi, pasăre măiastră, îi ură el cu un zâmbet vag în colțul gurii.

— Am pierdut războiul.

Vocea ei nu se ridică mai mult de nivelul unei șoapte, dar deznădejdea din ea era amestecată cu o nesfârșită durere.

Saul își trecu limba peste dinți, se aplecă și puse oala cu fiertură pe masa scundă de lemn, apoi își sprijini umerii lați de peretele peșterii.

— Depinde din ce unghi privești problema, rosti el pe un ton filosofic. Tehnic vorbind, da, ați pierdut această bătălie. Mai mult de patru cincimi din oamenii voștri sunt morți. Restul au căzut prizonieri ori s-au retras în munți. Cetatea a fost asediată și cucerită. Tatăl tău se află în această clipă în temnița castelului. Și, că tot veni vorba, pe tron se află momentan al meu. Făcu o pauză, privind-o lung. Dar tu ești încă în viață, nu-i așa?... Scopul acestui război era să te capturăm pe tine. Sângele, puterile tale și Piatra. Prin urmare, aș zice că războiul nu s-a încheiat încă.

— De ce m-ai salvat?

Saul o privi gânditor preț de o clipă, frecându-și barba crescută de două zile.

— Deocamdată nu mi-e foarte clar nici mie. Să zicem că fost un impuls de moment. Firește, s-ar putea să mă răzgândesc. Ai izbutit să anihilezi otrava, iar sângele tău ar putea constitui o monedă de schimb extrem de valoroasă.

— Și n-ai s-o faci pentru că...?

Avea ea, așa, un talent special de a pune întrebările, pretinzând un răspuns imediat!

— Din motive de comoditate, presupun, replică el, ridicând din umeri cu un aer plictisit. Ar fi prea multă bătaie de cap. Deocamdată am decis să rămân neutru, declară el, turnându-i fiertura într-o cană smălțuită din lut.

Leah îl privi lung, încercând să pătrundă dincolo de înțelesul vorbelor lui.

— Fii cuminte, o preveni el, aruncându-i o privire amuzată, dar și prevenitoare. Încă nu ești destul de puternică ca să-mi afânezi mintea și, ca să evităm de pe acum eventualele neînțelegeri, cel mai bine ar fi să cădem de acord încă de pe acum să nu ne încercăm talentele unul

asupra celuiilalt, atâta timp cât suntem siliți să respirăm același aer.

Leah își mușcă buzele, bosumflându-se... adorabil, după părerea lui.

— Unde mi-e Piatra?

— Am pus-o într-un loc sigur și acolo va rămâne o vreme.

Fata își ridică mâna, atingându-și pielea de la baza gâtului. Închise ochii pentru o clipă, luptându-se cu valul subit de panică. Locul o dură într-un fel cumplit, mult mai rău decât orice își imaginase. Un gol teribil, ca și cum sufletul i-ar fi fost smuls din piept.

— Am nevoie de Piatră, insistă ea, deschizând ochii și privindu-l fix.

— Și eu am nevoie de un palat din cleștar, cu coloane din marmură mov, i-o întoarse el pe un ton sec. Dar nu căpătăm întotdeauna ceea ce ne dorim de la viață, nu-i așa?... Veni spre ea și-i întinse cana. Bea. Unul dintre motivele pentru care mă bucur că ți-ai revenit este acela că nu trebuie să te mai înșfac de păr și să ți-o torn cu forța pe gât.

Leah luă cana, adulmecând lichidul fierbinte.

— Nu-i cazul să fii suspicioasă, meroween. Dacă voiam să te omor, aș fi făcut-o până acum, nu ești de aceeași părere?

— Încercam doar să-mi dau seama ce este, replică Leah, înghițindu-și resentimentele. Una dintre ierburile astea este înfiorător de amară. I-am simțit gustul până și-n somn.

— E sevă de strichnosis.

— Mi-am închipuit eu, murmură ea, închizând ochii.

Își pregăti mintea și organismul pentru ceea ce știa că avea să urmeze și bău vitejește cana până la fund, cutremurându-se.

— Ești admirabilă, zâmbi el, sincer impresionat. Cunosc luptători curajoși și puternici care și-au vărsat mațele după numai o înghițitură.

— Ești sigur că erau într-adevăr curajoși și puternici? izbuti ea să articuleze printre dinții încleștați, luptându-se cu sufocarea cauzată de gustul acela oribil care-i rămăsese lipit de limbă și de fundul gâtului.

El râse, gustându-i ironia.

— Ți-e foame?

Leah își înghiți cu un efort valul de greață și așteptă ca stomacul să înceteze să i se mai tot revolte. Nu-i era foame, dar știa că trebuia să mănânce. Era nu doar slăbită de boală, ci de-a dreptul epuizată. Avea

nevoie de hrană pentru a se întări. Și de o baie. Și de un somn liniștit, fără dureri și vise tulburi. Apoi avea să înceapă demersurile pentru a-și recupera comoara ce-i fusese dată spre păstrare.

— Cum ai pătruns aici? îl întreabă ea posacă.

— Amicul tău, lupul, mi-a arătat drumul.

Leah aprobă ușor din cap, semn că se aștepta la acest răspuns.

— Unde este?

— Afară. Face de pază. La fel și șoimărița. Cine sunt ei, de fapt?

— Sunt gardienii și sfătuitoarii mei. Luptători... și prieteni de nădejde.

— Nu-și schimbă forma decât atunci când intră aici. De ce?

Fata cumpăni în mintea ei răspunsul.

— El a servit unui stăpân puternic și întunecat, ea era devotată altuia, strălucitor și mândru. Niciunul nu era pregătit să renunțe la ce era, la ceea ce avea. Dar sentimentele care se înfiripaseră între ei au fost mai puternice decât loialitatea și credința, și asta i-a condamnat la ceea ce sunt astăzi.

— Și stai pe lângă tine în speranța că vor fi izbăviți?

— E un fel de a spune. Situația este temporară.

— M-am prins. Am fript niște mistreț azi dimineață. Pâine n-avem, dar am făcut rost de niște brânză, mere și vin din sat.

— Adică le-ai furat, îl corectă ea, dezaprobatore.

— Închipuiește-ți că atunci când am plecat la luptă nu m-am gândit să-mi iau și punga cu bani la mine, declară el sarcastic. Și cum momentan sunt într-o situație cam delicată, nu-mi pot folosi puterile pentru fleacuri pe care pot să le fac și singur, cu un minim de efort. Nemeth îmi cunoaște energia și deocamdată nu vreau să-l atrag aici.

Era iritat și prost dispus. Leah nu pricepea de unde-i venea impulsul să zâmbească, făcând această constatare.

— Înțeleg, murmură ea, punând cana alături.

— Mira-m-aș, din moment ce eu nu înțeleg de ce sunt aici, făcând ceea ce fac!

— Poate... din bunătate? îl persiflă ea moale, lăsându-și zâmbetul la vedere.

Saul o privi, simțind un tremur slab în adâncul lui. Poate că frumusețea incredibilă a acelui zâmbet era răspunsul la dilema lui. Sau poate fața ei neasemuit de frumoasă...

— Dorești mistreț sau nu? o întrebă el cam răstit.

Leah ezită. Ideea de a se hrăni îi provoca greață. Însă trebuia să mănânce dacă dorea să-și recapete forțele cât mai curând cu putință.

— Da, vreau.

Demonul tăie o halcă din pulpa care atârna, legată cu o sfoară din tavan, cu mai multă râvnă decât ar fi fost necesar și o trânti într-o farfurie de cositor. O ciopârți în ceea ce se gândea că ar fi niște dumiculturi rezonabile, apoi sfărâmă brânza alături și-i turnă vin într-o cupă. I le puse pe toate în brațe și o privi încruntat.

— Vrei să-ți trimit paznicii înăuntru?

— Da, dacă nu te deranjează. De ce să-l fi deranjat?

Saul ieși bombănind în sinea lui și aruncă o privire dușmănoasă lupului.

— S-a trezit și vrea să-ți vorbească, îl informă el sec.

Lupul se ridică, își dădu capul pe spate și scoase un urlet prelung, după care țâșni spre intrarea în peșteră. Câteva clipe mai târziu șoi-mul apăru de nicăieri, spintecând văzduhul ca o săgeată, apoi își desfăcu larg aripile, planând spre căderea de apă ce se deschise înaintea lui ca o cortină. Imediat ce pătrunse dincolo de ea, apa căzu la loc, ascunzând peștera.

Saul rămase singur pe muchia stâncii, întrebându-se de unde se născuse în sufletul lui sentimentul acela stăruitor de invidie. Era stupid și ridicol să fie gelos pe niște creaturi pe jumătate om, pe jumătate animale. Nervos, se lăsă pe vine și începu să arunce cu pietricele în apa care se învolbura sub stâncile de la picioarele lui, încercând să mediteze la noua stare a lucrurilor.

Ea se trezise. Reușise să anihileze otrava, dar era încă slăbită. Totuși, nu chiar într-atât de slăbită, dacă imediat ce-și revenise în simțiri se și apucase să-și folosească puterile.

Îngustându-și ochii, demonul oscila între ceea ce ar fi trebuit să facă în condițiile date și ceea ce știa că era *necesar* să facă.

Avea să mai aștepte o zi sau două, își zise el, întorcându-și ochii spre căderea învolburată a apelor, în spatele cărora, pitit printr-o vrajă iscusită, se afla sălașul vrăjitoarei. Descântecul de protecție care ascundea intrarea în grotă fusese astfel conceput încât niciun demon-căutător nu l-ar fi putut dibui în veci. El însuși cercetase zona cu câteva săptămâni în urmă, fără să descopere nimic, își aminti Saul,

strâmbându-se. Desigur, îi simțise mirosul, îi adulmecase puterea, dar când verificase ceea ce se afla în spatele cortinei de apă, nu găsisese decât un zid de piatră, neted și vertical, cu câteva colțuri scoase în afară și șlefuite de ape.

Va vedea ce va mai fi. Până una-alta, mai erau opt zile până la data scadenței. Opt zile și tot atâtea nopți în care soarta lumii avea să se decidă. Totul era schimbător, sortii fiind la fel de capricioși ca zeii, însă el trebuia să se asigure ca la momentul respectiv să fie în tabăra care trebuie: adică cea a învingătorilor.

Așa că tot ce el trebuia să facă era să aștepte și să se adapteze schimbărilor din mers. Pentru că, mai mult decât să-și încolțească prada, cameleonului din el îi plăcea să improvizeze, să surprindă, să ademenească și să câștige.

— Slavă zeilor, ți-ai revenit! exclamă Maeve, fericită, strângând-o în brațe. Nici nu-ți pot spune cât de îngrijorați am fost. Și mama ta, la fel.

— De ce n-a venit ea să mă îngrijească? întrebă Leah, posomorâtă.

Maeve se retrase încet și o privi fără să zâmbească.

— Leacul otrăvii care ți-a măcinat trupul este neștiut Lor. N-a avut de ales.

— Și din cauza asta, îi sunt datoare acestui damnat.

— El te-a salvat, vorbi și Rogan, făcând un pas spre ele. Nu știi ce anume urmărește, dar te-a vegheat zi și noapte și te-a îngrijit. Și pentru asta îi suntem recunoscători cu toții. Cum fața tinerei se adumbri, el se lăsă pe vine pentru a-i întâlni privirea. Doamna mea, am fost acolo. Am văzut cu proprii mei ochi. Ar fi putut să-ți ia Piatra și sângele și toate darurile ce ți-au fost date.

— Piatra este la el.

— Iar el este aici. E renegat de toți ai lui, rosti Maeve cu o voce scăzută. Îl caută. Pentru trădare. A devenit un proscris. A trădat pentru tine, Leah. A făcut un sacrificiu. Nu trebuie să uiți asta.

— Și ce propuneți? Să-i oferim adăpost și protecție? Căldură sufletească și un pat moale și primitor?... Pe tine era cât pe ce să te omoare! Amintește-ți asta, Maeve!

Maeve schimbă o privire scurtă cu Rogan.

— L-am iertat în schimbul a ceea ce a făcut pentru tine. Și ar fi un

plan bun, adică, să-l păstrăm aici. L-am putea atrage de partea noastră. Puterea și darurile lui ne-ar fi de folos, rosti Maeve.

— Niciodată un nemesingian nu-și va trăda adevărata natură! replică Leah cu îndârjire.

— *Acest* nemesingian a făcut-o, interveni Rogan. Te-a salvat.

— Numai pentru că sângele meu, amestecat cu acea otravă, n-ar fi servit la nimic!

— Te-ar fi putut duce la castel, ar fi încercat să te lecuiască acolo și te-ar fi avut la cheremul lor, opină Maeve cu logica ei infailibilă. În schimb, te adus aici. Într-un loc sigur ție. Și a rămas lângă tine și te-a îngrijit.

Leah trase adânc aer în piept, închizând ochii. Maeve avea dreptate. Totuși, pe câmpul de bătălie, îl văzuse pregătit să-i ia sângele și Piatra de la gât. Desigur, otrava nu o infestase complet la momentul respectiv, fiindcă ea se luptase din răspuțuri să-i încetinească efectele.

Însă ar fi putut s-o creșteze în altă parte a trupului și să adune câțiva stropi de sânge curat. Câțiva stropi ar fi fost suficienți pentru a-și atinge scopul și cu certitudine și el știa asta.

— Sunt prea slăbită ca să-mi dau răspunsurile acum, recunosc eu cu o voce stinsă. El va rămâne prin urmare aici, iar noi îl vom supraveghea. Și vom vedea ce va mai fi. În clipa asta, tot ce-mi doresc este să mă primenesc.

Se strădui să mănânce, concentrându-se asupra hranei, asimilându-i energia, dar nu fu în stare să înghită nici măcar jumătate din ce-i pusese cameleonul în farfurie. Apoi, ajutată de Maeve, se spală, îndepărtând de pe ea mirosul stătut și lipicios al transpirației și pe cel al bolii care o măcinase. Când termină, se simțea la capătul puterilor, cu tâmpile și ceafa pulsându-i dureros, dar miraculos de curată. Îmbracă o rochie simplă din pânză albă și-și zvântă părul cu ajutorul unui farmec mic.

Rogan o sprijini și o ajută să se întindă.

— Doar două ore, murmură ea, înainte de a aluneca în vise.

Maeve îi puse o mână îngrijorată pe frunte, apoi se întoarse spre Rogan.

— Este așa cum spune Profeta, șopti ea, luându-i mâna bărbatului-lup și trăgându-l lângă perdeaua de apă. Întunericul și Lumina se vor uni într-o biruință și tot ce este umbră va fi distrămat și alungat

pe veșnicie. Oare să fie el alesul? Nu mă pot împiedica să nu mă întreb asta... și să sper.

— Nu este suficient doar s-o dorească amândoi, ci să fie uniți într-un adevăr și credință, îi reaminti Rogan. Aceasta este calea Profeteiei. Ei vor decide împreună, dacă aceasta le va fi soarta. Noi nu avem niciun cuvânt de spus.

— N-ai încredere în el, îl privi ea.

— Nu. Și nici tu n-ai.

— Așa este, oftă ea prelung, gânditoare. Mă tem de el, de ceea ce aduce cu el, de ceea ce reprezintă el. Acum mai mult ca înainte. Pentru că acum există speranța.

— Profetia este înșelătoare, Maeve. Timpul o va hotărî. Iar sarcina noastră este să veghem.

— Întocmai, zâmbi ea stins, întinzându-se și sărutându-l ușor pe obraz, înainte de a se preschimba.

CAPITOLUL 16

Leah se trezi cu sunetul chemării vibrându-i în minte. Aruncă o privire spre perdeaua de apă și, după intensitatea luminii filtrate, aproximară că dormise neîntrerupt mai bine de douăzeci de ceasuri. Se odihni și se simțea lucidă și-n putere. Și, dintr-odată, fu conștientă de prezența întunecată și străină din peșteră.

Nemesingianul dormea la picioarele ei, în șezut, cu genunchii flexați și brațele pe lângă trup, cu umerii și ceafa sprijinite de perete. Rogan lipsea, la fel și Maeve.

Încruntată, se ridică încet, atentă să nu facă niciun zgomot.

— E încă devreme. Soarele va răsări abia peste vreo două ceasuri.

Leah se opri la jumătatea drumului și umerii i se pleoștiră. Nu făcuse niciun afurisit de zgomot! Se răsuci spre el și văzu că el continua să stea cu ochii închiși.

— Atunci, dormi mai departe.

— Indispusă? se interesă el, deschizându-și ochii și pironind-o cu o privire amuzată și indescritibil de albastră.

— Prezența ta mă indispuce. Nemesingianul rânji, își trecu mâinile prin coama de păr blond și se ridică în picioare, căscând cu poftă și întinzându-și măduarele amorțite.

— Dă-mi voie să te însoțesc.

— De ce? se încruntă ea, nemulțumită și bănuitoare.

— Pentru că avem de discutat unele lucruri.

— Și nu pot să mai aștepte?

— Nu.

Agasată, fata își continuă drumul. Apa se retrase și ea păși pe buturugă. Fu o adevărată răutate din partea ei, gândi o clipă mai târziu, zâmbind când îl auzi înjurând în urma ei.

— Asta a fost intenționat, mârâi demonul în spatele ei.

Înghițindu-și veselia, Leah se răsuci spre el. Era ud learcă și prost dispus și fata făcu un efort suprem de voință ca să nu râdă-n hohote.

— Nu păraai foarte treaz, se disculpă ea.

— Da, sigur, bombăni nemesingianul, aruncându-i o privire tăioasă. Aș fi preferat să mestec spini în locul acestui duș rece.

— Atunci nu trebuia decât să-mi fi spus și-i căpătai, se oferi ea dulce.

— Te și cred! Unde mergem?

— Am treabă, așa că ar fi mai bine să-ți continui somnul de frumusețe, îi întoarse ea spatele, traversând grăbită bușteanul.

— Eu sunt frumos din naștere, se lăudă el, rânjind. Somnul e facultativ. Deci?

— Am o treabă, bombăni ea, continuându-și drumul.

Hotărâtă să-l ignore și să-l descurajeze, Leah alese drumul cel mai ocolit. Era obișnuită să alerge pe distanțe lungi. Totuși, chemarea aceea continua să-i sfredelească mintea și decise că el nu merita efortul.

— Trebuie să ne grăbim, spuse ea, ridicându-se cu două palme deasupra pământului.

El îi ascultă sfatul, urmărind-o, fascinat de zborul ei. Puțini aveau darul acela, și numai cei bătrâni și cu adevărat înțelepți. Nu cunoștea niciun demon care să-l fi primit. Era un har care ținea de conștiință și el tânji în secret după el. Era un dar al zeilor.

Era asudat tot când ea se opri, în sfârșit.

— Stai aici și să nu scoți un sunet, îi porunci ea, cu privirea ațintită înainte.

Cețurile se iviră de nicăieri și el știu că ea începuse să descânte. Se

ghemui la baza unui copac, mai mult curios decât dornic să i se supună. Și atunci văzu trupul întins în iarba înflorită.

Leah făcu abstracție de prezența nemesingianului și îngenunche lângă trupul măcinat de febră al bărbatului. Îl cunoștea, căci îi ajutase soția de două ori să-i nască fii. Și era unul dintre cei care refuzaseră să-și părăsească pământul și casa, atunci când amenințarea războiului devenise evidentă.

Atentă și grijulie, își strecură o mână sub capul lui și i-l ridică.

— Deschide ochii și uită-te la mine, Narriel din Lechless, șopti ea cu vocea unei sirene. Privește în ochii mei, în mine... cu tot ceea ce sunt!

Bărbatul gemu și deschise ochii de un verde încețoșat din cauza durerii. Chiar și răpus de febră și chinuri, o recunosc.

— Meroween...

— Șșșt, rosti ea, așezându-i cu duioșie un deget pe buzele uscate de fierbințeală. Doar uită-te la mine, repetă ea, capturându-i privirea. Privește! *Și primește!*

Bărbatul respiră adânc, aspirând în trupul său șuvoiul de lumină care curgea din făptura ei. Rănile începură să i se vindece, preschimându-se în fuioare de fum roșietic-cenușii, care-și croiau drum în energia și trupul tinerei femei. Și în acel moment, Saul știa că ea îl tămăduia, luând asupra-i toate durerile și suferințele muribundului.

Era un lucru atât de prostesc, de zadarnic și de... minunat!

Fascinat, urmări transferul de energie dintre cei doi și transformările pe care fiecare le suferea separat.

— Dormi acum, Narriel, șopti Leah într-un târziu, cu glasul gătuț sub povara chinuitoarei dureri care-i sfredelea trupul.

Se ridică și făcu doi pași împleticiți înapoi, invocând cețurile. Știa că familia lui îl aștepta la marginea pădurii, încredințată că ea avea să-l tămăduiască și să îl redea întreg în sânul ei. Gândul acesta atrase după sine un altul. Cum de știa că ea era în viață?... Cineva le dăduse veste. Maeve sau Rogan. Unul dintre ei. Și dacă familia lui Narriel știa, atunci știa și alții.

Speranța pâlpâi în mintea ei, înainte să i se facă rău de-a binelea. Dacă ar fi avut Piatra cu ea...

În clipa în care genunchii i se înmuiară, Saul era deja lângă ea.

— Ești idioată așa, de felul tău, sau asta a fost ca să mă impresio-

nezi pe mine? bombăni el, ducând-o în brațe spre inima pădurii. De ce o faci?!... Merită? Bărbatul acela îți merită efortul?

— Este... menirea mea, rosti ea cu greu, străduindu-se să-și alunge greața, sau măcar să și-o țină sub control. Întotdeauna e așa. Eu îmi revin mult mai... repede... decât ei...

— Și-ți piezi din puteri, femeie proastă! Dacă acum ai fi fost în primejdie, cum naiba te-ai fi descurcat, când nu ai...

Se întrerupse când realizează că vorbea de unul singur. Ea leșinase, sau adormise, nu era sigur care din două. Și asta îl făcu să înjure. Preț de o clipă, simți ceva lipicios scurgându-i-se pe șira spinării. Refuză să recunoască acea senzație ca fiind una de panică. În mod sigur ea mai trecuse prin asta și înainte. Știa ce face. Dacă situația ar fi depășit-o, nu s-ar mai fi implicat, nu?...

Ba ar fi făcut-o oricum, își dădu el seama. Era menirea ei, așa cum limpede se exprimase. Și suficient de nechibzuită ca să-și dea viața în schimbul alteia. O slăbiciune pe care el o disprețuise dintotdeauna. Niciodată nu înțelesese de ce oamenii aveau această înclinație stupidă spre sacrificiul de sine, mergând până la a-și jertfi existența penibil de scurtă, credincioși unor idealuri care nu le aduceau nici glorie, nici averi și nici putere.

Se opri, sprijinindu-se cu spatele de un copac și răsuflă adânc. Când o privi, stomacul i se strânse. Era lividă și nara stângă îi sângeră. Respirația ei era doar o părere. Nici chiar atunci când se luptase să supraviețuiască otrăvii nu arătase atât de inertă... Dacă murea?!... Acesta era un lucru pe care *chiar* nu și-l putea permite!

Îngrijorat, o întinse pe un pat de mușchi verde la umbra unui stejar tânăr și o privi, neștiind ce să facă. Niciodată nu încercase să tămăduiască pe altcineva până acum. În trecut îi lipsise curiozitatea de a încerca măcar să afle dacă posedă acest talent. Desigur, el se putea vindeca singur, și chiar foarte repede, grație a ceea ce era.

Mânat de instinct, își așază o palmă pe fruntea ei și una pe piept și închise ochii, concentrându-se, căutând. Chiar și atunci când simți prima mușcătură a durerii, a cărei intensitate îi înmuie genunchii, refuză să cedeze. Iar când lumina izbucni în sfârșit din adâncul ei, ca un șuvoi de lavă fierbinte, izbindu-l cu forță în plin, aproape pârjolindu-l, se retrase buimac, simțindu-se la capătul puterilor. Căzu în fund, asudat tot, gâfâind și înjurând.

Leah deschise ochii, luând prima gură de aer cu lăcomie. Câteva clipe, rămase nemișcată, apoi se ridică în fund și se întoarse spre el.

— De ce ai făcut asta?

În vocea ei se simțea mânie și indignare și asta fu de ajuns ca să-i sară țandăra.

— Din pură idioțenie, replică el printre dinții încleștați, respirând cu dificultate și aruncându-i o privire neagră.

Se târî un metru mai încolo și vomită violent, simțindu-și capul plesnindu-i de durere.

Leah îl privi încruntată, apoi oftă și veni lângă el.

— Lasă-mă să te ajut...

— Mulțumesc, mai bine nu! își smuci el umărul de sub mâna ei. Doar nu vrei să facem hora bucuriei, plasând rahatul ăsta de la unul la celălalt întreaga zi?

Rămase nemișcat, așteptând ca amețeaua să-i treacă.

— Nu trebuia să te fi amestecat, îi reproșă ea cu blândețe. În câteva minute aş fi terminat.

— De unde naiba să știu eu ce poți sau nu să faci?! se răsti el. Ieri la amiază arătai ca o stafie. Înghiți în sec, simțindu-și gura teribil de uscată. Am nevoie de apă.

Leah își apropie mâinile, se concentrează, vizualizând, și între ele se ivi o cupă aurită.

— Uite, bea asta.

Saul privi pocalul cu un aer bănuitor.

— Aia nu-i apă!

— Nu, nu este, dar dacă ai de gând să-mi faci mofturi, își ard două de nu te vezi! În clipa asta ești suficient de vlăguit ca să nu poți riposta, așa că nu mă ispiti.

Surprins de vehemența tonului, Saul luă pocalul și gustă precaut din băutura dulce-acrișoară. Ar fi putut fi otravă, îi trecu prin minte, însă instinctul îi spunea că nu l-ar fi omorât într-un mod atât de simplu. Probabil că dacă ar fi avut posibilitatea, i-ar fi rezervat o moarte lungă și chinuitoare.

Simți efectul calmant aproape imediat, ca un balsam, care-i dizolvă greața de stomac, durerea din ceafă și tâmples, risipindu-i crampele și junghiurile năprasnice din mușchi.

— Ce mi-ai dat? vru el să știe, încruntându-se atunci când cupa

goală i se dizolvă în pumn într-un praf sclipitor, care pieri înainte de a atinge pământul.

— Este secretul Păstrătoarelor, îl fulgeră ea cu un zâmbet șăgalnic, ridicându-se și întinzându-i o mână.

Saul ezită, apoi îi acceptă ajutorul. Recunosc în sinea lui că, orice i-ar fi dat, avusese un efect uluitor asupra sa. Se simțea ușor și relaxat, odihnit și plin de energie. Un pic euforic.

O privi și simți ceva zvâcnind în adâncul lui. Ea părea să-și fi revenit complet și arăta mai bine decât atunci când se trezise. Obrajii supti și palizi de pe urma bolii i se îmbujoraseră și pielea ei își recăpătase strălucirea. Era frumoasă. Și tentantă. Foarte tentantă.

— Despre ce doreai să vorbim? îl întreabă ea liniștit, retrăgându-se un pas și cuprinzându-și trupul în brațe, înfiorată de strălucirea acelor ochi albaștri.

Demonul o privi lung, mijindu-și ochii speculativ.

— Am Piatra, intră el direct în subiect. Și poate, *doar* poate, aș merge cu nebunia mai departe, încât să afirm că-n ultimele zile mi-am dat seama că e posibil să mă fi aflat de partea greșită a baricadei. Încă nu-s convins dacă greșesc sau nu. O parte din mine râvnește puterea pe care Piatra și Poarta Celor Șapte o făgăduiesc. O putere absolută... incomensurabilă. Cealaltă parte îmi spune că asta nu e totul și că există un preț de plătit. Unul teribil. Dacă Nemeth învinge, lumea aceasta se va transforma în totalitate. Și nu sunt sigur că aceste schimbări vor fi pe gustul meu. E vorba de perspective, de alegeri, schiță el cu mâna un gest larg și atotcuprinzător. Dacă învingeți voi, și șansele să izbutiți în această clipă sunt jenant de mici, se simți el obligat să sublinieze acest aspect, atunci rasa mea va fi stârpită pentru totdeauna. O atitudine radicalistă, din punctul vostru de vedere, dar necesară.

— Vrei un târg, intui ea, îngustându-și ochii. Și o garanție.

— Exact, rânji el, încrucișându-și brațele pe piept și privind-o cu aroganță. În acest moment, aveți nevoie de mine. O nevoie disperată, aș zice. Eu îi cunosc foarte bine: modul lor de a gândi, de a acționa, slăbiciunile, punctele tari și temerile. Le cunosc planurile, adăugă aproape în șoaptă, privind-o provocator.

— Și i-ai trăda pentru că...? i-o retează ea, suspicioasă.

— Am motivele mele. Prin urmare, întrebarea este: ce ar fi dispuși

cei din Asgard să facă pentru mine, dacă mă decid să trec de partea voastră?

— Nu-ți pot răspunde la întrebare până când nu le voi transmite vorbele tale și până când ei nu hotărăsc. Ce ceri în schimb? vru ea să știe.

— Asta este ceva între mine și ei, răspunse el, cu un zâmbet straniu. Ceea ce vreau o să negociez atunci, pe loc.

— Prea bine. Am să le aduc la cunoștință voința ta.

— Grăbește-te, o sfătui el. Se zvonește că zeii niciodată nu se pripesc să ia o hotărâre fără a o dezbate secole de-a rândul. Sunt dispus să le răgaz până mâine, la apus.

— Nu avem nicio garanție că-ți vei ține făgăduiala, în cazul în care hotărâm să te primim alături de noi.

— Într-adevăr, schiță el un zâmbet ironic. Așa cum nici eu nu am nicio garanție din partea lor, în cazul în care vom reuși să cădem totuși la vreo învoială. Va trebui să ne asumăm acest risc cu toții. Până mâine la apus, îi reaminti, îndepărtându-se alene cu spatele, ca apoi să se transforme sub ochii ei într-o acvilă cu penajul auriu, care-și luă zborul grațioasă, strecurându-se abilă printre coroanele copacilor.

Leah își duse mâinile la gură, holbând ochii în gol, analizând în mintea ei posibilitățile, riscurile și beneficiile fiecărei posibilități în parte. El era unul dintre cei mai instruiți războinici ai lui Nemeth. Amplitudinea forțelor lui mentale și energetice era uriașă și nu putea fi contestată. Darurile lui întunecate erau extrem de complexe. Era viclean, puternic, abil și foarte, foarte periculos. Un adversar formidabil care, ca aliat, le-ar fi mărit șansele de izbândă. În momentul de față, nemesingienii erau în avantaj: cuceriseră cetatea de scaun, regele era prizonier, armata fusese decimată. Puținii supraviețuitori se retrăseseră în munți, la adăpost. Curând, aveau să fie vânați precum sălbăticiunile și nimiciți cu toții. Și totul avea să fie pierdut... asta dacă nu se repleau cât mai repede și nu ripostau.

El avea dreptate. Aveau o nevoie disperată de ajutor.

Dar oare se puteau încrede în el? Dacă nu era decât o capcană, pentru a o captura pe ea?...

Se văzu silită să respingă acea ipoteză. Cu nicio oră în urmă, ea se aflase într-o poziție extrem de vulnerabilă. Și foarte aproape de drum. Din câțiva pași, el ar fi scos-o în afara acelor pământuri care-i

hrăneau puterile și până când ea ar fi reușit să-și echilibreze energiile și să se poată lupta, el ar fi fost deja pătruns pe porțile cetății. Și totul s-ar fi terminat. La fel cum s-ar fi terminat și în cazul în care el ar fi lăsat-o să moară pe câmpul de la Biel-Cairngorm. Două ocazii nesperate, cărora el le dăduse cu piciorul. De ce?

Urmărea ceva, era sigură de asta. Demonii aveau, prin însăși esența lor, naturi egoiste și mincinoase. Înșelătoare. Lacome. Erau niște creaturi mânate doar de dorința de putere, senzuale, viclene și amăgitoare. Și ea le simțise pe toate pe propria piele.

El voia un târg. Un târg pe care numai zeii îl puteau onora. Probabil că-și dorea pământuri pe care să le stăpânească, averi care să-i satisfacă plăcerile telurice și putere, cât mai multă putere, în cazul în care biruiau. Și dacă asta era tot ce râvnea, atunci era un preț pe care și-l puteau permite.

Inspirând adânc, își dădu capul pe spate și ridică brațele spre cer, invocând-o pe cea care măsură trecerea timpului în anotimpuri, pe cea care veghea asupra vieții și a morții.

O chemă pe cea care-i dăduse viață.

CAPITOLUL 17

Soarele începuse să apună când Leah părăsi peștera, îndreptându-se semeață spre Stânca Zeilor.

Maeve îi periașe părul și i-l împletise în cozi pe care le răsucise cu măiestrie într-o cunună complicată în creștet, lăsându-i câteva șuvițe să i se vâlturească grele pe spate, până mai jos de talie. Veșmântul ei, din mătase sidefie, i se drapa pe trup, lăsându-i doar brațele dezgolite. Rochia îi era prinsă pe umeri cu două agrafe bătute în rubine mari cât pumnul unui copil. Centura care-i încingea talia era din aur pur, lucrat cu măiestrie în zale fine, împodobite cu pietre sângerii, un dar pe care Neyra i-l făcuse de ziua ei, în urmă cu opt ani. Un dar zămislit din mâinile pricepute ale mărețului Utgard. Purta încălțări din piele moale, deși și-ar fi dorit să fie desculță, așa cum se simțea cel mai bine. Îi plăcea felul în care iarba ofta, pământul pulsa și stâncile îi vorbeau sub tălpile goale. Se conecta mult mai ușor la tot ceea ce o înconjura când nu purta nimic în picioare. Însă acum era o ocazie deosebită. Iar zeii erau vanitoși, o știa prea bine. Le plăcea grandoarea

și nimic nu se făcea fără ceremonie, strălucire și eleganță, indiferent de locul unde alegeau să-și officieze ritualurile: pe pământ sau în lumea lor.

Leah fu surprinsă să constate, atunci când ajunse pe platoul din piatră gri, că era complet singură. Maeve, preschimbată în șoim, plana în înaltul cerului, plutind pe aripile vântului. Rogan se tolănise la baza stâncilor din granit și-și lăsase botul pe labe, veghind la rândul său.

Tânăra femeie se simți cuprinsă de un fior de neliniște. Soarele nu mai era decât o fâșie incandescentă deasupra orizontului. Umbrele se lungiseră, răcoarea începând să se facă simțită și curând avea să se aștearnă înserarea.

Nici el nu venise. Nu-l mai văzuse deloc din clipa în care o părăsise în pădure, luându-și forma acelei păsări magnifice și straniu prin însăși coloritul ei.

Apoi auzi țipătul ascuțit și-și ridică privirea spre cer, tocmai la timp ca să surprindă zborul lin și grațios al celor două păsări, care planau în tandem. Inima se strânse de teamă. Maeve era acolo singură cu el...

Apoi acvila se desprinsese și-și dădu drumul într-un picaj vertiginos, care-i tăie respirația, deschizându-și aripile în ultima clipă. Demonul își relua înfățișarea când ajunse la doi metri deasupra platoului și ateriză, flexându-și genunchii, ca să amortizeze din impactul cu solul. Dacă Leah nu l-ar fi văzut venind, singurul lucru care i-ar fi putut trăda prezența ar fi fost acea pală molcomă de vânt care se iscase atunci când el atinsese pământul.

Saul o învălui într-o privire rapidă, cercetătoare.

— Ești singură, constată el, îngustându-și ochii.

— Soarele n-a apus încă, așa că...

— Te înșeli. Tocmai a apus, iar timpul vostru a expirat.

Leah își îndreptă automat privirile spre orizont, simțindu-se deznădăjduită. Soarele dispăruse, într-adevăr, lăsând în urma lui un cer brăzdat cu nuanțe de purpuriu și albastru.

— Eu..., începu ea, pregătită să tragă de timp, dar se opri imediat și făcu ochii mari când simți primele vibrații perturbând aerul. So-sesc, rosti ea cu un zâmbet reținut, care nu izbuti să-i ascundă ușurarea.

Aerul se ondulă, apoi se ivi un punct luminos în miezul acelei undiri, care începu să se lărgească din ce în ce mai mult, transformându-se într-un cerc de lumină orbitoare. Demonul își feri privirea, însă Leah privi zâmbitoare la nemuritorii care pășeau pe rând, trecând semeți prin portal, fiecare ocupându-și locul în jilțurile care se materializau unul câte unul, de jur împrejurul platoului circular.

Îl văzu pe Utgard, ciclopul cu brațele groase ca niște trunchiuri, care făurea armele zeilor, urmat de Lot cel Înțelept, apoi apăru Freya, zveltă, gingașă, cu părul auriu, protectoarea holdelor și a tuturor roadelor pământului, zeița fertilității și a păcii. Neyra fu cea care încheie alaiul și poarta se închise în urma ei. Când trecu prin dreptul ei, îi zâmbi și Leah se liniști pe dată. Nu veniseră toți zeii importanți, dar cei care erau prezenți fuseseră aleși să hotărască în numele tuturor.

— Ne-ai cerut să venim, bubui vocea lui Utgard, în timp ce se apleca în jilț, privindu-l pe demon cu singurul lui ochi.

— Da, recunosc Saul, zâmbind și înclinându-și capul, curios. Așa am făcut.

Nu mai avusese niciodată ocazia să se întâlnească față în față cu vreun nepieritor și fu uimit să constate că prezența lor nu avea niciun efect asupra lui. Nu se simțea intimidat și nici inferior lor. Oh, desigur, erau puternici, nemuritori, măreți, strălucitori, atotcuprinzători și știutori... dar nu erau invulnerabili. Dacă lucrurile ar fi stat exact pe dos, niciunul nu s-ar fi deranjat să-și mute făptura veșnică în această lume, doar pentru a-l întâlni pe el.

— Îți suntem profund recunoscători pentru că ne-ai salvat-o pe cea din urmă Păstrătoare, rosti Freya cu glasul ei blând și mângâietor, privindu-l cu un zâmbet amabil.

— Recunoștința voastră nu înseamnă nimic pentru unul ca mine, replică Saul disprețuitor, privind-o netulburat pe cea mai frumoasă dintre frumoasele Asgard-ului.

— Cum îndrăznești să...! începu Utgard, mânios, izbind cu pumnul său imens în mânerul jilțului, dând să se ridice.

Saul își arcui o sprânceană când platoul îi vibră sub tălpi. Lângă el, Leah se încordă, pierzându-și pentru o clipă echilibrul. Lot își puse o mână pe brațul lui Utgard, potolindu-l, apoi își întoarse privirea spre Saul.

— Datina ne cere să-ți răsplătim fapta, începu Lot, precaut. Ai

protejat ceea era al nostru, ceea ce este...

— Am salvat-o pe cea de-un sânge cu voi, preciză Saul calm, cu un zâmbet subțire, viclean, pornind agale printre jilțuri, amuzat de faptul că nemuritorii își suceau gâturile auguste ca să nu-l scape din ochi. Cu toții cunoaștem legenda care însoțește Poarta Celor Șapte, dar n-ar strica să facem o mică recapitulare, ca să ne îmborsăvim memoria, ca să zic așa. Cu aproape trei cicluri osirice în urmă, când omenirea se afla de abia la începuturile ei, pământul nu aparținea decât zeilor. Zei mari și mici, care ocârmuiau lumile și conviețuiau în pace și armonie. Treptat, unii dintre ei au devenit mai ambițioși și mai lacomi decât ceilalți, râvnind la mai multă bogăție. La mai multă putere. Au izbucnit certuri, neînțelegeri și ranchiună. Zeii supremi aveau mai multe privilegii, erau liberi să-și ia tot ceea ce-și doreau, atunci când își doreau, și să trăiască după bunul lor plac. Cei mici se linguseau pe lângă ei, servindu-i, respectându-le voința. Când cea mai mare parte a zeilor mărunți s-a revoltat, căci avea și ei dreptul la mai mult decât le îngăduiau stăpânii lor, zeii cei mari s-au mâniat. Au hotărât să-i pedepsească pe cei vinovați, izgonindu-i pentru totdeauna din lumea veșniciei lor. I-au exilat într-o alta, insignifiantă, le-au luat nemurirea, sau o parte a ei, și i-au osândit pe veci, blestemându-i și transformându-i în demoni.

Se opri în spatele Neyrei, privind-o sfredelitor pe Leah peste creștetul zeiței. Fata îl urmărea cu atenție, încordată.

— Zeii cei mari nu s-au mulțumit numai cu atât, reluă Saul, cu o voce joasă și plină de ironie. Doreau ca demonii să rămână pentru totdeauna izolați în această lume. Așa că au încercat să închidă Poarta. N-au reușit. Rânji malițios. Sincer, mi-aș da o jumătate din viață ca să vă văd mutrele disperate atunci când ați realizat că nu puteți să închideți portalul și nici să-l distrugeți. Poarta rămânea deschisă și, prin urmare, vă puteați trezi oricând cu surghiuniții pe cap. Știm cu toții că, într-o confruntare dintre un demon și un zeu, ambii sunt expuși. Ambii pot fi răniți... și pot muri, adăugă după o mică pauză, pentru a spori efectul vorbelor. Din acest motiv nici nu v-ați implicat direct în acest război, aruncă el cu un dispreț usturător. Vă este teamă că veți pieri. Așa că l-ați lăsat în seama muritorilor. Ei sunt mai mulți, mai naivi și mai idealști decât voi. Mai curajoși, în orice caz. Sunteți jalnici dacă ați ajuns să vă ascundeți în spatele acestor creaturi la fel de

jalnice, pe care i-ați alimentat secole de-a lungul cu legende contra-făcute și minciuni. Războiul acesta ar fi trebuit să fie între demoni și zei. În sfârșit, rațiunile acestea vă privesc. Un singur lucru ar mai fi de amintit. Neputând închide portalul, l-ați sigilat. Și codul l-ați fragmentat în trei, pentru mai multă siguranță. Și cum nu-l puteați lua cu voi și n-aveați nici curajul ca să-l ascundeți undeva, știind că unii demoni aveau darul clarviziunii și le-ar fi putut găsi mai devreme sau mai târziu, ați separat Pietrele și le-ați lăsat în grija a trei vrăjitoare puternice și înțelepte, care v-au jurat credință și supunere. Am omis ceva? se interesă el, arcuindu-și o sprânceană cu sarcasm spre zeul înțelepciunii.

— Nu, ai fost extrem de exact în relatări, răspuse Lot liniștit, deși în ochi îi strălucea mânia. Ce vrei?

— Ajungem și acolo, făgădui demonul, rânjind cu insolență și reluându-și mersul. Cele trei Pietre, reunite și stropite cu sângele amestecat al unui demon și al unui nemuritor, vor deschide Poarta. Când, se încheie cel de-al treilea ciclu, întunericul și lumina se vor echilibra în plină zi și, dacă sortii sunt jucați corect, Poarta va putea fi deschisă... ori distrusă pentru totdeauna. Dacă Nemeth pășește dincolo de ea, blestemul se ridică și el își recapătă veșnicia. Și odată cu asta, va deveni mult mai puternic decât a fost la începuturi. În Cartea Destinului, viitorul este în continuă mișcare. În paginile ei, textul se schimbă mereu, influențat de alegerile fiecăruia, așa că nici voi nu știți care vă va fi până la urmă finalul. Dacă Nemeth ajunge dincolo, totul se va sfârși. Nu va intra singur, ci însoțit de patru contingente formate din cei mai instruiți și mai puternici soldați ai săi. Iar voi nu veți avea nicio șansă să supraviețuiți lor. Veți pieri, măcelăriți până la ultimul!... Acesta este planul lui, ambiția lui de trei mii de ani, alimentată de o ură la fel de mare, și nu se va da în lături de la nimic pentru a și-l atinge. Are două din cele trei Pietre. Și pentru a o căpăta pe ultima nu este decât o chestiune de timp. Ea are sânge de nemuritor în ea, schițând el un gest în direcția Leei. E singura verigă slabă din armura veșniciei voastre. Sau cea care ar putea să vă scape pentru totdeauna de amenințarea care vă bântuie existența de prea mult timp pentru a mai fi socotit. Sfârșitul... sau izbăvirea voastră stă în mâinile ei. Profeta spunea că atunci când întunericul și lumina se vor uni în sânge, forță și voință, Poarta celor Șapte va putea fi distrusă și pacea va domni în

toate lumile. Important este ca atât nemuritorul, cât și demonul, să dorească acest lucru... cu aceeași ardoare. Aș putea să obțin primele două Pietre, dacă voi fi încurajat să-mi dau silința, iar cea de a treia este deja la mine. Și iată-ne, în cele din urmă, ajunși pe terenul intim și minunat al negocierilor, rânji el, cu ochii strălucindu-i în cap.

— Ce vrei?

Saul îl privi pe Utgard cu un zâmbet vag.

— Profeția spune că odată portalul distrus, se va naște din măruntaiele pământului o urgie care va stârpi întreaga mea rasă, până la ultimul demon. Pretind ca această chestie să mă ocolească, atunci când va sosi vremea.

— De unde știm că-ți vei respecta promisiunea? făcu Utgard, privind-l bănuitor. Ce garanție vom avea că nu vei deschide Poarta și nu vei îngădui alor tăi să pășească în Asgard?

— Cuvântul meu n-ar avea nicio valoare în fața voastră, așa cum nici al vostru n-ar atârna mai greu în fața mea, replică Saul cu nepăsare. Ați pierdut o luptă, dar mai aveți o șansă să câștigați cea din urmă bătălie, singura și cea mai importantă. N-o irosiți.

Zei schimbară o privire lungă între ei, apoi aprobară încet, la unison.

— Așa va fi, precum dorești. Ți se va asigura protecția, făgădui Freya, ridicându-și mâna cu grație și schițând o mișcare prin aer.

Amuleta, un disc de mărimea unui ou de prigorie, prins pe un șnur împletit din mătase albă, se materializă între degetele zeiței, legându-se ușor, ademenindu-l. Văzu simbolurile săpate în metalul pur și le simți puterea. Întinzând mâna spre el, Saul se gândi, oarecum distrat, dacă nu cumva avea să-l prăjească în momentul în care și-l va pune la gât. Talismanul zbură prin aer, aterizându-i în palmă, și el îi simți greutatea, dogoarea și magia.

Totul era un risc. Atât de partea lui, cât și a lor. Cu un aer inexpressiv, își petrecu șnurul peste cap și lăsă discul să-i atingă pieptul, pregătit pentru... orice. Nu se întâmplă nimic. Carnea nu-i luă foc, izbucnind în flăcări, nu se preschimbă în cine știe ce hidoșenie târâtoare, nu-i căzu părul din cap și nici unghiile.

— Sper numai să funcționeze, mormăi el, atingând metalul.

— Să nu te îndoiești niciodată de lucrarea zeilor, vorbi Leah cu reproș, privindu-l cu buzele strânse.

Saul își întoarse ochii albaștri spre ea, arcuindu-și o sprânceană ironic.

— Poate-ți scapă din vedere acest mic amănunt, meroween, dar tocmai din cauza lucrării zeilor tăi s-a ajuns aici.

— Și asta să fie tot ce-ți dorești, demonule? îl întrebă Lot.

— Oh, nu, nici pe departe, râse el cu poftă. Sunt trei lucruri pe care le vreau de la voi. Pe primul l-am căpătat deja. Al doilea lucru e mai... complex, ca să zic așa. Vreau ca atunci când totul se va sfârși, să nu vă mai întoarceți niciodată aici. Această lume va rămâne doar a celui care va conduce și va câștiga acest război...

— Vrei această lume pentru tine, s-o ocârmuiești de unul singur, după cum poftești! îl acuză Lot, privindu-l cu o mânie reținută.

— Nu fi zgârcit, nemuritorule! rânji Saul cu aroganță. Se zvonește faptul că lumile pe care le stăpâniți sunt prea multe pentru a le mai ține socoteala și că aceasta este una dintre cele mici și neînsemnate. Una în minus nu cred să conteze prea mult. Oamenii sunt niște ființe tare enervante, naive și gălăgioase. Nu știu dacă ar merita să-mi bat capul cu ei și cu nevoile lor. Zâmbi cu nepăsare, plimbându-și privirea peste fețele lor nedumerite și furioase. Nu mă interesează soarta lor de după, dar nu mai vreau să simt suflarea nici unuia dintre voi în această lume. Când totul se va termina, tot ce voi dori va fi singurătate, liniște și tihnă. Un loc în care să nu fiu deranjat. Cer prea mult, oare?

— Este o cerere care nu te caracterizează, damnatule, interveni Freya în discuție, înclinându-și pletele bălaie și privindu-l surprinsă. Până acum n-ai cerut nimic pentru tine, decât o simplă protecție.

— N-am terminat de pretins tot ce doresc, doamnă, zâmbi el curtenitor. Deci, care e răspunsul vostru?

Zeii părură să se codească, așa cum se și așteptase. Saul le dădu răgazul să se sfătuiască și se apropie de Leah. Fata îl privi confuză.

— Surprinsă? o chestionă el, zâmbind domol.

— Da, recunosc că așa sunt, șopti ea. Mă așteptam să ceri pământuri, bogății, ranguri și onoruri pentru tine. Putere și...

— Există tot felul de lucruri de preț în această lume, filosofă el cu un zâmbet viclean. Recunosc că nu m-ar deranja să am pământuri, averi și ranguri, împreună cu onorurile cele mai înalte. E-n firea celor

de-o seamă cu mine să râvnească la tot ce strălucește și miroase a bogăție și huzur. Nu ne putem abține să n-o facem, mă-nțelegi? îi mărturisi el pe un ton confidențial, aplecându-se ușor spre ea, lăsându-se învăluit pentru o clipă de mireasma curată și ademenitoare a părului ei. Suntem stăpâniți de lăcomie, meroween. Dar când totul îți este trântit în brațe pe o tavă aurită, nu mai are niciun haz, nu crezi?

— Ce..., începu ea, dar zeii se întorceau deja la locurile lor și ea tăcu.

— Am decis să facem precum dorești, vorbi Neyra, pentru prima dată de când pășise prin portal. Lumea aceasta va fi lăsată în seama muritorilor, iar ei își vor alege singuri destinul, fără amestecul nostru... sau al tău.

Saul dădu din cap satisfăcut, remarcând deznădejdea din ochii zeiței.

Apoi înțelese. Prețul pe care îl plătea ea era mai mare decât al restului. Ei renunțau doar la o mică bucățică dintr-un tot imens. Ea era silită să renunțe pentru totdeauna la sânge din sângele ei, la cea care avea să hotărască soarta aceluia război și unei omeniri întregi.

— Am hotărât, de asemenea, să ne alăturăm vouă în această cea din urmă bătălie, continuă Lot, luându-l pe nepregătite. Aveți mai multe șanse să biruiți cu noi alături.

— Este o ofertă foarte generoasă, făcu Saul, amuzat și surprins. O s-o accept.

— Prea bine. Te ascultăm: care ți-e ultima dorință?

Saul își lunecă privirile albastre peste chipurile lor, apoi se răsuci spre Leah.

— O vreau pe ea, rosti demonul pe un ton scăzut, privind-o pe fată cu ochi strălucitori și lacomi. Vreau să mi-o dați pe această Păstrătoare, să-mi aparțină mie pentru tot restul vieții ei.

Leah holbă ochii la el, simțind cum tot sângele îi fuge din cap. Făcu un pas în spate, apoi încă unul, continuând să se retragă și să clatine tăcută din cap, negând. Apoi își întoarse privirile îngrozite spre cea care o purtase în pântec și-i dăduse viață, implorându-i ajutorul.

— Asta numai Leah o poate hotărî! izbucni vocea mânioasă a zeiței, în timp ce se ridica în picioare.

Ceilalți nemuritori se ridicară la rândul lor, într-un gest de solidaritate mută, neclintită.

— Numai ea poate hotărî! bubuiră glasurile lor la unison.

— Dacă ea refuză, atunci întreaga înțelegere cade, mârâi demonul, înfrânându-și mânia.

— Nu, izbuti Leah să articuleze, privindu-l lividă.

— Este ultimul tău cuvânt?

Vocea lui era scăzută, amenințătoare.

Fata își mușcă buzele până la sânge, privindu-l îngrozită, cu respirația tăiată de șoc. Soarta lumii atârna de un singur cuvânt. Un cuvânt pe care se simțea incapabilă să-l rostească. Pur și simplu nu putea.

— Cere altceva, șopti ea cu o voce gătuită. Te rog, cere altceva...

— Nu vreau altceva! tună el, făcând-o să tresară. Te vreau pe tine!... Îmi ești datoare, meroween, continuă el cu cruzime. Ți-am salvat viața și, după legea pământului și datina veche, ea îmi aparține mie acum!...

— Această lege este a oamenilor! strigă ea înverșunată, privindu-l încolțită. Eu aparțin numai pe jumătate rasei lor. Sunt fiica unei zeițe și a unui rege!

— Tocmai de aceea ți se acordă privilegiul unei alegeri, replică el sec. Deci, ce alegi?

Leah închise ochii, venindu-i să se chircească și să urle. Sau să moară. Orice altceva părea mai lesne de îndurat, decât să i se făgăduiască lui!...

— Răspunsul tău, meroween, se auzi vocea răgușită a demonului, nerăbdătoare, făcând-o să deschidă ochii.

Cum fata continua să-l privească înmărmurită, refuzul din ochii ei fiind la fel de grăitor ca un refuz răspicat, își încleștă maxilarele și-și smulse discul protector de la gât, lăsându-l să cadă pe piatra cenușie. Le întoarse spatele și tocmai se pregătea să-și schimbe forma, când vocea ei îl opri.

— Nu!... Stai. Așteaptă...

Bărbatul nu se răsuci, ci doar îi aruncă o privire îngustată peste umăr.

— Vreau să știu de ce, rosti ea cu glas tremurător. De ce eu?

— Da sau nu? făcu el neînduplecat. Leah trase disperată aer în piept și un suspin îi sfâșie pieptul atunci când își plecă fruntea, învinșă.

— Spune-o cu voce tare! îi ceru el, răsucindu-se spre ea. Cuvintele au forța lor și leagă promisiunile. Vreau să te aud spunând-o!

— Da, încuviință ea în șoaptă și făcu ochii mari când simți ceva îngust și rece închizându-se cu un mic clinchet peste glezna stângă.

Ceea ce i se întâmpla era mai umilitor decât resemnarea în sine, mai dureros și mai definitiv decât însăși moartea. Puterile ei se revoltară pentru o clipă, izbind cu furie în brățara care-i încătușa glezna, făcând-o să vibreze cu un sunet ascuțit, dar nu se întâmplă nimic. Discul subțire rămase la fel de neclintit ca un zid de piatră, închizându-i puterile înăuntrul lui. Își dăduse cuvântul și nu mai exista nicio cale de întoarcere.

Fără să-și ia ochii de la ea, bărbatul întinse mâna lateral, recuperând talismanul din zbor și închizându-și pumnul peste el. Încătușându-i încheietura mâinii în pumnul lui, Saul se răsuci spre zeii care-l priveau încremeniți, furioși și neputincioși.

— Ne revedem aici peste trei zile, la vremea asta, zise el și, fără nicio ceremonie, se răsuci și porni spre muchia stâncii, trăgându-și prada după el.

Zeii îi petrecură cu privirea, în timp ce poarta se lărgea în spatele lor. Tăcuți și mâniați, cu gustul înfrângerii pe buze, se întoarseră și pășiră în interiorul lui, unul după altul.

Ultima rămasă fu Neyra, care privi cu inima frântă în direcția în care damnatul dispăruse împreună cu fiica ei. Lacrimile străluciră pentru o clipă în ochii zeiței, apoi se răsuci pe călcăie și pași în interiorul cercului luminos.

Poarta se undui o clipă, apoi se dispăru în neant.

Saul coborî iute stâncile colțuroase de granit, strecurându-se abil printre ele, și porni grăbit în direcția cascadei. Victoria cânta în adâncul lui și era cum nu se poate mai satisfăcut. Obținuse ceea ce-și dori-se, cu mai puțin efort decât își imaginase. Totul decursese conform planului. Ce și-ar fi putut dori mai mult?

În urma lui, Leah se împleticea și se văzu nevoită curând să se agațe de el pentru a-și păstra echilibrul.

— Nu pot ține pasul, se plânse ea.

— Atunci, zboară și ia-o înainte.

— Știi bine..., își înghiți lacrimile și groaza, umezindu-și buzele uscate cu limba, deși nu mai avea pic de salivă în gură. Știi bine că nu

pot s-o fac.

— Da. Ai nevoie de permisiunea mea, nu-i așa?

În vocea lui nu se simțea aroganță sau cruzime, ci o nepăsare rece.

Când se opri brusc, răsucindu-se spre ea, Leah aproape că intră în el. O prinse de brațe, ridicând-o în aer ca și când ar fi fost o pană ră-tăcită în bătaia vântului, până când chipul ei ajunse la același nivel cu al său, și o privi cu ochii îngustați.

— Dacă juri că o să-ți ții făgăduiala, ți-o scot pe loc. Înțelegi asta?

— Da, răspunse ea cu răsuflarea tăiată. Îmi... Îmi voi ține cuvân-tul.

— Arată-mi!

Știa ce anume aștepta el de la ea. Șovăitoare, își lungi gâtul și-și lipi buzele tremurătoare de ale lui, închizând ochii și ținându-și respirația. Se aștepta să simtă repulsie și vătămare. În schimb simți dogoarea unei guri surprinzător de blânde și ceva se moleși în adâncul ei. Săru-tul nu era posesiv și nici brutal, ci ușor ca aripile unui fluture de noapte. Și brățara se desfăcu, căzând pe pământul moale cu un sunet slab. În clipa următoare Saul își adânci incursiunea, lăsându-se învălu-it de gustul și mirosul ei.

Era mult mai dulce decât își amintea, iar combinația dintre excita-ția pe care știa că o trezea în ea și frica-i evidentă constituia un afro-diziac puternic pentru el. Îi venea s-o lipească de stânci și să se afun-de în ea, până când toată acea arșiță care-i mistuise șalele în ultimele săptămâni s-ar mai fi domolit. În schimb se retrase și o privi cu ochi arzători.

— Va trebui să te obișnuiești cu asta, rosti el cu glas aspru, lăsând-o ușor în jos. Îmi aparții mie de acum încolo. Și vei fi a mea, promise el. Dar nu în noaptea asta. Zâmbi încet când îi simți ușurarea. În noaptea asta vei dormi și vei învăța să te obișnuiești și accepți schim-bările.

De data aceasta, când îi luă mâna, constată că răceala din pielea ei dispăruse. Îi simțea pulsul lovindu-i nebunește încheietura mâinii și putea să-i audă vuietul sângelui prin vene.

— Începând de mâine, gardienii tăi vor dormi afară.

Leah înghiți în sec. Teama o strângea de gât.

— Le voi transmite asta.

— Nu vreau să-mi devii supusă și umilă. O să mă enervezi dacă o

faci, o preveni el, încetinindu-și pașii. Nu vreau o sclavă, pentru că slave am avut destule. Nu intenționez să-ți fac rău.

— Deja îmi faci...

— Asta crezi acum și, orice ți-aș spune, mi-aș irosi cuvintele. Te vei convinge cu timpul... presupun. Am început să mă schimb, reluă el după o scurtă pauză, scrutând dușmănos întunericul din fața lor. Cred că am început s-o fac încă din clipa în care te-am întâlnit, pronunță el cuvintele aproape mârâind, de parcă și le-ar fi smuls cu forța din gâtlee și asta l-ar fi durut.

Declarația lui o amuți. S-ar fi așteptat la orice, numai la asta nu.

— E ceva frustrant, iar transformarea aceasta vine din adâncul meu și nu o pot opri, continuă el, încruntarea și nemulțumirea simțindu-i-se în glas. Am încercat... dar a fost în zadar. Tu ai fost cea care a declanșat-o. Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia... *nu-mai* și pentru asta. Nu-mi place ce se întâmplă, felul în care simt anumite lucruri în privința ta. Însă mă strădui să le accept. La fel cum o s-o faci și tu, sfârși el, lăsând-o buimacă în fața peșterii, în timp ce-și lua zborul, preschimbat de data aceasta într-un corb.

Amorțită, Leah intră în peșteră și se rezemă năucă de peretele umed.

Când lacrimile începură să curgă, nici ea nu înțelegea prea bine pentru ce anume le vărsa mai exact. Era tulburată și înspăimântată, dar nu de ceea ce reprezenta acel demon, ci de cuvintele lui și de ceea ce simțise înăuntrul ei când îl auzise rostindu-le. Și de sărutul acela indescritibil de dulce și de tandru, a cărui frumusețe încă mai continua să-i scânteieze în sânge.

CAPITOLUL 18

Avu o noapte agitată, pline de vise amestecate și tulburi. Unele dintre ele erau încărcate de un erotism întunecat și tulburător. Îl visa-se. Și se trezi cu inima bubuindu-i în piept, asudată, și cu o greutate delicioasă în pântec.

Nu se luminase încă de ziuă și peștera era goală. Rogan plecase în rondul lui matinal și ca să vâneze. Maeve îl însoțea, probabil.

Leah se ridică încet și, pornind spre perdeaua de apă, își ridică palmele și închise ochii. Mintea ei cuprinse peisajul încă adormit, se roti

deasupra lui de două ori, dar nu-l văzu nicăieri. Oftând ușurată, păși pe buturugă și se opri la jumătatea ei, scoțându-și veșmintele în timp ce privea spuma care se învoldura sub picioarele ei, zece metri mai jos. Ceața încă nu se ridicase și în aer pluteau aromele pământului re-avăn, a sevei și a unei ploii pe care știa că avea să cadă peste două ceasuri.

Umplându-și plămânii cu aer, își luă avânt și sări, plonjând drept în mijlocul acelei fremătări tunătoare. Contactul cu apa rece o făcu să se crispeze, dar o și învioră imediat. Ieși la suprafață și închise ochii, lăsând explozia de stropi minusculi din aer să i se așeze pe față. Era momentul din zi care-i făcea cea mai mare plăcere. Baia ritualică de dimineață întotdeauna îi fortifica mintea și trupul, limpezindu-i gândurile. Și avea destule gânduri de limpezit, reflectă ea, inspirând încet mirosul bogat al pădurii.

Se lăsă să plutească, dusă de curenți, spre un loc unde apa era mai mică, și se așeză pe una dintre pietrele șlefuite de ape de la mal. Rupse un pumn zdravăn de flori de săpunaș, care creșteau bogat pe maluri, și începu să-și frece părul umed. Înotă din nou în apropierea cascadei, scufundându-se de câteva ori, apoi se îndreptă visătoare spre mal.

Simțurile îi intrară în alertă prea târziu. Îl văzu rezemat cu umerii de un pin înalt, cu brațele și gleznelor încrucișate într-o poziție relaxată, privind-o cu o pereche de ochi întunecați și arzători. Nu zâmbea, iar energia care-l înconjura i se colorase într-un roșu intens, strălucitor, trădându-i starea primejdioasă în care se afla.

Leah holbă ochii și încremeni pentru câteva clipe, îmbujorându-se toată, apoi se ghemui în apa mică, încercuindu-și genunchii cu brațele și închizând ochii. Cețurile începură dintr-odată să se bulcească dinspre malul celălalt, înghițind apele, pornind grăbite înspre ea, învăluind-o, ascunzând-o privirilor lui, iar Saul știa că ea le chemase.

— Perfect! îi strigă el, izbucnind într-un râs răgușit și începând să se dezbrace. Asta face ca totul să devină mai interesant.

Intră în râul învoldurat și se preschimbă imediat într-un păstrăv argintiu, spintecând apa cu ușurință. Ea se îndepărtase destul de mult, retrăgându-se în apropierea căderii de apă, și el îi zări picioarele lungi mișcându-i-se repede, în timp ce i trupul se răsucea continuu, încercând să-l zărească. Saul se apropie și-i dădu ocol de câteva ori,

admirându-i suplețea trupului gol, fără cusur. Era o minunată armonie de arcuiri superbe. Când patima și dorința începură să-i urle în sânge și să-l răcăie pe dinăuntru cu gheare ascuțite ca niște brice, se repezi și o atacă.

Leah țipă gătuît când îi simți trupul alunecând pe lângă al ei, pielea atingând pielea, apoi brațele lui o cuprinsă strâns, trăgând-o la fundul apei. Nu apucă nici măcar să-și umple plămânii cu aer. Se zbatu, sufocându-se, cu oxigenul pe terminate, luptându-se să iasă la suprafață, dar el refuză să-i dea drumul și ea crezu pentru o clipă că avea de gând s-o înece. Apoi simți niște furnicături în picioare și brusc presiunea din plămâni cedă. Imaginea i se limpezi în fața ochilor și-i văzu chipul foarte aproape de al ei și zâmbetul răutăcios. Brațele lui își slăbiră o idee strânsoarea și Leah, profitând de acest avantaj, îi trânti un cot dureros în stomac și dădu cu putere din picioare, grăbindu-se să iasă.

Saul însă nu-i dădu drumul la mână, avântându-se alături de ea, astfel încât amândoi țâșniră în același timp, spintecând suprafața apei și ridicându-se deasupra ei la aproape cinci metri înălțime.

Leah făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că sărise atât de sus. Apoi realizează că nu era singură și-și răsuci uluită capul spre el, întâlnindu-i privirea electrizantă și zâmbetul amuzat. Totul nu dură decât o clipă încremenită.

Când începură să cadă, răsucindu-se amândoi ca să plonjeze corect, cu capul înainte, Leah apucă preț de trei secunde să-și vadă superba coadă de sirenă, o înotătoare transparentă, acoperită cu solzi fini și delicați, în care lumina răsăritului se reflectă în zeci de curcubeie. Apoi se scufundară.

Șocul și uimirea fură atât de mari încât, dacă n-ar fi fost el să-i corecteze traiectoria, ar fi intrat direct cu capul într-una din stâncile de pe fundul apei. Saul o trase după el, conducând-o printre pietre, apoi se avântă, sărind din nou. De data aceasta, râsul ei izbucni fermecător, acompaniat de vuietul apei. Uimirea și plăcerea de pe chipul ei îl măguleau nespuse. Repetă manevra de câteva ori, dându-i răgazul să se acomodeze cu schimbarea și să se relaxeze.

— Cum ai făcut asta? îl întreabă ea sub apă, râzând când își auzi sunetul distorsionat al propriei voci, în timp ce-și admira cu încântare grațioasa-i coadă.

Și el avea una asemănătoare, numai că era mai robustă și nu într-atât de elegantă ca a ei. I se părea incredibil faptul că putea să respire pe sub apă și să vadă atât de clar toate lucrurile din jur: păstrăvii argintii de munte, crabii albicioși ce se târau pe sub ieșiturile stâncilor, scoicile cu marginile ascuțite, crapii cu spinarea dungată și algele verzi, care se unduiau în ritmul curenților.

— Prin extensie, cu condiția să fiu în contact permanent cu celălalt. Dacă acum îți dau drumul la mână, o să-ți recapeți picioarele.

Sprâncenele ei se arcuiră a mirare.

— E dificil pentru tine? Adică, să rămâi așa, transformat? Și să-i legi și pe alții de tine, în aceeași formă?

— Nu chiar. Fu cât pe ce să se scape în fața ei, trădându-și slăbiciunea pe care o căpăta în timpul fiecărei metamorfoze. E o chestie de antrenament, minți el, pentru că niciodată nu mai încercase asta înainte.

Leah plutea în jurul lui, cu părul vâlvorindu-i-se ca o mantie, distrasă de mișcările ample, unduitoare, ale propriei cozi. Era atât de frumoasă, cu fericirea copilăroasă strălucindu-i pe chip, fermecându-l, încât el cedă și o trase spre sine, lipindu-și gura de a ei.

Leah se crispă, inima începu să-i bată cu putere. Rămase nemișcată un lung moment, cu creierul amorțit de șoc. Gura lui n-o rănea, buzele lui nu erau lacome, ci mai degrabă... stăruitoare.

Cumva, știi în adâncul ei că el n-avea să o forțeze. Treptat, se relaxă, lăsându-se învăluită de senzația aceea incredibilă. Pe negândite, îi atinse timid fața cu mâna liberă, închizând ochii și abandonându-se, în timp ce degetele celeilalte mâini i se împletiră strâns cu ale lui. Se rotiră ușor în apă, cu gurile lipite, înfășurați în lungimea seducătoare a părului ei, apoi el o purtă încet spre suprafață. Sărutul era molcom, cercetător, gura lui de o blândețe surprinzătoare. N-o grăbea, lăsând-o pe ea să aleagă ritmul.

Leah avu un singur moment de ezitare, când el o luă în brațe și se ridică în picioare în apa mică de la mal, purtând-o spre un pat de mușchi verde.

— Am avut vise cu tine astă noapte, șopti ea, tulburată.

— Știu. Visele tale au fost și ale mele.

— Tu mi le-ai trimis?

— Nu. Le-ai avut pentru că... există ceva legat de noi amândoi.

Ceva ce niciunul dintre noi nu și-l dorește și nici nu-l poate controla. Și am avut o noapte lungă și agitată din această pricină.

— De ce?

Saul o privi, zâmbi vag și îi atinse colțul gurii cu limba. Știa exact la ce anume se referise ea, intuind complexitatea din spatele acelei întrebări simple.

— Nu știu, recunosc el cinstit. Destinul, cred. Asta ar putea fi singura explicație logică. N-am stat prea mult să mă întreb de ce. Îi mușcă gura fragedă încetișor, cuprinzându-i sânul cu o mână, înfiorarea ei stârnindu-l și mai mult. Însă, indiferent ce este... mă bucur că se întâmplă.

O sărută pe gât, chiar sub ureche, apoi îi cuprinse lobul între dinți, ronțăindu-l, satisfăcându-și una dintre cele mai mici fantezii. Leah gemu încet, întorcându-și capul într-o parte, arcuindu-și gâtul pentru a-i oferi mai mult. Mirosul ei, gustul ei îl amețeau. O atinse, lăsându-și mâinile să-i alunece peste curbele acelea încântătoare. Corpul ei se cambră ușor, vibrând sub săgețile ascuțite ale plăcerii, senzualitatea ei alimentând-o pe a lui. Simțea dorința ei crescând ca un flux, copleșind-o, îi simți mușchii înmuindu-se precum ceara. Apoi ea se deschise ca o floare, minunat de proaspătă, de pură și de dulce. Tăria acelor senzații îl îmbătă. Pasiunea izbucni ca o lavă, însoțită de o dorință acută, dureroasă. O dorea cu o intensitate cutremurătoare, care-l năucea. Îi acoperi trupul cu al lui, ridicându-i genunchii, modelându-i picioarele după talia lui.

Și-n clipa următoare, urletul prelung al lupului erupse în liniștea dimineții, curmând brutal vraja momentului și făcându-i să tresară.

— Rogan! șopti ea alarmată, împingându-l în lături și săltându-se grăbită în picioare. Ceva nu e în regulă.

Dădu s-o ia din loc, dar el o prinse de braț.

— Îmbracă-te mai întâi. Nu vreau să se holbeze la tine...

— Rogan e îndrăgostit de Maeve, replică ea, privindu-l jignită. Aș putea să defilez goală prin fața lui până la sfârșitul lumii și nu cred că ar remarca faptul că n-am haine pe mine. Și-n plus, m-a mai văzut așa și înainte.

— Tu ești a mea acum. *Îmbracă-te!*

De data aceasta, vocea lui era mai calmă, dar greutatea poruncii aproape c-o încovoie. Voința lui o copleși și Leah se simți împinsă

spre bușteanul prăbușit. Îi scosese brățara, dar nu și vraja blestemată cu care o încătușase. Libertatea ei nu era decât o iluzie.

Când ieși din spatele perdelei de apă, câteva minute mai târziu, înveșmântată într-o tunică scurtă și înarmată cu cele două săbii ale ei, singurul lucru care i se citea pe chip era... o detașare totală. Trecu semeață pe lângă el, fără a se sinchisi măcar să-l privească, și Saul înjură în gând, urmând-o.

Lupul îi aștepta la liziera pădurii și avea blana zbârlită pe grumaz. O privi pe Leah în ochi preț de câteva secunde, apoi se răsuci și o luă la fugă în salturi lungi.

Saul văzu schimburile de energie dintre ei și-și impuse răbdarea.

— Avem musafiri, îi aruncă ea peste umăr un minut târziu, în timp ce alergau în urma lupului. În partea răsăriteană. Patru dintre ai tăi, înarmați până-n dinți. Sunt însoțiți și de un gholl.

— Minunată veste.

— Vina este a mea. Ar fi trebuit să securizez zona și să reînnoiesc descântecele de protecție...

— O să te ocupi de asta mai târziu, spuse el și se preschimbă în acvilă, tâșnind spre înaltul cerului.

Leah strânse din dinți și continuă să alerge în urma lui Rogan. Era atât de supărată încât îi venea să ia la pumni toți copacii.

Ticălosul! Nesimțitul! O păcălise, lăsând-o să creadă acea iluzie, cum că ar fi fost liberă să facă ceea ce dorește, fără opreliști. Iar ea aproape că i se dăruise, fermecată de faptul că el avusese destulă sensibilitate în inima lui aia neagră și plină de aroganță, încât să-i ofere acele momente uluitoare...

Nici nu știa ce anume o înfuria cel mai tare: faptul că fusese atât de credulă, lăsându-l s-o seducă, sau pentru că el fusese atât de iscusit încât s-o prostească în asemenea hal?

Un lucru era cert: n-avea să se mai repete! Putea să-i aibă trupul, dacă-l dorea, dar nimic mai mult. Niciodată n-avea să mai lase garda jos și să rămână atât de expusă și de vulnerabilă în fața acestui demon.

Niciodată!

Saul se roti deasupra pădurii, privirea lui ascuțită înregistrând micul grup ce înainta cu rapiditate printre copacii de dedesubt. Erau într-adevăr patru dintre ai lui și un gholl, dar doi dintre demoni aveau

darul aerului, ceea ce constituia o reală problemă.

Mizând pe elementul surpriză, Saul ateriză lin pe creanga cea mai de sus a unui chiparos și-și schimbă forma din nou. Veverița coborî agilă trunchiul, sări pe pământ și tăie calea celui care asigura spatele escadrilei.

Demonul nici nu apucă să clipească în clipa în care Saul se înalță în fața lui, smulgându-i propria sabie din teacă și decapitându-l cu o mișcare lină. Apoi se răsuci și-l ucise pe unul dintre cei care aveau darul de a se face nevăzuți, după care îl scoase din joc și pe cel de-al treilea, dezarmându-l din mers, totul în mai puțin de cinci secunde. Cum ultimul dintre nemesingieni tocmai se volatilizase, Saul nu avu de ales decât să elimine bestia care se răsucise spre el, cu imenșii lui dinți ascuțiți și plini de venin, gata să atace. Și cum nu se putea lupta cu doi adversari serioși deodată, luă înfățișarea creaturii cu care se înfrunta acum.

Nemesingianul, care se materializă din nou lângă trunchiul unui pin, rămase derutat la vederea celor doi ghill-i care se atacau cu ferocitate, fiecare încercând să sfâșie beregata celuilalt. Nu știa care dintre ei era cel real, așa că se apropie prudent, încercând să-și dea seama. Era atât de prins, încât n-o auzi venind. Capul îi zbură de pe umeri și Leah atinse pământul, ferindu-se în ultima clipă de spinul otrăvit din coada unuia dintre ghill-i. Se retrase, memorându-l pe cel care încercase s-o lovească, apoi arcul i se materializă în mâini. Așteptă până când prinse o poziție favorabilă, îi ținti cel de-al treilea ochi și slobozi săgeata. Bestia scoase un răget înfiorător, ridicându-se pe picioarele de dinapoi, apoi căzu pe spate, zvâcni de câteva ori și rămase nemișcată.

Saul se apropie de ea, ținându-și cu o mână umărul stâng și încercând să-și oprească sângerarea.

— Ești rănit, rosti Leah, simțind un mic junghi în stomac.

— Rana în sine nu e adâncă, însă otrava mi-a ajuns deja în sânge. Rahatul ăsta ma aranjat, mârâi el, smucindu-și bărbia supărat și furios spre ghill-ul răpus.

— Strichnosis, murmură Leah.

— Da. Am nevoie de rădăcini proaspete. Imaginile începură să devină neclare și el se răsuci spre ea, cu ochii încețoșați. Știi cum arată?

— Nu e nevoie să mă insulti, articulă ea printre dinți, dar furia i se domoli când el deveni livid dintr-odată și se clătină pe picioare.

Îl prinse în cădere, icnind sub greutatea lui, și-l întinse în iarbă.

— Ar trebui... să te grăbești..., izbuti el să articuleze, închizând ochii.

— Rămâi treaz, mă auzi? îi scutură ea umărul sănătos, privindu-l îngrijorată. Încearcă să rămâi treaz. Mă întorc repede. Păzește-l! îi ceru lupului, înainte de a o lua la picior.

Își folosi puterile ca să găsească cel mai apropiat loc în care creștea planta și fu ușurată să constate că nu avea mult de mers. Găsi tufele cu flori purpurii și smulse câteva tulpini, desprinzând iute rizomii galbui.

Când se întoarse, îl găsi pe jumătate leșinat, având deja frisoane. Strivind rădăcinile în pumn, Leah stoarse o parte din suc roșietic în rană, iar pe cealaltă i-o vârî cu forța pe gât. Apoi se retrase, privindu-l cu inima strânsă.

Niciodată nu mai încercase să vindece un demon. Nu știa nici dacă avea să funcționeze, dar în fond și la urma urmei, carnea lui era umană, nu? Și până nu-ncerca, n-avea să știe.

Strecurându-și o mână pe sub ceafa lui, îi înălță capul și-i atinse fruntea cu cealaltă.

— Deschide ochii, demonule. Privește într-ai mei. Privește-n mine, cu tot ceea ce sunt! *Și primește!...*

Buzele lui se curbară într-un zâmbet abia schițat.

— N-o... face! Îmi revin... și singur...

— Nu fi catâr! îl repezi ea. Și deschide ochii ăia odată, fir-ar să fie!

Deși somnul îl toropea, Saul făcu un efort și deschise ochii, mai mult cu intenția de a-i spune să-și vadă de treburi și să-l lase naibii în pace, dar ea-l captă cu dibăcie și-l supse în adâncul alor ei.

Lumina îl orbi. Era înconjurat de o mare de energie, strălucitoare și pură, care pulsa în jurul lui, în el, deasupra lui și sub el, dându-i o stare de amețală și euforie, care devenea din ce în ce mai intensă pe măsură ce durerile-i slăbeau. Avea senzația că zbura, purtat pe ceva moale și pufos, aidoma norilor, simțindu-se la fel de ușor ca aerul. Nu exista timp, nici dimensiuni fizice, ci doar acea energie uluitoare, un flux luminos și alb care în mod surprinzător nu-l rănea, ci doar îl purta într-o stare de delicioasă derivă, în care nimic nu mai conta cu

adevărat.

Habar n-avea de câtă vreme zăcea în acea stare de semiconștiență, însă treptat lumina începu să se retragă și el își percepuse trupul ciudat de odihnit și energizat. Deschise ochii și se săltă brusc în șezut, perfect lucid. Nu-l durea absolut nimic și, spre propria-i uimire, rana din umăr i se vindecase aproape complet.

Sunetul fu acela care-l făcu să se răsucească. O văzu la trei pași de el, doborâtă în patru labe, vărsând spasmodic. Stomacul i se răsuci.

— Leah...

— Să... nu... mă atingi, icni ea, vocea frângându-i-se când un alt val se răsculă din adâncul ei.

El o privi lung, cu pumnii încleștați neputincioși pe lângă trup, știind că toată acea durere năprasnică se afla acum înăuntrul ei și că ea se lupta să-i facă față, s-o anihileze. Înjurând printre dinți, se apropie de ea și-i cuprinse umerii, sprijinindu-i fruntea jilavă în palmă. Trupul ei fu scuturat de o nouă repriză de vărsături, apoi de o alta și încă una. Când în sfârșit păru să se liniștească, o trase în brațele lui și, involuntar, începu s-o legene.

— Nu trebuia să faci asta. Mi-aș fi revenit și singur.

Nota de furie și reproș din glasul lui o făcu să deschidă un ochi și să-l privească fără chiorâș.

— În câte zile? izbuti ea să articuleze printre buzele decolorate.

— Trei, maxim patru.

— Iar peste nici două... aveai întâlnire cu Ei, îi reaminti ea cu un efort. Iar ăstora nu le place să facă drumuri... degeaba...

— Cât îți ia să ieși din starea asta? se încruntă el.

— În câteva... minute. Trebuie să... să dorm puțin... am nevoie să...

— Atunci dormi.

Leah închise ochii și în clipa următoare alunecă într-un somn adânc, fără vise.

Se trezi încet și o zări pe Maeve aplecată deasupra focului, pregătindu-i un ceai tonic din ierburi proaspăt culese. Se găsea în peșteră și afară lumina începuse deja să pălească. El nu se vedea nicăieri.

— Cât am dormit? se interesă Leah, ridicându-se amorțită în șezut și frecându-și pleoapele somnoroasă.

— Aproape opt ceasuri..., începu Maeve, luând oala de pe foc.

— Cât?!... făcu Leah ochi mari. Niciodată nu a durat mai mult de câteva minute!

— Într-adevăr, zâmbi Maeve ușor. Cum te simți acum?

— O idee amețită. Destul de bine... cred. El unde este?

— Mi-a spus că s-a dus să securizeze granițele. Este și Rogan cu el. Rogan mi-a zis că atunci când ați ajuns voi doi, el lichidase deja mai bine de jumătate dintre ei.

— Da. Eu l-am doborât pe ultimul, unul cu darul vântului, plus gunoiul ăla cu trei ochi.

— L-ai tămăduit.

Leah o privi lung, fără să zâmbească.

— Mda, asta am făcut, recunosc eu încet. Să fie oare greșit?

— N-am spus asta. Însă ai fi putut să nu faci. Este un demon. Un demon care te ține legată de el, împotriva voinței tale.

Leah se încruntă deasupra câinii cu ceai, ce-i aburea între palme, apoi oftă.

— Poate că este un demon. Nu știu. Nu mai știu. A pătruns în mine. Când îl tămăduiam, a fost în mine, Maeve. Cu mintea și... cu sufletul lui. Am văzut, își ridică privirea confuză spre ea. Nu e numai întuneric. Există și zone de întuneric, e adevărat, dar și foarte mult gri și... alb. Există lumină în el, Maeve, și mă îndoiesc sincer că el o știe. Așa că nu știu ce a devenit acum, dar nu mai este ce-a fost. Nu în totalitate.

Apoi își aminti că el îi spusese asta. Îi spusese că se petrecea în el o schimbare pe care n-o dorise, dar pe care se străduia s-o accepte. Fusesse destul de onest cu ea. Numai că nu-l crezuse. Acum, când văzuse, nu mai știa ce să creadă. El mai mințise și-nainte. Era în firea lui s-o facă. Și totuși, se îndoia că în starea aceea de inconștiență ar fi fost în stare să se țină de asemenea viclesuguri.

— Are anumite sentimente pentru mine. Sunt neclare, chiar și pentru el. Însă mai presus de toate mă dorește, rosti ea încet, cu ochii pierduți în gol, străduindu-se să-și amintească exact ce anume simțise în acele momente în care mințile și spiritele lor se contopiseră.

— Mă întrebam când o să observi acest lucru, zâmbi Maeve, așezându-se lângă ea și mângâind-o pe păr. Te sperie asta.

— Puțin. Mult, recunosc eu, oftând și revenind cu picioarele pe pământ. E... imprevizibil. Ca fumul. Niciodată nu știi în ce direcție o

s-o ia. Și trebuie să recunosc că-mi displace acest lucru. Niciodată nu-mi dau seama ce gândește. Nu-l pot intui. Pur și simplu nu pot! rosti fata, aproape cu exasperare în glas. Și asta-i foarte rău!

— Știi foarte bine că nu ai cum să-l citești. Este un spirit extrem de puternic și darurile care-i încheagă forța sunt foarte complexe. Și poate că este mai bine așa. Ai înotat cu el în zori, adăugă Maeve după o clipă, ferindu-și privirea.

Leah tresări vinovată și-și mușcă buzele.

— N-a fost... nu s-a întâmplat nimic, se bâlbâi ea, roșind.

— Nu-i treaba mea, Leah. Nu-i treaba nimănui, ci numai a ta. Și a lui. N-am vrut să fiu indiscretă, dar te-am auzit râzând și am venit să arunc o privire. Erați minunați. Amândoi. Când v-ați îmbrățișat sub apă, am plecat. Nu e treaba mea, dar am vrut să știi asta, repetă Maeve apăsător. Am simțit nevoia să-ți spun.

Fata zâmbi ușor și luă mâinile lui Maeve într-ale ei.

— Nu știu ce să fac, rosti ea abătută. Pur și simplu nu știu. Închise ochii, oftând adânc. Or să vină și răspunsurile, când va fi vremea lor. În acest moment, altele sunt lucrurile care ne presează. Deschise ochii și o privi pe Maeve cu irișii dilatați, iar femeia-șoim știu că privea în miezul puterii ei. A sosit timpul să ne adunăm oamenii, să-l eliberăm pe rege și să stărpim plaga ce s-a întins asupra acestor pământuri, odată pentru totdeauna. Măine, în zori, plecăm cu toții în munți.

CAPITOLUL 19

Bărbații se întoarseră cu puțin înainte de miezul nopții. Erau oboșiți și, după culoarea energiei lor, prost dispuși și flămânzi. Demonul căra pe umeri un ditamai mistrețul, pe care-l lăsă grămadă lângă perețele de la intrarea în peșteră. După mirosul proaspăt al sângelui, Leah deduse că-l vânaseră de curând, probabil pe drumul de întoarcere.

— Vezi ce poți face cu asta, îi aruncă el peste umăr, lăsându-și armele să cadă pe podeaua de piatră. Eu mă duc să mă spăl.

Dispăru înainte ca Leah să poată spune ceva. Fata trase adânc aer în piept și se răsuci spre Rogan. Expresia de pe fața lui o făcu să ezite.

— Ce este?

— O porcărie, se strâmbă bărbatul. Cetatea Albă așteaptă oaspeți.

— Ați fost la cetate? făcu Leah ochii mari, speriată. Sunteți nebuni!?... Dacă erați prinși? Ce a fost în mintea voastră?!!

— A fost doar o misiune de cercetare. Nu ne-am apropiat prea mult.

— Dar pentru ce, în numele Zeilor, v-ați dus până acolo?

— Am dat peste încă două patrule, la miazăzi și sus, în nord, începutu Rogan să povestească, îngenunchind lângă foc pentru a-l întezi. Mult mai bine echipate. Prima era formată din opt demoni, dar am reușit să-i dovedim. L-a lăsat pe unul dintre ei în viață, pentru a se pune la curent cu noutățile. Demonul acela s-a arătat mai mult decât dornic să-l servească, cu condiția să fie cruțat. N-am crezut o iotă din toate balivernele pe care ni le-a îndrugat, iar el l-a decapitat fără să clipească. Însă când am dat peste patrula din nord, Saul s-a gândit că n-ar strica să verifice informațiile primite. Așa că a doborât alți cinci demoni și l-a lăsat viu pe unul dintre ei. Pe cel mai slab, care i-a confirmat povestea. Saul a zis că n-are încredere în minciunile lor și a decretat că vrea să arunce o privire la fața locului. Eu am încercat să-i dau de înțeles că și mâine e o zi, dar el este un nemernic încăpățânat. Așa că ne-am dus...

Se întrerupse când Saul intră în peșteră, cu părul ud și cu o expresie neguroasă pe fața nerasă de câteva zile. Demonul aruncă o privire cătrănită către vânat și se răsuci spre ea.

— Parcă te-am rugat să faci ceva cu ăsta! Leah îi aruncă o privire îngustată.

— În primul rând, nu m-ai rugat, ci mi-ai ordonat să fac *ceva* cu el. E o mare diferență, sublinie ea, înțepată. Iar dacă-ți închipui că o să-ți permit să mă umilești și să mă comanzi în propria casă, atunci te înșeli. Nu-s nevastă-ta, așa că dacă vrei să mănânci, gătește-ți singur! i-o trânti ea răspicat.

Ochii lui se micșorară prevenitor. Leah își arcui la rândul o sprânceană, privindu-l semeț, cu mâinile proptite în șolduri, înfruntându-l.

La naiba, femeia asta când se enerva era absolut... deliciosă!

— Măcar e altceva pe aici de mâncare? tuși el în pumn, pentru a-și masca zâmbetul amuzat.

Leah trase adânc aer în piept, stăpânindu-și iritarea, și-i întoarse spatele, ignorându-l complet. Maeve își mută privirile îngrijorate de la

unul la celălalt.

— Și deci, v-ați dus acolo, îi reaminti Leah lui Rogan unde rămăsese.

— Da, dar nu...

— Niște brânză, poate? se auzi vocea bosumflată a demonului.

— Nu, mârâi ea, fără să se întoarcă. Deci, ați dat o raită ca să...

— Nici măcar o coajă de pâine? scânci el.

— Nicil! răbufni ea, aruncându-i o privire cruntă. Prin urmare, se răsuci ea spre Rogan, spunea că...

— Era pe aici un coș cu mere azi dimineată, o întrerupse Saul din nou, rotindu-și privirile prin jurul lui cu nevinovăție în timp ce-și lovea coapsele cu palmele. Nu-l mai văd.

Fata numără în gând până la cinci și cedă.

— Uf, pe sfântul har! Se întoarse furioasă, smucindu-și mâinile înainte. Energia țâșni din vârfurile degetelor ei ca o lavă, aproape carbonizând mistrețul. Poftim, l-am prăjit, înfruptă-te!

— Îți sunt recunoscător, făcu el umil, stăpânindu-și cu greu hohotul de râs.

Leah îl ignoră, bombănind, și reveni din nou cu atenția asupra lui Rogan, jurându-și că dacă avea să-i mai întrerupă, fie și măcar o afurisit de singură dată, avea să-l transforme negreșit într-un melc. Măcar așa ar fi tăcut, naibii, din gura aia a lui cea slobodă!

Era fermecătoare când se înfuria. Frumoasă ca o zeiță și la fel de neîmblânzită. Acel temperament al ei era pe măsura gustului său, realizează demonul, în timp ce-și tăia o halcă de carne. Și cum altercația cu ea îl mai înveselise, se simți generos și îi tăie una și lui Rogan. O întrebă pe șoimăriță din priviri dacă nu dorea și ea, dar Maeve îl refuză, clătinând încet din cap și zâmbindu-i blajin.

Privind-o, Saul pricepu de ce lupul își pierduse capul după ea. Femeia era superbă, fără-ndoială. Asta dacă te dădeai în vânt după roșcate. Lui, personal, îi plăceau brunetele. Ca cea din fața lui. Leah purta o rochie din pânză moale de culoarea violetelor, lungă până-n pământ, iar părul negru și drept ca o săgeată îi cădea greu pe umeri și pe brațele dezgolite, învăluind-o ca o mantie până mai jos de șolduri. Deși nu-i vedea picioarele, știa că era desculță și habar n-avea de ce acest lucru i se părea atât de seducător, că doar mai văzuse mii și mii de perechi de picioare goale în lunga lui existență.

Saul se așeză lângă foc și-l ascultă pe Rogan detaliind evenimentele din acea zi, mestecând încet carnea tare și cam prea arsă, intervenind din când în când cu propriile lui observații.

— Deci, concluzionă Leah încruntată, ei au primit ajutorul mercenarilor din sud.

— Au o armată puternică. Și înainte stăteau mai bine decât voi, dar acum sunt practic de neînvins, aprobă Saul liniștit, tăindu-și încă o halcă.

— Mă întreb de ce au făcut-o, rosti fata, ca și cum ar fi gândit cu voce tare. Teoretic, în acest moment, ei sunt învingătorii. L-au capturat pe rege, au cucerit Cetatea Albă, armata noastră este distrămată și împrăștiată prin munți. Și totuși cer ajutoare și leagă alianțe periculoase.

— Se tem de voi, o lămuri Saul cu o voce inexpressivă. Sunt atât de aproape de a-și atinge scopul, încât niște măsuri de prevedere suplimentare nu strică niciodată. Cu toată indulgența lumii ți-o zic: în clipa asta, n-aveți nicio șansă în fața lor. O privi drept în ochi, sfredelitor. O să pierdeți. A-i înfrunța în câmp deschis nu înseamnă decât un singur lucru pentru oamenii tăi: moarte sigură. Sunt mult mai mulți decât voi, mai vicleni, mai puternici și mult mai răi decât vă imaginați. Or să vă măcelărească până la ultimul.

Leah îl privi lung și inima i se strânse atunci când îl întrebă:

— O să dai înapoi, știind toate acestea?

— Nu sunt laș, replică el calm, însă furia îi vibră în glas. Deși poate că dacă m-aș retrage acum, lăsându-vă baltă, aș izbuti să rămân în viață. Și asta este scopul, la urma urmei, nu? Să *rămâi* în viață. Noi nu suntem educați și nici crescuți în puf, ci învățați să supraviețuim. Prin orice mijloace. Nu cunoaștem conceptul de onoare în sensul privit de voi și nu ne dedicăm existența unor idealuri nobile. Nu știm ce este mila și nici iertarea. Ni se educă lăcomia, setea de putere, ambițiile și cruzimea încă de când deschidem ochii. Voi vă alegeți un lider și-l urmați orbește. Dacă el cade, voi sunteți pierduți. Noi ne organizăm în grupuri mici și ne alegem liderul în funcție de abilitățile lui. Dacă el cade, întotdeauna va exista un altul care să-i ia locul. Cu *asta* vă confrunțați voi acum. Chiar și dacă veți reuși, prin absurd vorbind, să-l radeți pe Nemeth din istorie, se va ridica un altul în fruntea lor. Noi ne adaptăm schimbărilor din mers și nu ne deranjează foarte tare

cine ne conduce, atâta timp cât ne sunt satisfăcute ambițiile și dorințele. Singura voastră șansă de izbândă este să sigilați portalul, ca Profeția să se poată adevăra. Dacă nu se va întâmpla asta, atunci totul se va transforma în haos. Înțelegeți asta?

— Nu-s tâmpită, replică Leah sec. Știu foarte bine de ce anume este în stare răsă demonilor și cunosc la fel de bine și consecințele unui eventual eșec.

— Ți imaginezi doar că știi, o contrazise el cu o ironie plină de sarcasm. Până acum ai trăit cocoloșită în cuibușorul ăsta de basm, înconjurată de ciripit vesel de păsărele, descântând chestii inofensive, tămăduind din când în când câte un suflet mărunț și făcând sluj în fața zeilor tăi...

— Nu-ți îngădui să-mi vorbești așa! Nu știi nimic despre mine!

— Zău? rânji el cu nonșalanță.

Leah deschise gura, apoi o închise la loc. Trase adânc aer în piept, anihilându-și furia și indignarea pe care demonul i le trezise în suflet. N-avea niciun sens să se certe cu el și, instinctiv, își dădu seama că el chiar asta urmărea. Așa că n-avea să-i ofere nicio satisfacție.

Saul urmărea fascinat modul în care aura ei pulsa, trecând de la violetul aprins al supărării spre un trandafiriu suav, care trăda o stare de profundă detașare. Când îl privi, ochii ei erau limpezi și calmi.

— N-o să-ți ofer bucuria unei dispute, dacă asta cauți, rosti ea încet. Însă dacă asta este impresia ta despre ceea ce sunt, n-ai decât să-ți-o păstrezi. Însă te-aș sfătui pe viitor să-ți cumpănești vorbele față de zeii cărora le-ai jurat supunere...

— Nu le-am jurat supunere, ci doar le-am propus o alianță, o corectă el, zâmbind malițios. Un târg, mai exact, adăugă bărbatul, privind-o lung și insistent, amintindu-i toți termenii. Iar ei l-au acceptat. Asta nu mă face să fiu supusul lor. Faptul că mă aflu de o anumită parte a baricadei este o chestie de alegere personală și nici chiar asta nu-i bătută-n cuie. Încă nu sunt convins de faptul că voi scăpa întreg și nevătămat, când totul se va sfârși. Zeii tăi sunt destul de capricioși și n-au nicio credibilitate în fața mea. Niciunul dintre ei nu și-ar risca fundul nemuritor pentru mine, așa că sunt foarte conștient că în acest loc mă aflu pe cont propriu, sublinie el pe un ton sec, ridicându-se să-și mai taie o bucată de carne.

— Zeii își vor ține făgăduiala, dacă și tu ți-o vei ține pe a ta, rosti

Leah, urmărindu-l încruntată. Vor intra în luptă de bunăvoie. Și vor avea grijă să rămâi în viață. În fond, sângele tău și al meu reprezintă garanția siguranței lor.

— Exact, rânji el, superior. Acest fapt, momentan, este singurul lucru care îmi conferă o oarecare siguranță. Dar după aceea? După ce totul se va termina, îmi vor îngădui să-mi văd liniștit de viață?

— Zeii sunt corecți. Își vor ține promisiunea.

— Sunt un demon. Fac parte din molima care le amenință lumea. Ce anume i-ar determina să nu-și ia măsuri de precauție în plus, dacă soarta decide ca victoria să fie de partea lor? Ca să scapi de o buruiană, o stârpești din rădăcini.

— M-ai salvat, rosti Leah.

— O slăbiciune pe care încă nu sunt sigur că n-ar trebui s-o regret încă de pe acum, i-o întoarce el cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— N-o regreti și o știi foarte bine. M-ai salvat și ei nu vor uita asta.

— Mai vedem noi, replică demonul cu un aer sceptic și începu să mănânce.

Rogan își mai tăie și el o bucată de carne, strâmbându-se ușor când văzu crusta înnegrită de deasupra. Leah oftă și-și trecu mâna pe deasupra farfuriei lui.

— Mulțam, rânji el, privind la felia rumenită din farfurie și la cartofii aurii îngrămădiți în jurul ei. Ți-am spus vreodată cât de mult te iubesc?

— De atâtea ori, încât au ajuns să-mi sângereze urechile. Să ai poftă.

— Pot să capăt și eu din meniul ăla? Vocea și expresia aproape imploratoare de pe fața demonului o făcu pe fată să râdă și să se apropie. Se lăsă pe vine în fața lui, privindu-l cu ochi calzi și aurii. Preț de o clipă, Saul simți că alunecă și se pierde în adâncul lor. Apoi își simți farfuria îngreunându-i-se în mâini și se dezmetici.

Friptura arăta fabulos, la fel și cartofii care abureau lângă ea. Un morman mare de cartofi dulci, fierți în suc propriu! Nu lipsea decât un codru de pâine ca să-l bușească plânsul de recunoștință.

— Trebuie să-ți sărut tălpile pentru asta? Adică, ce trebuie să fac ca să capăt zilnic o asemenea tratație? *Eliberează-mă!*

Vocea ei îi răsună în minte, limpede și persuasivă, făcându-l să-și

îngusteze ochii pentru o clipă.

— Drăguță încercare, rosti el, amuzat și iritat deopotrivă. Răspunsul este deocamdată nu.

Zâmbetul ei îngheță și fata se ridică, pornind spre cascadă și dispărând în spatele apelor. El o urmări cu privirea, simțind un oarecare regret pentru ea. Până la urmă avea să-i treacă supărarea pe el, ridică Saul din umeri în sinea lui. Băgă un cartof în gură, savurându-i pentru o clipă aroma delicioasă, ca în secunda următoare să scuie bucățile de cenușă, blestemând.

— Afurisita naibii! Ticăloasa!

Îl privi pe Rogan, care-și vedea liniștit de mestecat, cu privirile adâncite în farfurie. Cartofii din blidul acestuia continuau să aburească ademenitor, în timp ce într-al lui era numai cenușă. Maeve stătea cu spatele întors, dar umerii i se scuturau de răs. Furios, Saul izbi farfuria de peretele peșterii și se îndreptă, călcând apăsător, spre cascadă.

Afurisita! Las' că avea să-i arate el ei! Apele se dădură în lături și el păși afară, strigând furios:

— Leah!

Se prinse prea târziu că bușteanul dispăruse. Călcă în gol, prăvălindu-se în freamătul clocotitor al apelor de dedesubt, cu un urlet furios. Avu un noroc incredibil că nu întâlnește în calea lui nicio stâncă care să-i zdrobească oasele, deși știa că erau acolo. Ieși la suprafață, smintit din cauza nervilor.

Avea s-o strângă de gât pentru asta! jură el cu dușmănie.

Ieși pe mal și trase adânc aer în piept, încercând să-și limpezească mintea și să-și recapete controlul. Nu izbuti decât pe jumătate.

Pitită în spatele unei tufe înalte de ferigi, Leah îl urmărea, mușcându-și buzele neliniștită.

— Leah! tună el, dându-și părul ud din ochi și scrutând împrejurimile cu ochi îngustați. Vino aici!

Porunca aproape că o îmbrânci spre el, dar fata își strânse dinții îndârjită, luptându-se cu voința lui.

— Ai cinci secunde ca să ieși la iveală, rosti el cu o voce sinistru de liniștită. După aceea, o să regreti mult mai mult, ți-o jur! *Pace*. Vocea sună liniștitoare în mintea lui ca murmurul izvoarelor.

— S-o crezi tu! Unu... doi..., începu el să numere. *Îmi pare rău...*

— Ba nu, nu-ți pare, bombăni el cu ciudă și în clipa următoare

nimbul strălucitor al energiei ei o dădu de gol. Rânji și porni spre tufa deasă, continuând să numere. Trei... patru...

Leah se ridică, simțind jugul puterii lui încătușând-o și mai strâns. Umilința, mai mult decât teama în sine, îi aduse lacrimi în ochi. Demonul ocoli tufa și se opri lângă ea, dar n-o atinse. Încă nu era convins că n-avea s-o rănească dacă-și punea mâinile pe ea. Ea rămase nemișcată și dreaptă, cu privirea ațintită în față. Singurul lucru care-i trăda tulburarea era respirația grăbită, care-i agita pieptul. Și acea mișcare a sânilor ei îl făcu să saliveze.

— Dacă încerci să mă omori, o sabie ar fi mult mai eficientă, mă-râi el într-un târziu, privindu-i în lumina lunii profilul încremenit.

— Nu încercam să te omor, se disculpă ea cu o voce tremurătoare.

— Nu? se îndoi el, arcuindu-și o sprânceană cu sarcasm. Putem să-mi rup gâtul, naibii, în stâncile alea!

— Nu erau acolo, murmură ea slab, mușcându-și buzele.

— Ce-ai zis?

— Am spus că nu erau acolo, se răsuci Leah să-l privească. Le-am mutat câțiva metri mai la dreapta.

— Și ai făcut asta pentru că...? îi imită el stilul de a lăsa întrebările în aer.

Leah știu că nu se referea strict la treaba cu stâncile mutate, cât la întreaga batjocură. Luându-și inima în dinți, își ridică bărbia și-l înfruntă.

— Nu m-am putut abține! rosti ea cu vocea gătuită de furie. Aroganța și trufia ta sunt incredibile! M-ai înlănțuit cu o vrajă, țesută pe baza unei făgăduieli la care am consimțit în silă și pentru că nu am avut încotro. Mi-ai scos afurisita aia de brățară, dar nu și ceea ce aducea cu ea. Ai fost foarte abil, trebuie s-o recunosc. Mi-ai luat Piatra și... și demnitatea! Închise ochii, trăgând adânc aer în piept și înghițindu-și lacrimile. Dacă eu pot să îndur toate astea, cu siguranță și tu poți să înghiți puțină umilință. Asta e tot ce-am avut de spus și n-am de gând să mă scuz, așa să știi!

Saul o privi încurcat, reflectând câteva momente la vorbele ei. Ea avea dreptate, desigur. Și reușise din nou să-l facă să se simtă vinovat și...

De când dracu' începuse să aibă muștrări de conștiință? se încrun-

tă el. De fapt, de când dracu' începuse să aibă el conștiință? După toate probabilitățile și judecând după nemulțumirea pe care o simțea, numai asta putea fi. Și, ca totul să fie mirific prin esență, simțea că e pe cale să-l pască o păcătoasă criză de sinceritate. O simțea gâlgâindu-i în gâtlee.

— Te doresc mai mult decât doresc puterea... sau nemurierea, mărturisi el încet, într-un târziu. Și asta e complet aiurea. Tu ești prețul pentru care am renunțat la tot ceea ce aveam și puteam să am, la tot ceea ce am fost și puteam să devin.

Leah deschise ochii și-l privi tulburată. Figura lui era neclintită, dar ochii îi străluceau tenebroși.

— Crezi că dacă m-ai elibera, mi-aș încălca cuvântul și aș pleca? Nu sunt o mincinoasă. Și nicio ființă nerecunoscătoare nu sunt. Cuvântul dat este pentru mine sfânt.

El continuă s-o privească lung, apoi expresia i se schimbă.

— Ce-i în mână, nu-i minciună, îi făcu el șmecherește cu ochiul.

— Regret, dar asta nu mă amuză.

— Nici pe mine. Hai să înotăm, propuse el, schimbând subiectul și luând-o de mână.

Leah îl urmă doi pași în virtutea inerției, apoi se dezmetici și se propti pe călcâie, smulgându-și mâna dintr-a lui.

— Nu! Asta n-o să se mai repete. N-o să te las din nou să-mi furi ochii cu câte o vrajă iscusită și... și... și..., se bâlbâi ea, încurcată, roșind.

— Asta s-a întâmplat azi dimineață? Ți-am furat ochii și... și... și...? o imită el, zâmbind încet, de-a dreptul măgulit.

— Încetează!

Leah închise ochii, simțindu-se ca o proastă. Ceea ce o surprinse cel mai mult era faptul că s-ar fi dus cu el și l-ar fi lăsat să-i fure ochii încă odată, dacă el ar fi vrut s-o facă. Și nu exista nicio umbră de îndoială asupra intențiilor lui.

— Uite ce este, damnatule, ar tre...

— Saul. Ți-așa e numele meu. Folosește-l. Eu niciodată mă leg de rasa ta, numindu-te „pământeano” sau „muritoareo”.

— Bine. Saul, îi pronunță ea pentru prima dată numele cu voce tare. Ideea este că ar trebui să ne odihnim, pentru că ziua de mâine

va fi una lungă și grea. Timpul se scurge în defavoarea tuturor. Trebuie să adunăm oamenii, să-l eliberăm pe rege...

— Stai așa, ia-o ușurel, o opri el, ridicând o mână. Oamenii poate că-i poți aduna, dar nu ai cum să-l eliberezi pe rege. Chestia asta scoateți-o din minte. Dacă nu l-au omorât până acum, atunci se află într-un loc păzit cu strășnicie. Nu-l vom putea scoate din cetate. Cel puțin, nu în viață. Va trebui să acceptți asta și...

— Nu înțelegi! Fără regele lor, oamenii nor să lupte!

— Atunci, condu-i tu, sugeră el simplu. Leah se holbă la el siderată.

— Nu pot! Sunt preoteasa lor!

— Ești vlăstar regal și-ți curge sânge de nemuritor prin vene. Iar ei știu asta. În plus, poți invoca voința zeilor tăi. Te vor urma în luptă, pot să bag mâna în foc pentru asta.

— Ba nu se va întâmpla așa. Regele este cel va conduce armata, pentru că lui i-au jurat supunere. Și atâta vreme cât oamenii știu că tatăl meu este în viață, vor continua să fie loiali lui și să aștepte ordinele de la el.

— Măiastro, ca să ajungem la tatăl tău, trebuie să trecem de al meu! Și-l cunosc pe Nemeth foarte bine. Se așteaptă să veniți după rege. Mai presus de toate, *speră* și *se așteaptă* ca tu să fii cea care se duce după el!

— Regele trăiește, simt asta. Iar Cetatea Albă dispune de o rețea de galerii subterane, pe care numai cei din familie o cunosc...

— Mută-ți gândul, i-o retează el cu asprime. Au printre ei căutători. Dacă această rețea există, atunci au descoperit-o până acum.

— Atunci, ai tu un plan mai bun?! izbucni ea, exasperată.

Bărbatul o privi de sus și zâmbi încet.

— Da, de fapt am un plan în minte, dar ți-l voi spune la momentul potrivit. Vom avea nevoie de toți luptătorii pe care îi poți strânge într-o săptămână.

Leah îl privi lung, trecându-i prin minte să-i sondeze conștiința, dar se răzgândi.

Ar fi fost primejdios să încerce s-o facă, iar el și-ar fi dat seama de asta și s-ar fi enervat.

— Bine, acceptă ea. Măine vom pleca în munți ca să adunăm oamenii și ne vom strădui să ne întoarcem la timp pentru întâlnirea de

la Stâncă. De data asta mergem pe mâna ta.

— Oh, sunt mișcat! Își duse el teatral o mână la inimă, privind-o cu ochi mari. Am căpătat primul vot de încredere din partea ta.

— Fii deștept și nu-l irosi, îl sfătui ea, întorcându-i spatele și pornind țanțoșă spre peșteră.

— Leah?

— Da? făcu ea fără să se întoarcă.

— Lupul și șoimărița lui vor dormi, începând din noaptea asta, sub cerul liber.

Leah încremeni. Panica începu să i se încolăcească în pântec precum un șarpe mare și greu.

— Dacă asta ți-e porunca...

— Nu, *asta* mi-e dorința, preciză el grav. Mă duc să mai dau o raită prin împrejurimi. Cel mult o oră. Să nu-mi adormi, bine?

Leah nu-i răspunse. Nu era sigură că vocea ar fi susținut-o. Auzi fâlfâitul de aripi din spatele ei și, fără să se întoarcă, porni lividă spre peșteră, ocolind tufele înalte de ferigi.

CAPITOLUL 20

Îi luă destul de mult ca să verifice granițele și să se asigure că totul era în regulă. La cinci mile spre vest, nemesingienii stabiliseră o mică tabără. Saul zbură pe deasupra, la o distanță periculos de mică, numărându-i. Erau paisprezece de toți și doi gholl-i, plus doi căutători și un cameleon. Cameleonul își ridică privirea spre cer, adulmecând, și Saul decise că era mai prudent să se retragă. Nu zbura destul de aproape pentru a-l simți cu adevărat, dar prefera să nu riște. Cu cameleonul se putea descurca, dar avea să-i alerteze pe toți ceilalți, ori noaptea aceasta era rezervată unei alte îndeletniciri, infinit mai incitante și mai plăcute. Avea să mai facă o mică escapadă în zori.

Pentru mai multă siguranță plantă niște capcane, burdușindu-le cu foc, o armă eficientă și fatală dacă-și nimerea ținta din plin. De fapt, nu luptătorii îl îngrijorau, ci bestiile acelea cu trei ochi și glandele pline de venin. Spera că măcar una dintre ele s-o mierlească, prăjindu-se în suc propriu.

Ateriză în fața cascadei puțin după miezul nopții, asudat și nervos de faptul că întârziase. Cu siguranță ea se culcase. Își lepădă repede

straiile pe mal și intră în apa înghețată pentru a-și îndepărta de pe trup mirosul de animal pe care știa că-l căpăta de fiecare dată când lua altă înfățișare. Nu dorea să trăsnească a pene ude când avea să se întindă lângă acea femeie uluitoare, care-i bântuia mintea și-i ațâța fanteziile de săptămâni întregi. Și chiar de mai demult, dacă punea la socoteală și visele pe care le avusese cu ea de-a lungul ultimilor treizeci de ani.

Când intră în peșteră, douăzeci de minute mai târziu, nici prin cap nu-i trecu că n-avea s-o găsească acolo. Fu atât de șocat încât, în primele clipe, nu avu nicio reacție. Apoi furia își croi drum spre gâtul lui cu ghearele și el făcu un efort colosal să-și înghită urletul de frustrare. N-ar fi folosit la nimic.

Cu sângele zvâcnindu-i în vene, se așează în fața focului care dădea să moară și-l descântă, invocând prezentul și cerându-i să i-o arate. Jarul se însuflețește și primele flăcări se înalță pârâind, lungindu-se ca niște limbi lacome. Apoi se întetiră și el îi deslușește făptura în miezul lor.

Fu atât de uimit s-o vadă pășind grațioasă peste bușteanul fermecat, cu brațele pline de flori, îndreptându-se fără grabă spre cascadă, încât preț de o clipă, nu făcu decât să se holbeze prosteste la imaginea ei. Avu totuși prezența de spirit să anuleze descântecul cu o fracțiune de secundă înainte ca apele să se desfacă și ea să pătrundă în peșteră. Se asigură că viziunea dispăruse, apoi se ridică și se întoarce spre ea.

— Aveam patru ani când am început să fiu inițiată în tainele meșteșugului, rosti ea moale, și prima lecție care mi-a fost predată la capitolul *Precauții* din manualul de vrăji a fost ca niciodată să nu folosesc focul altui vrăjitor, decât dacă acesta îmi îngăduie s-o fac. Lucru dificil de îndeplinit, de altfel, pentru că rareori un vrăjitor acceptă să-și împartă focul cu un altul. Tu ai ratat lecția în cauză sau pur și simplu nu te-a interesat subiectul?

Pentru prima dată în lunga lui existență, demonul trecu printr-o experiență incredibilă: se trezi roșind.

— Unde-ai fost? se burzului el, simțindu-se stupid.

Leah îi aruncă o privire supărată înainte ca ulcica de lut să se materializeze la picioarele ei.

— Am fost să culeg descântătoare, răspunse ea în timp ce așeza

florile albe în apă. E prima lună plină în ofiucus din acest an și ele înfloresc doar pentru o singură noapte. Semințele se scutură repede și dispar înainte de răsărit. Culese în acest moment, la miezul nopții, puterea lor magică crește însutit. Ultima dată când s-a întâmplat asta a fost acum doisprezece ani și ultimele semințe le-am folosit acum trei ani în urmă. Ai întârziat.

— Da. Am avut o mică abatere din traseu.

— Ceva interesant? îl chestionă ea, ducând vasul cu flori lângă perețele dinspre răsărit și așternând sub el o bucată de pânză curată.

Ea își schimbase rochia, purtând ceva vaporos, de culoarea levănțicii. Părul liber o înfășura ca o mantie întunecată și seducătoare. Era desculță, ca de obicei. Simțea parfumul ei chiar și de la acea distanță. Saul se trezi că-i lasă gura apă.

— Am descoperit o mică tabără la câteva mile de granița vestică, rosti el, teribil de uimit de faptul că încă mai avea grai.

Începu să-i povestească ce văzuse. Leah îl asculta atentă și zâmbi amuzată când auzi despre capcanele pe care el le plantase în calea lor.

— Sper numai să nu nimerească în ele persoane nevinovate.

— Captură nedorită, rosti el calm.

— Poftim?

— Trebuie să te împaci cu asta. Întotdeauna sunt și pierderi de acest fel.

— Înțeleg. Tu probabil că ești mai familiarizat cu strategiile și riscurile unui război. La mine e primul.

— Va fi și ultimul dacă vei fi destul de norocoasă să-i supraviețuiești.

De îndată ce rosti vorbele, realizează și dimensiunea reală a adevărului lor. O privi, închipuindu-și pentru prima dată lumea fără ea. Era... ca și cum s-ar fi trezit privind la un cer fără stele. Posibilitatea aceasta era... extrem de neplăcută.

— Aș vrea să beau puțin vin înainte, murmură ea.

— Înainte de ce?... A! se luminează el. Firește. Îți torn eu.

— Nu este nevoie, zâmbi Leah, ridicându-și brațele deasupra capului.

Pocalul aurit se materializă în mâinile ei și ea sorbi din el, privind-l peste marginea acestuia, apoi i-l întinse. Saul bău restul, cu ochii strălucitori fixați într-ai ei, rugându-se să nu fie vorba de vreo

otravă sau de vreo vrajă blestemată, care să-l lase neputincios pentru tot restul vieții. Aruncă pocalul peste umeri cu un gest indiferent, știind că se va dezintegra înainte să atingă podeaua.

Făcu un pas spre ea și-i cuprinse în pumn una dintre șuvițele care-i atârna pe piept, ducând-o încet la nas și inhalându-i mireasma dulce și curată cu nesaț. Închise ochii, savurând-o. Parfumul ei l-ar fi putut recunoaște oriunde, oricând. Era ceva floral și mai mult decât atât. Îi amintea de piscuri înzăpezite și de soarele din miezul iernii.

— Ți-e frică?

— Puțin.

— E prima oară?

— Da.

Saul blestemă în sinea lui.

— Câți ani ai de fapt?

— Cu voia cerului, vor fi la număr douăzeci și opt, în miezul iernii ce va să vină, îl surprinse ea cu purul adevăr.

— Știi câți am eu?

Fata negă tăcută, privindu-l cu ochi mari. Demonul rânji.

— Lasă, uită că te-am întrebat asta. Tot timpul uit că voi, pământeni, aveți un ciclu de viață mult mai scurt decât al nostru. Nu contează oricum. Nu-ți voi spune că nu trebuie să ai emoții. Le vei avea oricum. Închide ochii.

Tânăra femeii îl privi încordată, cu inima bubuindu-i în gât, apoi se conformă. Și începu să se roage în sinea ei ca totul să se termine cât mai repede.

La început îi simți atingerea degetelor pe față, conturându-i cu delicatețe sprâncenele, arcuirea pomeților, linia nasului și a gurii. Apoi îi simți buzele, urmând același traseu. N-o sărută pe gură, dar o mușcă tachinator de buza de jos, în timp ce-i înfășura părul lung în jurul pumnului.

Leah ar fi vrut să nu simtă plăcere, dar fiorii aceia existau, strecurându-i-se pe sub piele, încălzindu-i sângele, cântând. Când el îi trase capul spre spate, expunându-i linia vulnerabilă a gâtului, Leah se clătină și, involuntar, se agăță de el. Abia atunci o sărută, profund și leneș, cu o dibăcie care o făcu să-i răspundă mecanic. Aroma gurii lui era ametoitoare, erotică, exact așa cum și-o amintea. Printr-un colț al

minții ei trecu vag gândul că auzise cândva spunându-se că a fi posedată de un demon era o experiență de neuitat. Erau niște creaturi de o senzualitate întunecată, irezistibilă, și niște amanți desăvârșiți.

Acum o credea. El avea mâini magice, atingând și trezind din somn zone ale trupului ei despre care Leah crezuse că sunt doar pentru decor. Sâni o furnicau, genunchii i se înmuiaseră, mușchii îi fremătau de nerăbdare. Ceva fierbinte curgea vijelios înăuntrul ei, lichefiindu-i oasele și carnea. Când el puse capăt sărutului și o răsuci cu spatele la el, se împletici amețită.

Câteva clipe mai târziu, rochia îi căzu moale în jurul gleznelor și ea simți răcoarea nopții pe pielea înfierbântată.

Saul îi cuprinse gâtul zvelt într-o strângere fermă, lipindu-i spatele de el, și-și așeză palma pe pântecul ei, presând ușor. Simțea tremurul de răspuns dinlăuntrul ei, pulsul care-i izbea nebunește palma, respirația întretăiată, și putea să-i adulmece aroma picantă a trupului sensibilizat de atingerile lui. Era atât de întărâtat, încât începu să transpire în efortul de a se stăpâni. Nu înțelegea de unde izvora acea necesitate absurdă de a-i oferi plăcere înaintea lui, dar nici nu avu vreo pornire spre introspecție. Îi săltă părul greu, jucându-se cu ceafa ei și tachinând-o cu mușcăături ușoare până când îi simți genunchii cedând, după care o ghidă încetșor spre așternuturi și o întinse cu fața în jos, oprindu-se doar atât cât să-i admire linia suplă a spatelui, rotunjimea îmbietoare a feselor și picioarele zvelte.

— Ești neasemuit de frumoasă, șopti el lângă urechea ei, înfiorând-o. Mai frumoasă decât orice zeiță...

O sărută pe linia îngustă a cefei, după care o încălecă.

La orice se așteptase, numai la un masaj seducător nu. Mâinile lui erau aspre, însă exercitau o presiune irezistibilă asupra ultimelor noduri din mușchii ei, alunecând lin și insistent deasupra lor, îndepărtând oboseala și încordarea din ei. În aer plutea un miros delicat, floral, și după ușurința cu care-i frământa spatele, deduse că el folosea un ulei din plante, probabil adus acolo printr-o vrajă.

Leah oftă și-și goli mintea de gânduri, propunându-și să savureze clipa și să nu se gândească la ceea ce se întâmpla. Într-adevăr, avea mâini magice și pricepute, care-i masară umerii, spatele și ceafa până când deveni delicios de relaxată și aproape adormită.

Oare se rugase ca totul să se termine repede? îi trecu ei vag prin

cap. Ar fi putut să stea așa, la nesfârșit...

Când îi simți dinții râcâindu-i seducător pielea, nu făcu decât să ofteze și să freamăte. O dezmierda cu gura, răbdător, poposind înapoia genunchilor și insistând asupra unor zone extrem de sensibile, despre a căror existență n-avusese habar niciodată. Când o răsuci pe spate, era moale ca ceara și avea pielea aburită. Sâni îi erau delicios de încordați, iar când el îi gustă, avu impresia că se desface. Trase iute aer în piept, apoi îl expiră într-un vaiet prelung. Gura lui alunecă pe valea dintre sâni ei spre pântec, trasând o linie incandescentă de sărutări fierbinți și mușcături leneșe, apoi mai jos, tot mai jos, până când se închise fierbinte deasupra ei. Îi simți limba dogoritoare savurând-o cu o încetineală exasperantă, presând-o și absorbind-o într-un fel care o făcu să țipe și să-și înfigă mâinile în părul lui, arcuindu-se în încercarea de a opri acea senzație sfâșietoare care-i zguduia ființa din străfunduri. Ceva în ea se încleștă până la durere, apoi începu să pulseze necontrolat, devastator, tăindu-i respirația. Încercă să se opună senzației copleșitoare, dar nu izbuti. Pur și simplu se simți smucită în sus de valul orbitor de energie și catapultată într-un vârtej amețitor, care o purtă dincolo de tot ce cunoscuse vreodată.

Și-n clipa următoare, îl simți plonjând lin în trupul ei. Durere fu o arsură slabă, care o făcu să tresară și care dispăru aproape imediat. Deschise ochii, clipind des ca să-și limpezească privirea, și-i văzu chipul transfigurat, aplecat deasupra ei. Ochii lui albaștri erau arzători, întunecați și bântuiți.

— Tu... tu și lumina ta..., scrâșni el cu o voce chinuită.

Leah simți ceva zvâcnind în adâncul ei. Închise ochii și-l cuprinse în brațe, trăgându-l spre ea și lipindu-și gura umedă de a lui. El o sărută lacom, strivindu-i buzele, apoi începu să se miște, lăsându-se purtat de propria-i nevoie.

Zorii zilei sosiră prea devreme pentru gustul lui. Ea dormea încolăcită în jurul lui, părul ei învelindu-i pe amândoi ca o mantie. Respirația ei ușoară îi gâdila pieptul și-l excita în egală măsură. Înălțându-și capul, Saul îi privi o clipă fruntea boltită, linia grațioasă a sprâncenelor, nasul drept și genele curbate, care-i umbreau obraji. Părea aproape o copilă, atât de inocentă și senină arăta în somn.

Nu-și vorbiseră aproape deloc în timpul celor câteva ore petrecute împreună.

Toată conversația fusese redusă la atingeri, mângâieri, sărutări interminabile, împreunări devastatoare și câteva șoapte rebegite, totul intercalat cu reprize scurte de moțăială. Se străduise să fie atent cu ea, să-i trezească din letargie latura senzuală și gustul pentru cea mai satisfăcătoare dintre îndeletnicirile umane... și demonice. Izbutise să-i alunge teama și sfiiciunea. Începuse prin a o seduce, dar undeva, pe parcursul acelei nopți, lucrurile se cam inversaseră. Înainte de a realiza măcar ce i se întâmplă, se trezise prins în dulceața făpturii ei, fermecat cu totul de ceea ce ea era.

Oare ce farmece deșuchete îi făcuse această vrăjitoare de nu-și putea domoli nicicum foamea de ea?... Era de ajuns să se uite la el cu ochii ei mari, aurii și superbi, plini de taine și incredibil de calmi, ca să-și piardă șirul ideilor și inima să-i bată mai repede. Îl uimea. Și-l tulbura deopotrivă.

Leah se mișcă, frecându-și ușor fața de pieptul lui, apoi își ridică fața și-l privi cu ochi somnoroși.

— A răsărit soarele?

— Nu încă. Mai dormi puțin. Gura ei se arcui sub acel surâs reținut, misterios și ispititor, iar mădularul lui zvâcni sub coapsa ei, întărindu-se. Trupul ei se undui ca o apă, alunecând ațățător deasupra lui, apoi ea-l încălecă și îl trase în adâncul ei.

Mai târziu, Saul o strânse în brațe, îngropându-și fața în părul ei, dorindu-și pentru o clipă imposibilul.

CAPITOLUL 21

Porniră la drum la vreo două ore după crăpatul zorilor. Conveniseră ca atât ea cât și lupul să meargă pe jos, iar el și gardianul ei înaripat să zboare în tandem, cercetând traseul în căutarea unor eventuale primejdii.

Cerul era acoperit de nori negri, saturați de apă, iar mirosul furtunii plutea în aerul încărcat de electricitate.

Leah alerga alături de Rogan, tăind pădurile din nord-vest aproape oblic, lăsându-se ghidată de mica sferă luminoasă ce o purta pe drumuri încă neumblate. Născuse sfera dintr-un descântec de localizare pe care-l făcuse înainte de plecare, folosind semințele argintii de descântătoare, și scopul acesteia era s-o conducă spre Lyam, despre care

inima îi spusese că supraviețuise măcelului.

Deși era obișnuită cu alergatul pe distanțe lungi, Leah începu curând să-și simtă mușchii gleznelor și gambelor arzând. Dormise prea puțin în noaptea care trecuse și-și supusese trupul unor îndeletniciri... ei bine, având în vedere că era numai cu Rogan, și că el nu-i putea auzi gândurile, putea să fie sinceră cu sine și să recunoască faptul că acele îndeletniciri fuseseră cum nu se poate mai plăcute.

Noaptea în sine fusese una incredibilă!... Pentru un demon, fusese surprinzător de atent, grijuliu și răbdător cu ea. Exista în adâncul lui și o parte întunecată și violentă, crudă și calculată, lacomă și nemiloasă, de care fusese pe deplin conștientă și de care se temuse, dar el și-o controlase perfect, dăruindu-i în schimb plăcerea în zeci de nuanțe fermecătoare și extazul într-o explozie a mii de culori, una mai năucitoare decât alta. Fiecare împreunare avusese savoarea și unicitatea ei, uimind-o și umplând-o de și mai multă confuzie.

Înainte ca noaptea să se lase, pe când îl aștepta înfrigurată să se întoarcă din scurta lui escapadă, își reproșase cu mânie propria neștiință. Își păstrase virginitatea de-a lungul anilor, nu din mândrie sau dezinteres, ci pentru că niciodată nu întâlnise vreun bărbat care s-o incite îndeajuns încât s-o facă măcar să se gândească la asta. Existaseră destui interesați, desigur, numai că ea nu fusese cea interesată. Și ajunsese să regrete că nu fusese... *interesată!*

Își păstrase inocența atâta timp, doar ca să ajungă să-i fie luată de un demon-vrăjitor-semizeu-izgonit, sau ce naiba era el!... O prostie! O onoare pe care el n-o merita. Și-ar fi dorit să aibă măcar o brumă de experiență personală, care să nu mai facă să-și smulgă părul din cap de jenă și îngrijorare.

Se pregătise psihic, imaginându-și actul posesiunii lui ca fiind unul scurt, impersonal, o descărcare violentă a unor necesități primare. Când nervii întinși de atâta așteptare începuseră să-i zbârnâie, încercase să-și facă de lucru și să găsească ceva care să-i abată mintea de la inevitabilul care urma să se întâmple.

Ieșise să culeagă florile magice, știind că satisfacția acelei căutări avea să-i ocupe mintea pentru un timp. Izbutise să dibuiască mai multe ascunzători și culese mult mai multe flori decât ultima dată, o recoltă impresionantă, deoarece descântătoarele erau ierburi rare și extrem de greu de găsit. Preț de aproape o oră, reușise să-și alunge

temerile din suflet și să se bucure de vânătoare. Pe drumul de întoarcere, mestecase două frunze de melisă aurie, care-i mai domoliseră nervii din stomac și o ajutaseră să-și recapete calmul. Și totuși, când intrase în peșteră și-l văzuse, se simți cu adevărat deznădăjduită și jalnic de nefericită. Apoi, el își pusese mâinile pe ea și... plonjase într-un vârtej amețitor și irizat.

O surprinsese. Se folosisese de seducție, de rafinament și de o nesfârșită răbdare, dăruindu-i plăcerea de fiecare dată înaintea lui. Oare ce putea să însemne toate acestea?...

În fața lor se ivi un copac prăbușit, cu trunchiul acoperit de o perdea de mușchi verde și licheni. Rogan sări peste el și Leah îl urmă, însă când ateriză de partea cealaltă, simți o explozie de cărcei în pulpe și gambe. Strângând din dinți, continuă să alerge, întinzându-și mușchii îndurerați, dar mușchii i se încleștară și mai tare, forțând-o să se oprească.

— Rogan, strigă ea, trăgând adânc aer în piept în timp ce se ghemuia, strâmbându-se de durere.

Lupul se opri, aruncându-i o privire nedumerită peste umăr. În ochii lui se citi îngrijorarea când reveni lângă ea și o împinse ușor cu botul în umăr.

— Niște afurisiți de cărcei, îi explică ea nemulțumită printre dinții încleștați. Stai cu ochii în patru până când mă repun pe picioare.

Se lăsă în fund, simțind epuizarea dându-i târcoale. În ritmul acesta, avea să cadă sfârșită după prima milă și până la lăsarea întinericului trebuia să ajungă neapărat la primul refugiu. Sprijinindu-și fruntea pe genunchi, Leah închise ochii, dorindu-și vreo două ore de somn. Aproape ațipi când auzi fâlfâitul de aripi și pala de vânt stârnită de ele.

— Ce-i cu tine?

Leah își înalță capul și-l privi amorțită. Saul văzu cearcănele de sub ochii ei și paloarea chipului. Era ruptă de oboseală, realiză el, lăsându-se pe vine lângă ea, dar evitând totuși s-o atingă.

— Am nevoie doar de câteva minute să mă odihnesc, șopti ea, frecându-și pleoapele care o usturau. Am niște afurisiți de cărcei în picioare, care nu se lasă duși...

— N-o să țină.

— Ce?

— Ai nevoie de somn, măiastro, nu de un scurt relaș.

— Nu ne putem permite să ne oprim, bolborosi ea.

— Pe naiba, nu!

O privi cu ochii îngustați, ignorându-și nevoia de a se întinde spre ea ca s-o adulmece. Leah era îmbrăcată într-una dintre acele tunici scurte și sexy, fără mâneci, care de abia îi ajungea la jumătatea pulpelor. În picioare purta o pereche de sandale din piele maronie, cu șnururile lungi petrecute în cruciș și legate sub genunchi. Părul și-l împletise într-o coadă groasă, care-i atârna greu pe spate. Lipsa podoaabelor era pentru ea un soi de cult personal. Cele două săbii cu lama scurtă pe care le purta erau vârate într-un ham de piele la spate, conceput astfel încât să-i ușureze accesul la ele și să le poată scoate din teacă dintr-o singură mișcare, în caz de nevoie. O lucrătură a celor din Asgard, gândise el cu invidie în zorii zilei, când o urmărise cum și-l fixează pe umeri, legându-i șnururile sub sânii plini.

Saul privi lupul care se trântise în șezut, gâfâind cu limba scoasă și scrutând pădurea din jurul lor cu atenție. O auzi pe șoimăriță țipând în înaltul cerului, dar nu era semnalul care avertiza pericolul, ci doar strigătul de triumf al păsării. Judecând după poziția soarelui, se apropiau de amiază. Nu-și puteau permite să se oprească, într-adevăr, cu atât mai mult cu cât, după socotelile lui, urma să-i prindă inserarea la vremea când aveau să ajungă în apropierea taberei pe care el o localizase cu o seară înainte. Trebuiau să-i ocolească pe demoni înainte ca întunericul să se lase, profitând de faptul că ei nu începeau să mișune decât la adăpostul acestuia. Pe de altă parte, ea avea nevoie de odihnă. Dacă o forța, o împingea direct în brațele epuizării și dacă se confruntau cu vreun pericol, ea n-avea să fie în stare să se lupte. Iar el nu s-ar fi putut desfășura în tihnă, pentru că ar fi trebuit să aibă și grija ei în plus.

— Știi să călărești?

— Poftim? clipi Leah, privindu-l cu ochi împăienjeniți de oboseală.

— Ai călărit vreodată până acum?

— Firește, se încruntă ea, indignată.

— Bine, dădu el scurt din cap, ridicându-se în picioare.

Își schimbă forma imediat, luând înfățișarea unui inorog. Leah îl privi cu gura căscată, apoi începu să chicotească, fermecată. Se ridică

încet în picioare, întinzând mâna fascinată și trecându-și ușor degetele prin coama întunecată și mătăsoasă, apoi îi atinse cornul lung, ră-sucit și ascuțit la vârf, care-i țâșnea din mijlocul frunții. Ar fi putut să se transforme într-un armăsar, dar el era atât de... dulce! hotărî ea, după un moment de gândire.

Unicornul scutură din cap, fornăind nerăbdător, și Leah își încleștă pumnul în coama lui, săltându-i-se în spate. Și-n clipa următoare inorogul o zbughi, galopând întins printre trunchiurile copacilor, purtând-o cu o viteză amețitoare prin inima pădurii, făcând-o să râdă. Demonul acesta nu înceta s-o surprindă. Se preschimbase într-un personaj de legendă, care existase cândva, pe vremea domnițelor, a cavalerilor și a dragonilor... O făcuse pentru plăcerea ei, își dădu ea seama cu un oftat visător.

Dormi.

Leah zâmbi și-și lipi ascultătoare pântecul de greabănul lui, lăsându-și obrazul pe coama moale, în care-și vârî apoi mâinile ca să nu cadă din mers. Simțea mișcările mușchilor supli de sub ea, însă modul în care el galopa era atât de lin și de neted, de parcă nici n-ar fi atins pământul cu copitele. Era ca și cum ar fi zburat, gândi ea, închizând ochii pentru o clipă, impunându-și totuși să nu adoarmă.

Și, pe când aluneca pe tărâmul viselor, se îndrăgosti de el.

Se trezi când mișcarea de sub ea încetă. Deschise ochii, încă moleșită de somn, și-i luă câteva momente să-și dea seama unde era. Se aflau în fața unui pârâu care izvora de la baza unei stânci cenușii, cu muchia zdrențuită, care se înălța spre cer, dreaptă ca o săgeată. Ajunseseră la Altar, iar Saul și Rogan se opriseră ca să se adape. De aici nu mai era mult până la primul refugiu, însă soarele se pregătea să apună și drumul era dificil și presărat cu capcane.

Leah tresări când realizează că dormise neîntrerupt aproape șase ore și se ridică brusc în șezut, după care descălecă. În clipa în care atinse pământul, el își reluă adevărata înfățișare. Era asudat tot și respirația îi era trudită de efort.

— N-ar fi trebuit să mă lași să dorm atât! Două ceasuri ar fi fost sufici...

Se întrerupse când îl văzu înălțându-și sprâncenele cu sarcasm.

— Erai pe punctul să leșini din cauza oboselii. Oricum, am străbătut de două ori mai repede drumul pe care tu l-ai fi făcut pe jos.

Se lăsă pe vine, umplându-și căușul palmelor cu apă. Își astâmpără setea, apoi își răcori ceafa înfierbântată, fața, pieptul și umerii. Și-ar fi dorit o baie, dar n-aveau vreme de mofturi.

Leah bău și ea câteva guri de apă, apoi își ridică privirea spre cerul mohorât, căutând-o pe Maeve. Furtuna pe care o simțise încă din zorii zilei continua să le dea ocol, fierbând înăbușit. Șoimărița nu se vedea nicăieri, dar Leah știa că nu e prea departe și că era în siguranță.

— Nu mai este mult de aici, murmură ea.

— Asta e bine.

Leah îl privi, încercând să-și dea seama în ce toane se scaldă. Părea iritat și morocănos. Riscând, Leah păși spre el și-i puse o mână pe braț.

— Mulțumesc.

Saul se uită la ea de sus un scurt moment, după care rânji insinuant, măsurând-o cu o privire înceată și aluzivă din cap și până-n picioare, făcând-o să se îmbujoreze.

— O să-mi mulțumești cum se cuvine mai târziu, meroween.

Se răsuci și păși peste curgerea domoală a apei, începând să urce panta abruptă a muntelui fără efort. Leah își mușcă buzele, supărată de faptul că îl lăsase s-o tulbure atât de ușor, și se lua după el, bombănind în sinea ei. Rogan rămase în urmă, asigurându-le spatele.

Traseul era dificil și întortocheat, presărat cu bușteni căzuți și mă-răcinișuri. Făcură câteva ocoluri până când găsiră porțiuni mai ușor accesibile.

— Nu există nicio afurisită de potecă pe care să mergem? mormăi Saul, enervat.

— Nu. Munții aceștia sunt un refugiu în vremuri de restriște, iar potecile lor sunt atât de rar străbătute încât se șterg cu timpul.

— Grozav, se strâmbă el.

Era flămând și obosit, și nervos tocmai din aceste două pricini.

— Aș vrea să te rog ceva, rosti Leah, încercând să țină pasul cu el.

— Zi, o invită nepăsător, fără să se întoarcă.

Leah trase adânc aer în piept, făcându-și curaj. Problema trebuia lămurită înainte de a ajunge la refugiu. N-avea să-i convină cu siguranță, dar spera să-l poată face să înțeleagă.

— Oamenii tatălui meu sunt loiali celor din familie.

— Îmi închipui.

— Mă vor întâmpina ca pe fiica tatălui meu, preoteasa și protec-
toarea lor.

— Cu surle și trâmbițe, presupun, făcu el sec. Probabil că vor
pune și de-un banchet în aer liber.

— Nu este nevoie să fii atât de nesuferit, replică ea, iritată.

— Treci la subiect, altfel o să-ți pierzi suflul și o să-ți ieși din ritm.
Zi-mi repede ce te frământă și pe urmă fă liniște.

— Bine. Nu pot să dorm cu tine la noapte.

El nu spuse nimic, ci continuă să urce, în timp ce primul tunet bu-
bui în înaltul cerului, rostogolindu-se deasupra muntelui. Curând
avea să plouă și asta urma să le îngreuneze drumul și mai mult. Desi-
gur, putea îndepărta norii printr-o vrajă, dar pământul avea o nevoie
stringentă de apă.

Tăcerea se prelungea la nesfârșit și Leah își mușcă buzele nervoa-
să, întrebându-se dacă el o auzise din capul locului sau trebuia să-i re-
pete. Îngrijorată, îi privi spatele lat.

— Trebuie să înțelegi că am un anumit statut în fața lor și că există
un protocol pe care trebuie să-l accepți și să-l...

— Să-l accept?! repetă el uimit, răsucindu-se brusc spre ea și pri-
vind-o cu ochi îngustați. Singurul lucru pe care l-am acceptat a fost
să vă ajut, nu să mă convertesc modului vostru de viață, înghițindu-
vă ritualurile și protocoalele prostești! Legile și tradițiile voastre nu
mă privesc, meroween. Sau, poate, adăugă după o scurtă pauză, te ru-
șinezi cu faptul că ești amanta unui demon?

— N-am sugerat nimic de acest fel și asta este numai problema
mea! se enervă ea, înroșindu-se și privindu-l cu ochi scăpărători.

— Exact.

— Însă până când vor înțelege anumite... lucruri, e mai bine să...

— Să ce?

— O să-mi subminezi autoritatea în fața lor și ei îmi vor pune la
îndoială judecata.

Ajutorul de care regele are nevoie va fi sabotat, numai pentru că
tu ești căpos, orgolios și îngust la minte.

— Flatându-mă, n-o să reușești mare lucru, o preveni el, în-
torcându-i spatele și văzându-și nestingherit de drum.

Leah scoase ceva între un mârâit frustrat și un oftat de exasperare.

— Saul!

— Ce-i?

— Te rog.

El își dădu ochii peste cap și se răsuci din nou spre ea.

— Uite care e problema mea, dulceață: sunt excitat de câte ori mă uit la tine. Poți să înțelegi asta?... Dacă n-ar fi lupul cu noi, te-aș doborî la pământ din cinci în cinci minute și te-aș smotoci de ți-ar merge fulgii. Timpul e scurt și vreau să mă bucur de fiecare moment de plăcere pe care pot să-l am, până la Marele Final. Obişnuiește-te cu asta și ține-ți gura. Ne apropiem de o zonă cu dificultăți.

Leah își înghiți furia și-și sigilă buzele, jurându-și să nu-i mai vorbească pentru tot restul vieții ei, care probabil era sortită și așa să fie destul de scurtă, întrebându-se în același timp cum putea să împace și capra, și varza, cât mai eficient cu putință. Se așteptase să fie dificil, dar nu obtuz.

Ocoliră destul de mult, alegând o porțiune și mai accesibilă, despre care Saul credea că iese din aria căutărilor celor de un neam cu el.

Primii stropi căzură chiar în clipa în care pășiră pe platou. Apoi se dezlănțui prăpădul. Udă până la piele și înghețată în aerul rece al muntelui, Leah mergea în urma lui, făcându-și griji pentru Maeve. Șoimărița nu putea răzbi prea mult pe o vreme ca asta și știa că Maeve se temea de fulgere.

Mai aveau de coborât o porțiune mică a versantului din partea de miazăzi și ajungeau în zona grotelor. Moment în care avea să dea ochii cu ceea ce mai rămăsese din armata regelui și să-i organizeze. Moment în care el avea să afle localizarea precisă a ascunzătorilor lor. Dar cum alegerea fusese făcută, era prea târziu ca să se mai întrebe dacă procedase corect sau nu, dacă el într-adevăr era de partea lor sau le întinsese o cursă vicleană, în care aveau să cadă cu toții ca muștele.

Cu inima strânsă, Leah se rugă ca totul să se termine cu bine. Pentru că, în caz contrar, avea să-l ucidă cu mâna ei!

Saul se opri brusc, mai degrabă intuind pericolul. Duse o mână în spate, forțând-o pe Leah să rămână acolo, în timp ce privirea i se ascuți, încercând să străpungă perdeaua groasă a ploii. În lumina șerpuitoare a unui fulger, văzu stâncile colțuroase și aspre, pinii piperniciți de intemperii și jnepenișul care acoperea culmea versantului. În acea

străfulgerare de lumină, totul părea încremenit și pustiu, dar instinctele îl avertizau că nu erau singuri. Sabia lungă, cu lama curbată, se materializă de nicăieri în mână lui.

— Să-mi spui și mie cum faci asta, bombăni ea, încercând să-și ascundă curiozitatea care o rodea.

— Rămâi în spatele meu, îi ceru el, începând să se retragă spre marginea pădurii, silind-o și pe ea să bată în retragere.

El simțise ceva. I se ghicise în vocea plată, aproape plictisită.

— Nu mă mai tot împinge și nu încerca să faci pe cavalerul cu mine..., sâsâi Leah, încercând să-l dea la o parte.

— Gura! i-o reteză el, mârâind, în timp ce-i făcu vânt printre copacii înalți.

Tunetul, care bolborosise prelung deasupra lor, se prăvăli din înaltul cerului cu o asemenea forță încât muntele vibră sub tălpile lor. În clipa următoare, un alt fulger sfâșie bezna umedă a nopții, reflectându-se în zeci de puncte argintii și el văzu siluetele care pășeau tăcute pe platou, ieșind direct din trunchiurile copacilor.

— Hopa, un contingent întreg de nimfe! murmură el, retrăgându-se și mai mult în umbră, neștiind dacă să fie ușurat sau să se îngrijoreze. Alianța voastră mai este valabilă sau am dat de dracu'? se răsuci el întrebător spre Leah.

— Depinde de ce mă hotărâsc să le spun despre tine, zâmbi ea nesuferit. Rămâi aici, adăugă, trecând țațoșă pe lângă el și pășind pe lespezile ude. Khaly, strigă ea cu putere. Sunt eu, Leah.

Driada păși precaută în față, ținându-și în continuare arcul pregătit. Privirea ei era uimită și neîncrezătoare.

— Meroween... Trăiești!

— Da, cu voia zeilor și...

— Ești însoțită de un demon, îi curmă nimfa vorba, îngustându-și ochii verzi în timp ce fixa suspicioasă arborii din spatele cărora Leah ieșise.

— Da. Numele lui este Saul și mi-a salvat viața la Biel-Cairngorm. Poruncește nimfelor să bage săgețile la loc și să lase arcurile în jos.

— Niciun demon nu este de încredere, declară regina cu răceală. Ne-au cotropit pământurile și ne-au pârjolit casele. Au dat foc pădurilor noastre, rosti ea cu durere în glas. Am jurat să ne răzbunăm și să-i nimicim pe toți, până la ultimul.

— Nu sunteți singurul neam care a fost osândit de ura și de lăcomia lor. În acest moment, cu toții am suferit pierderi cumplite și suntem pe cale să pierdem totul...

— Va pieri și el, dacă Profetia se adevărește. De ce s-ar oferi să ne ajute un demon, când nici măcar nu va supraviețui prezicerilor străbunilor noștri?

— Pentru că cei din Asgard i-au oferit protecție. Ai încredere în mine, Khaly. El este alături de noi, rosti Leah, rugându-se din nou în sinea ei să aibă dreptate.

Driada o privi lung, apoi lăasă arcul în jos și slăbi săgeata din corzile argintii. Restul driadelor îi imitară gestul și se apropiară de regina lor, flancându-le pe amândouă. Saul socoti că acesta era un semn bun și ieși agale dintre stânci, picând exact în spatele lor.

— Saul! strigă Leah, privind peste umăr spre pâlcul de copacii în dosul cărora el o împinsese mai devreme. Poți să ieși. Saul? strigă ea din nou, îngrijorată, când nu primi niciun răspuns.

— Nu e nevoie să strigi, te aud perfect, rosti o nimfă din spatele ei, și Leah simți atingerea unor degete pe ceafă.

Și-n timp ce-și lua vechea înfățișare, driadele făcură un pas mare în spate, holbându-se șocate la bărbatul înalt și lat în umeri, cu părul blond, atârându-i în şuvițe grele și umede pe umeri, a cărui ochi păreau a fi un foc albastru, viu.

— Tu!

Khaly făcu ochii mari, recunoscându-l.

— Întocmai, confirmă el, rânjind. Regina își plimbă ochii de la el la Leah și invers, îngustându-i ușor. Preț de o clipă, tăcerea se așternu apăsătoare pe culmea dezgolită. Ploaia se mai domolise, la fel și fulgerele.

— Unde ți-e Piatra, meroween? o întreabă nimfa în vechiul grai, privind-o fix pe tânăra femeie.

În clipa următoare, driadele se retraseră într-o mișcare perfect sincronizată, cu arcurile îndreptate spre ei. Leah înțepeni, simțind că i se face greață. Era ridicol. Nu putuseră să ajungă până aici doar ca să moară în acest fel!

— Ce a spus? o întreabă Saul.

— M-a întrebat unde mi-e Piatra. Cred că va trebui să le-o arătăm. Îl auzi pe Saul blestemând printre dinți și bolborosind ceva greu

de înțeles. În clipa următoare, greutatea nestematei îi atinse inima, cuibărindu-se strălucitoare în valea dintre sâni ei și Leah simți ușurarea înmuindu-i genunchii. Păstrându-și expresia feței neschimbată, ridică mâna și atinse Piatra, convingându-se că era într-adevăr acolo. Valul de fericire și ușurare care-i scaldă sufletul fu aproape dureros în intensitatea lui. Piatra se întorsese acolo unde-i era locul.

Privirea nimfei se abătu spre gâtul ei și ochii i se îngustară și mai mult. Când Leah trezi puterea nestematei, făcând-o să strălucească, expresia încordată din ochii reginei se șterse și buzele i se arcuiră într-un zâmbet vag.

— Trebuia să mă asigur că nu sunteți doi cameleoni în loc de unul singur. Veniți. Vă vom conduce la grote.

Driadele îi încadrară, mișcându-se tăcute și prudente pe lângă ei.

CAPITOLUL 22

O jumătate de oră mai târziu ajunseră în fața refugiului. Leah își înălță brațul, chemând-o pe Maeve, în timp ce Rogan se topi în grote, preschimbându-se. Driadele dispărură, adăpostindu-se în trunchiurile copacilor, lângă ei rămânând numai Khaly și două dintre ajutoarele ei.

Leah fu șocată să constate cât de puțini oameni supraviețuiseră luptei. Nu rămăseseră mai mult de două sute și cei mai mulți dintre ei erau răniți și schilodiți. Cum aveau să poată înfrunta o armie formată din câteva mii de nemesingieni și să spera că vor putea învinge?...

Lângă ea, Saul păsea tăcut și încordat, înregistrând resentimentele din ochii tuturor, în timp ce se înclinau respectuoși în fața domniței lor.

— Îngrijește-te să apuc zorii zilei, se aplecă el, șoptindu-i la ureche. Nu par prea bucuroși de prezența mea aici.

— Și au o sumedenie motive s-o facă, nu? îi răspunse Leah din vârful buzelor. Am să le explic statutul tău cât de repede pot.

— Meroween, rosti un munte de om, cu fața acoperită de barbă, făcând un pas spre ei și lăsându-se cu un genunchi în pământ.

— Lyam!... Sunt atât de fericită să te revăd, șopti Leah, cuprinzându-i umerii vânjoși în mâini și îndemnându-l să se ridice.

Preț de o clipă, se priviră în ochi, apoi se strânseră în brațe cu pu-

tere. Saul se crispă. Bărbatul era unul chipeș, asta dacă agreeai genul războinicului viforos.

— M-am temut că te-am pierdut, mărturisi căpitanul, desprinzând-o din brațele lui și privind-o pe Leah cu un zâmbet larg. Harlson te-a văzut străpunsă de săgeți și a încercat să ajungă la tine, dar dispăruseși. Ce s-a întâmplat?

— Am... Saul m-a scos de acolo, făcu ea un pas în spate, punând o mână pe brațul demonului. Îi datorăm cu toții viața mea.

— Nu-i cazul, replică Saul, arătându-se plictisit. N-aș ști ce să fac cu recunoștința atâtor oameni!

— Ești un demon, scui pă Lyam, fără a se osteni să-și ascundă mânia.

— Ești perspicace, soldat, zâmbi Saul cu lentoare, provocator.

— Căpitan, îl corectă acesta, îngustându-și privirea și făcând un pas amenințător spre el.

— Lyam, rosti Leah domol, abătându-i atenția spre ea. Mi-a salvat viața, repetă ea încet. Și a riscat enorm făcând asta. Datina ne cere să-i oferim ospitalitate și prietenie.

Lyam își ținu nervii în frâu. Îi venea să facă ceva pe ea de ospitalitate!

— Îmi cer scuze, sir, abia-și mișcă el buzele.

— Saul, preciză acesta amabil. Având în vedere că vom lupta curând de aceeași baricadă și probabil ne vom vărsa sângele pentru o cauză nobilă, am putea să pășim peste formalități, căpitane, făcu el ironic.

— Suntem istoviți de drum și înfometati, interveni Leah delicat. Crezi că poți să găsești pe undeva ceva d-ale gurii și să aduni oamenii într-un ceas? Trebuie să le vorbesc.

— Desigur, dădu bărbatul din cap, apoi se răsuci și pocni din degete.

Un ostaș la fel de zdravăn se apropie de comandant și-i ascultă poruncile șoptite. Aprobând, se înclină în fața lui, apoi o luă înaintea grupului. Maeve îi zise ceva Leei și se depărtă, Rogan se luă după Lyam, șoptindu-i acestuia ceva la ureche și făcându-l să izbucnească într-un hohot de râs.

— Mulțumesc, Nathaniel, rosti Leah când ajunseră în chilia micuță, mobilată sumar, cu un pat jos, o masă scundă și două scaune.

— Vă aduc merindele de îndată, domniță. Și haine uscate.

Oșteanul se înclină și dispăru. Saul se aplecă pentru a putea intra în chilie și rămase așa, măsurând încruntat camera îngustă, săpată în stâncă, care n-avea nicio altă cale de ieșire decât cea pe care tocmai intraseră. Se simțea prins ca-ntr-o capcană. Locul ideal pentru a fi încolțit.

— Ești sigură că n-o să fiu linșat până la miezul nopții? o întreabă el pe un ton plictisit.

— Ești în ospeție aici. Noi niciodată nu ne linșăm musafirii.

— Mda, sper să nu uite nici ei acest lucru.

— Ce-ar fi să iei loc și să nu-ți mai faci atâtea griji? sugerează Leah, la fel de iritată. Sper ca buna dispoziție să-ți revină după ce mănânci.

El îi aruncă o privire nepăsătoare și se conformă. Cu tot antrenamentul lui, simțea că pică din picioare de oboseală.

— Ai avut dreptate. N-o să poți dormi cu mine aici, la noapte.

Leah îl privi fix.

— Ai de gând să dormi afară, sub cerul liber, pe o vreme ca asta? îl întreabă ea.

— Tu ce crezi? Locul ăsta a ca o cursă de șoareci. Nu există nicio ieșire în cazul unei ambuscade și dacă ei vă dibuiesc ascunzătoarea o să fiți cu toții istorie. Sunt mult mai în siguranță afară decât aici. Deși, se scărpină el în cap cu un aer mucalit, ideea de a dormi lângă grațiile din Meer mă cam sensibilizează.

— N-o să se întâmple nimic. Dacă ai fi fost considerat ca fiind un real pericol pentru ele, n-ai fi fost aici, cu mine.

— N-aș paria pe asta, se strâmbă el. Încă nu și-au revenit din șocul inițial.

Leah oftă și luă loc pe celălalt scaun, punându-și gândurile în ordine.

— Deși mă enervează felul în care ai procedat, îți sunt îndatorată pentru faptul că mi-ai înapoiat Piatra.

Saul rânji flatat.

— Aveam de ales între *asta* și *ailaltă*. *Asta* a avut câștig de cauză, declară el fără chef.

Leah își ridică privirea spre el.

— Piatra trebuie să rămână la mine. Sunt Păstrătoarea ei de drept.

— Știu. Oricum aveam de gând să ți-o dau într-una din zilele as-

tea.

— Serios? făcu Leah, înclinându-și capul și studiindu-l cu o expresie drăgălașă tocmai prin seriozitatea ei.

El o privi lung, dorind-o chiar atunci, pe loc. Începu să se întrebe dacă ceea ce se întâmpla cu el nu era obsesie pură, amestecată cu niscaiva doză de nebunie. Niciodată nu mai simțise acea jinduire năprasnică, pentru nimeni și nimic.

— Știu că vorba unui demon nu are prea multă greutate în ochii voștri, dar ți-aș rămâne îndatorat dacă ai încerca să nu te mai îndoiești de fiecare cuvânt care-mi iese pe gură.

— Nu-ți pun cuvintele la îndoială, altfel nu te-aș fi adus până aici, rosti Leah încet, într-un târziu.

— Nu pe toate, o corectă el sec, și m-ai adus aici pentru că n-ai avut de ales. Măcar fi sinceră. Suntem numai noi doi în această încăpere.

Vrăjitoarea îi aruncă o privire lungă, cântăritoare, apoi zâmbi cu un soi de amărăciune.

— Încrederea este un cuvânt mare, Saul. Tu nu mi-ai dat prea multe motive în trecut pentru a mă putea încrede în tine acum. M-ai mințit, m-ai înșelat, ai încercat să mă seduci sub forma unei iluzii. Fără resentimente, adăugă ea, ridicându-și palmele împăciuitoare, deși cerul mi-e martor că ar trebui să le am în ceea ce te privește. Dar încrederea este ceva... ceva ce implică respect și prietenie. Ceva ce se câștigă și se merită. Da, într-adevăr, te-am adus aici pentru că n-am avut de ales, recunosc eu deschis. Am riscat și continui s-o fac pentru că nu am încotro. Printr-un capriciu al sorții sau sub imperiul unui impuls de moment, tu ai făcut o alegere care, probabil, va înclina balanța în favoarea noastră. Pentru asta, îți suntem recunoscători cu toții, deși știu că acest lucru nu înseamnă prea mult pentru tine. Dar mă întreb: oare vei rămâne alături de noi până la sfârșit? Ești dispus să lupți până la capăt pentru un ideal care nu este al tău? Aceasta este marea mea dilemă.

— Eu cred că merită, atâta vreme cât obțin ceea ce-mi doresc.

— Și cu năzuințele celorlalți cum rămâne?

— Ele nu mă privesc, răspunse el cu o sinceritate brutală.

— Dar vei rămâne în această lume, dacă victoria ne va aparține. Demonul rânji cu nepăsare.

— Nu intenționez să trăiesc printre ei, mărturisi el apatic. Nu sunt o fire sociabilă, așa că o să mă retrag într-un loc în care să nu văd mutra nimănui, decât dacă-l invit eu, personal. O zonă retrasă și liniștită, gesticulă el lent cu mâna prin aer, ca și cum ar fi avut locul respectiv în fața ochilor. Și o să-mi văd de treburile mele, fără să deranjez pe nimeni, atâta vreme cât nu sunt deranjat. Cam asta e ce am eu în minte și un motiv bun pentru a lupta.

Tăcu, deoarece sosise mâncarea, și odată cu ea, și Rogan împreună cu Maeve.

— Necazuri? îl iscodi el pe Rogan, văzându-i mina mohorâtă.

— Este așa cum am anticipat. Oamenii sunt îngrijorați. Prezența ta aici îi neliniștește, se răsuși el spre cameleon.

— Dormitul sub cerul liber devine o idee din ce în ce mai tentantă, surâse Saul, servindu-se cu o halcă din friptura rece.

— Nu ți se va întâmpla nimic rău, rosti Leah, îngrijorată totuși. În mai puțin de un ceas, ne vom strânge în sala mare și...

— Nu-ți subaprecia supușii, vrăjitoareo, rosti el, privind-o peste masă. Frica este un liant puternic, la fel ca și ura. Mă urăsc și le este teamă de mine, dar asta nu mă deranjează. Atâta timp cât mă ignoră și nu pun mâna pe săbii cu o anumită intenție, totul va fi perfect din partea mea.

Leah își dădu seama că n-avea rost să insiste. Deși pofta de mâncare îi pierise, se sili totuși să mănânce. Noaptea încă nu se sfârșise și partea grea de abia acuma începea.

Cum va izbuti oare să insufle oamenilor încredere în el, când nici ea nu era prea sigură în privința lui?...

Simțea tensiunea din aer la un nivel aproape palpabil. Și toată acea energie distonantă era îndreptată asupra lui. Și el o simțea cu siguranță, deși, judecând după expresia de pe fața lui și după modul în care mânca, singura lui grijă era să nu sucumbe de inaniție în viitorul apropiat. Aproape îl învidie pentru calmul și nepăsarea lui.

Preocupată, Leah se scuză și părăsi încăperea. Trebuia să discute cu Lyam.

O jumătate de oră mai târziu, sala unde urma să se țină sfatul era ticsită de fețe mohorâte, care priveau chiorâș spre el, fără să se sfiască.

Saul nu le dădu prea mare atenție, deși îl iritau valurile de resentii-

mente pe care le trimiteau spre el, într-un flux neconținut. Ar fi putut să se înfrunte cu ele, să le amplifice și să le trimită îndărăt, făcându-le creierii terci. Dar asta nu era o soluție.

Sala era probabil cea mai spațioasă și mai înaltă dintre grote, având o configurație circulară. Nu existau scaune, cu excepția tronului rudimentar, în care ședea Leah, afișând o ținută mândră, de-a dreptul regală. Oamenii stăteau îngrămădiți lângă perete, unii în picioare, alții pe jos, ascultând-o. Discursul ei era simplu, legat în fraze scurte, perfect echilibrate, menite să insufle curaj și speranță acolo unde nu exista decât teamă, deznădejde, suferință și oboseală. Își folosea puterile minții cu dibăcie, imprimând forță și persuasiune cuvintelor, captându-i pe toți, până la ultimul. Saul o asculta din spatele tronului cu o expresie de nepătruns. Era iscusită, nici pomeneală!

— Cineva mi-a spus de curând că o bătălie pierdută nu înseamnă neapărat o înfrângere, rosti ea cu voce limpede, vibrantă. Lupta care s-a dat n-a fost și ultima. Victoria încă ne poate aparține, cu condiția s-o dorim. Trebuie să ne ridicăm armele și să apărăm ceea ce este al nostru...

— Au cucerit cetatea, se auzi o voce din sală. Regele nostru e prizonier între zidurile ei!

— Este adevărat, confirmă ea, privindu-l în ochi pe cel care vorbea. E adevărat, repetă ea cu durere. Acestea sunt alte două motive pentru care trebuie să luptăm și să învingem.

— Trebuie să-l salvăm pe rege, vorbea altcineva, surescitând adunarea. Regele ne va conduce spre victorie...

— Regele vostru este o cauză pierdută, vorbea pentru prima dată și Saul de când pășise în încăpere, reducându-i pe toți la tăcere. Îmi dai voie, meroween? se aplecă el spre Leah.

— Da, murmură fata, uluită.

Nu se așteptase ca el să ceară cuvântul. Dar când făcuse el ceva care să fie previzibil?!...

Saul făcu un pas în față, scrutând mulțimea de figuri încremenite.

— Regele vostru, dacă în acest moment mai este încă viu, atunci e inapt să vă conducă și cu atât mai puțin să lupte alături de voi. Au trecut... cât? Trei săptămâni de când cetatea a căzut și regele vostru a fost capturat. Trei săptămâni, repetă el liniștit, stârnind îngrijorarea auditoriului tocmai prin neutralitate tonului. O perioadă a dracului de

lungă pentru ca cineva să reușească să supraviețuiască stilului în care sunt ei obișnuiți să-și tortureze prizonierii. Nu am avut onoarea să vă cunosc liderul, dar cu siguranță este un bărbat puternic și devotat vouă, dacă în tot acest timp nemesingienii n-au reușit să-i smulgă secretul acestei ascunzători. Dar *dacă* l-au păstrat în viață, atunci au făcut-o numai pentru a-l folosi drept momeală. Acest război a fost pornit cu un singur scop. Acela de a obține această Piatră, arată el spre nestemata de la gâtul Leei. Atâta timp cât Piatra rămâne în grija Păstrătoarei ei, războiul nu s-a încheiat, iar victoria nu aparține nimănui. Din clipa în care Piatra va intra în mâinile lor, voi și tot ceea ce cunoașteți și prețuiți va fi pierdut pentru totdeauna. Lumea aceasta, așa cum o știți, va înceta să mai existe. Bărbații vor fi măcelăriți, la fel și copii și bătrânii voștri. Vor păstra numai femeile, pentru a-i deservi ca sclave. Se vor cupla cu ele și vor zămisli creaturi asemeni lor...

— Tu ești una dintre aceste creaturi blestemate! răbufni o voce plină de ură, făcând auditoriul să freamăte.

— Da! Tu și cei de-un neam cu tine au adus acest prăpăd asupra noastră!

— Moarte dușmanilor! Moarte demonilor! Strigătele pline de ură începură să curgă de pretutindeni. Saul îi aruncă o privire Leei, arcuindu-și o sprânceană spre ea într-o manieră amuzată și plină de aroganță care sugera: „Vezi?... Ți-am spus eu.”

În mintea lui începuse deja să-și calculeze șansele de a ieși intact din încăpere, în cazul în care spiritele se încingeau și mai tare, scăpând de sub control.

— Liniște!

Vocea tunătoare și aspră a căpitanului se ridică deasupra celorlalte, acoperind hărmălaia și înăbușind-o. O nouă sursă a autorității. Saul își notă acest lucru.

— Acest nemesingian ne-a salvat Păstrătoarea și ne-a redat speranța. Nu trebuie să uităm acest lucru, sublinie Lyam, privind pe rând în ochii fiecăruia. În acest moment, suntem cu toții într-o situație extrem de precară și orice ajutor este binevenit. Acum două zile, la Stânca Zeilor, s-a ținut sfat și Ei au decis să intervină și să lupte alături de noi. I-au oferit protecția Lor, rosti el apăsător, pășind lângă Saul. Pot? îl întrebă el, arătând spre talismanul de la gâtul lui.

— De ce nu, dacă asta o să le limpezească mințile, făcu Saul plictis-

sit, scoțându-și-l.

— Asta este dovada! ridică Lyam vocea, ținând în mână talismanul în aer.

Discul se răsuca în aer odată, de două ori, balansându-se ușor, apoi lumina explodă din miezul lui, strălucitoare și pură, inundând încăperea până în cele mai ferite colțuri. Era ca și cum ar fi nimerit exact în centrul soarelui.

— Oh, rahat! scrâșni Saul, ridicându-și o mână în față și ferindu-și ochii din calea razelor orbitoare care aproape îi incineraseră retina.

Zei și aroganța lor păcătoasă! blestemă demonul în sinea lui. Trufia îi împiedica să facă lucrurile simplu, fără sclipici, scânteieri sau puțină poleială. Tot ceea ce făceau avea un singur scop: să impresioneze publicul până la venerație...

— Cine suntem noi să ne împotrivim voinței Lor?! continuă Lyam cu voce vibrantă, continuând să țină talismanul în aer. Dacă zeii i-au oferit încrederea lor cheazășie, înseamnă că și-a dovedit buna credință și este unul de-al nostru. Va lupta alături de noi, își va vărsa sângele alături de noi și va muri alături de noi, dacă aceasta ne este soarta. Îi datorăm supunere, respect și loialitate. Pentru că din acest moment va fi înălțat la rangul de general și ne va conduce spre victorie.

— Of, scutește-mă! mormăi Saul exasperat și uluit de întorsătura neașteptată a lucrurilor. Nu-mi vârî pe gât rahatul ăsta cu rangul și...

— Tacă-ți fleanca și ingenunchează, îl sfătui Lyam pe același ton scăzut, înapoindu-i talismanul, a cărui strălucire se stinsese. Este voința ei.

— Vă este preoteasă, ce mama naibii!? bombăni Saul, conformându-se totuși. Pentru mai multă siguranță, vârî la cingătoare talismanul ce încă mai păstra din căldura acelei străluciri. Ea n-are niciun cuvânt de spus, iar tu faci o mare greșală, căpitane. Oamenii tăi nu mă vor urma niciodată...

— Greșești în ambele probleme... generale, rosti Lyam calm, deși furia i se strecurase în glas. Păstrătoarea este aidoma zeilor, iar voința ei este lege pentru noi, adăugă, trăgându-și lent sabia din teacă, cu un zgomot care făcu ca măruntaiele lui Saul să se strângă în culcușul lor. Iar oamenii te vor urma pentru că ei cred în zei și în voința lor.

— Nu-mi amintesc să fi discutat asta alaltăieri cu solia Asgardului, continuă demonul iritat.

— A fost ceva de ultim moment. Dacă o să considere că merită să știi, ea o să-ți spună mai multe.

Aha, făcu Saul în sinea lui, oarecum edificat. Se întâmplase ceva de când ea părăsise chilia și până când intrase în sală. Pentru că ar fi putut să bage mâna-n foc că nici prin minte nu-i trecuse să-l ridice în fruntea supușilor ei atunci când plecaseră la drum în zorii zilei.

— Sper că ritualul în sine nu presupune și-o decapitare, nu? făcu el ironic, întrebându-se în ce naiba se vârâse.

— S-ar putea, dacă mai continui să dai din gură, făgădui căpitanul, înghițindu-și resentimentele.

În momentul în care latul sabiei îi atinse umărul drept, Saul își ridică privirea spre ea. Leah îl privea din înălțimea tronului cu o expresie de nepătruns. Cât timp lipsise, își schimbase straietele cu o rochie din mătase ivorie și-și despletise părul, lăsându-și-l liberi pe umeri și sâni. Nu purta nicio podoabă, normal!, însă eleganța ținutei și poziția semeață a capului îi dădeau o alură regală, impunătoare.

Și-n timp ce privirile le rămaseră unite, Piatra de la gâtul ei se aprinse și începu să pulseze încet și ritmic, aidoma unei inimi.

CAPITOLUL 23

— Ai merita să te strâng de gât pentru asta, mârâi el, evident frustrat. Ce naiba a fost în capul tău?!...

Se aflau pe platou. Ploaia încetase și norii se împrăștiaseră suflați de vânt. Deasupra lor cerul era limpede și plin de stele. Liniștea nopții îi învăluia dulce, iar în aerul rece pluteau aromele pământului și cea a rășinii de brad.

— M-am gândit că ai nevoie de puțină stimulare, rosti Leah calm, deloc impresionată de expresia furibundă de pe fața lui.

— De ce am nevoie? se încruntă Saul, crezând că n-a auzit bine.

— De stimulare, repeta fata, zâmbind. Ești obișnuit cu puterea, cu gustul și avantajele ei. Ești obișnuit să conduci și presupun că ai și ceva cunoștințe de strategie...

— Îți bați joc de mine? o întrebă el pe un ton primejdios de blând, care o puse pe Leah în gardă.

— Deloc, rosti ea repede. A fost singura modalitate prin care pu-

team să-ți întăresc poziția în fața lor și să le câștig... cooperarea. Oamenii nu pun niciodată la îndoială voința celor din Asgard.

— Numai că asta n-a fost voința zeilor, ci a ta!

— Greșești. Am discutat mai devreme cu Lyam și cu Neyra despre care ne sunt opțiunile în privința ta și a siguranței tale și am decis...

— A fost maică-ta aici? făcu el ochii mari, enervându-se și mai tare din cauza faptului că nu simțise deloc prezența zeiței.

— Da. Am chemat-o și i-am cerut sfatul.

— Sfinte cerule! exclamă el, trăgând adânc aer în piept. M-ați uns general doar pentru a vă asigura că mai apuc răsăritul mâine dimineață?

— Și asta, și pentru că vreau să-i pregătești.

— Ce să *fac*? se holbă el consternat.

— Să-i pregătești. Să-i antrenezi în luptă. Voi aveți un alt stil de a mânui armele și vreau ca oamenii mei să-l învețe...

— Stai un pic. Stai naibii un pic!

Dar cum Leah știa că era în avantaj, nu-l scăpă din gheare.

— Saul, hai să fim realiști. Amândoi știm că motivul pentru care noi am pierdut această bătălie se datorează unor lipsuri majore. Noi știm să tragem cu arcul, să mânuim o sabie, dar tehnica este una rudimentară. În lupta corp la corp nu reușim să vă întrecem în viclenie, iuțeală sau forță. Ne sunteți superiori din acest punct de vedere. Tot ceea ce vreau este să le dau oamenilor mei o șansă. Tu îți cunoști rasa. Le știi punctele slabe și pe cele tari. Învață-i cum să supraviețuiască celor ca tine. Te rog.

— Uiți un aspect foarte important, măiestro. Pentru a-i pregăti, avem nevoie de timp. Iar noi *nu* avem *acest* timp!

— E adevărat. Dar timpul care ne-a mai rămas nu vreau să fie irosit...

— Fii serioasă, femeie! Își pierdu el cumpătul. Știi câți bărbați de acolo sunt cu adevărat apti de luptă? I-am numărat: cel mult optzeci, și, crede-mă, afirm asta cu un nesfârșit optimism. Optzeci de suflete contra unei armate de cel puțin o mie de ori mai numeroasă. Știi ce înseamnă asta?... Că-i voi conduce la moarte sigură! Asta vrei?

Leah îl privi lung, simțind cum inima i se strânge în piept.

— Nu crezi că vom învinge, nu-i așa? Crezi că vom pieri...

— Într-o confruntare directă, da, exact asta o să se întâmple, preciză el cu asprime. Mă rog, sunt driadele pe care nu le-am pus la socoteală și mai sunt și Înălțimile Lor, desigur, rosti nemesingianul cu ironie. Dar chiar și așa suntem oricum jalnic de puțini.

— Atunci, de ce ești aici? De ce ai rămas, dacă știi că totul este sortit să fie înghițit de haos?!

Saul o privi lung, fascinat de expresia bătaioasă din ochii ei. Apoi văzu durerea și deznădejdea din adâncul lor și făcu un pas spre ea, renunțând la prefăcătorie.

— N-am spus că nu aveți nicio șansă, Leah, rosti el grav. N-ai fost atentă la cuvintele mele. Am afirmat că într-o confruntare deschisă cu ei, pe câmpul de luptă, nu vor exista sorți de izbândă pentru voi. Numeric și altfel, veți fi copleșiți. Singura noastră șansă reală de a-i snopi este să compensăm lipsa armată prin viclenie și inteligență.

Leah deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Treptat, încordarea de pe fața ei se risipi.

— Te gândești la o... diversiune? sfârși ea aproape în șoaptă.

— Da, zâmbi el încet, exact la asta mă gândesc. Nu trebuie decât să punem mâna pe restul Pietrelor și să distrugem portalul. Urgia despre care Profeția trâmbițează că se va ridica din măruntaiele pământului pentru a distruge întreaga mea rasă, așa și pe dincolo, va face toată treaba în locul vostru. Ideea este nu să-i înfruntăm, ci doar să-i amăgim, să-i ținem pe loc, să le abatem atenția, spune-i cum dorești.

— Ai un plan, realizează ea dintr-odată, privindu-l cu ochi mari, avizi.

— Lucrez la unul, dar deocamdată este imperfect și implică prea multe riscuri pe care mă strădui să le elimin. Oricum, în esență, cam asta e ideea. O să-i... fentăm, făcu demonul cu un mic surâs malițios în colțul gurii.

Preț de o clipă, rămaseră tăcuți, privindu-se. Apoi Leah făcu un gest neașteptat: pași spre el, se înălță pe vârfuri, îi luă fața în palme și-l sărută cu blândețe pe gură.

— Mulțumesc, rosti ea cu un surâs gingaș pe buze, privindu-l serioasă. Îți mulțumesc că mi-ai alungat temerile.

— N-ai de ce, mormăi el încurcat, simțind cum dorința pentru ea efectiv îl sugrumă.

— Nu te-ai răzgândit?

— În legătură cu ce?

— Cu dormitul sub cerul liber.

— Crede-mă, e mai bine așa pentru toată lumea.

— Atunci, eu trebuie să mă întorc.

— Da.

— Dar nu chiar în clipa asta, zâmbi ea șăgalnic, luându-l de mână și trăgându-l după ea spre pădure.

Saul o urmă ca în transă. Nerăbdarea, anticipația și foamea de ea îl făceau să tremure. Nevoia de a-și umple mâinile cu făptura ei, de a o devora, era mistuitoare.

— Faci ceva pentru mine? șopti el cu glas rugător, când ea se opri în dreptul unei movilițe acoperite cu mușchi și se întoarse spre el.

— Numai să spui.

— Cucoanele din Meer... Aș face eu, dar teamă mi-e că nu sunt într-un moment prea... bun. Tu ai să te descurci mai bine.

Leah înțelese ce voia să spună și surâse moale. Își înălță brațele lateral, cu palmele îndreptate spre cer, și, fără a-și dezlipi privirea dintr-a lui, le ridică încet, unindu-le deasupra capului. Zidul de energie de un albastru palid se înălță din pământ, urmându-i mișcarea și închi-zându-se deasupra lor ca o cupolă. Dincolo de el, pădurea se vedea cu claritate, dar nimeni nu putea pătrunde cu privirea în interiorul lui. Sunetele de afară se auzeau ca niște șoapte, dar Saul știa că niciun sunet de dinăuntru nu va putea străpunge vraja ei.

— Toată ziua nu m-am gândit decât la această clipă, rosti el răgușit, apropiindu-se încet de ea.

— Știu.

— Te doresc înfiorător de mult.

— Știu și asta, șopti ea emoționată, atingându-i fața.

El îi luă mâna și-i sărută degetele pe rând, apoi își lipi gura fierbinte de încheietura ei, simțindu-i sub buze pulsul care bătea nebunește. Avea oase mici și era suplă și delicată ca o floare sălbatică, dar el știa că totul nu era decât o amăgire. Puterile ei erau incredibile, iar el o voia, râvnea la tot ceea ce ea era și el n-avea să poată fi niciodată. Lumina și întunericul. Ziua și noaptea. Și tot ceea ce însemna contrast.

Probabil că tocmai din acest contrast izvora acea atracție nesăbuită și irezistibilă, gândi el, trăgând-o spre sine și strivindu-i buzele cu un sărut hămesit. Își umplu pumnii cu părul ei, înfășurându-l cu lentoare

în două cozi, și-i trase capul spre spate, atacându-i linia zveltă a gâtului.

Era atât de moale! Moale și nespus de dulce, mirosind a... sevă și a ploaie, își dădu el seama, în timp ce-i dezlega șnururile rochiei de la spate și trăgându-i mânecile în jos cu lentoare, de-a lungul brațelor. Îi atinse umerii dezgoliți, plimbându-și ușor palmele deasupra lor, minunându-se de gingășia pielii ei, apoi îi atinse sânii, înfiorând-o din creștet și până-n vârfurile degetelor de la picioare.

— Ești frumoasă. Cu adevărat.

Leah zâmbi moleșită, în timp ce-i desprindea centura grea și armele, lăsându-le să cadă pe pământ. Apoi îi scoase cămașa și-i descheie pantalonii de piele. Dacă în urmă cu două zile, cineva iar fi spus că avea să dorească un demon în patul ei, ar fi râs cu lacrimi.

— Și tu ești frumos... În felul tău, șopti ea. Cu adevărat.

Își legănă șoldurile ademenitor, lăsându-și rochia să-i alunece de pe trup și să-i cadă la picioare, apoi se înalță pe vârfuli și-l sărută pe gură. Mâna lui i se încleștă pe ceafă, cealaltă îi înlănțui talia, săltând-o de la sol. Instinctiv, Leah își încolăci picioarele în jurul lui, agățându-se de el. O sărută profund, răscolitor, mângâind-o până când o simți cedând, apoi o umplu printr-o simplă apăsare. Leah tresări, inspirând aerul întretăiat. Preț de o clipă rămaseră nemișcați, cu trupurile unite și respirațiile tăiate de voluptate, privindu-se adânc în ochi, apoi el începu să se afunde în acea fierbințeală umedă și catifelată, mânat de nevoia urgentă și nestăpânită de a cuceri iarăși culmile acelei plăceri netăgăduite, pe care o simțise numai în brațele ei.

Tremurând de efort, fără suflu, cu genunchii moi, Saul se rezemă cu spatele de trunchiul unui brad, lăsându-se să alunece. Scoarța tare îi brăzdă pielea spatelui, dar în acel moment nu simți nimic. Singurul lucru de care era conștient fu bubuitul inimii lui lângă a ei și starea aceea de indescritibilă de bine. Când mintea începu să i se limpezească, îl izbi certitudinea faptului că niciodată, în toată viața lui, nu mai pășise pe acea culme a extazului carnal.

În poala lui, moale ca ceara, Leah suspina, cu trupul tresărind din când în când, pe măsură ce ultimele rămășițe ale plăcerii se stingeau. O strânse în brațe, profund satisfăcut, și-i sărută creștetul.

În secunda următoare adormi.

Se trezi cu puțin înainte de răsărit. Era gol și singur. Leah plecase,

cândva, în timpul nopții. Singurul semn care-i trăda trecerea era mireasma dulce a trupului ei și vraja pe care o țesuse-n jurul lor. Știuse că nu poate rămâne lângă el și totuși dezamăgirea îl luă prin surprindere.

Posac, începu să se îmbrace, încercând să nu se mai gândească la ea. Ar fi trebuit să se simtă minunat, mai ales după partida aceea uluitoare de sex. Se opri, încruntându-se la iarba strivită, acoperită acum cu picături de rouă. Nu fusese doar sex, realizează el derutat. Nu, când era vorba de ea... de ei amândoi.

Blestemând, Saul își culese armele de pe pământ și le prinse la cingătoare, apoi pași prin zidul de energie, sfâșiind vraja aproape cu furie.

Porni spre platou și se opri când îi auzi râsul melodios. Sunetul acela îi dădu o stare ciudată și, tiptil, se strecură printre arbori, ghidându-se după simțuri. O văzu cocoțată pe o stâncă, cu omul acela, Lyam, lângă ea, care-i povestea ceva, gesticulând larg cu mâinile. Leah stătea cu genunchii la gură și cu bărbia sprijinită de ei, ascultându-l zâmbitoare, cu sprâncenele ridicate a uimire. Bărbatul mai mult se prostea, realizează Saul, pentru a o distra pe ea. Și-i reușea de minune.

Imaginea lor îi stârni mânia. Dacă individul acela îndrăznea să se întindă mai mult decât era cazul, avea să-i rupă degetele unul câte unul și să-i scoată inima din piept...

Și căpitanul chiar asta făcu în următorul moment. Îi întinse mâna fetei, ajutând-o să coboare, apoi i-o sărută curtenitor, spunându-i ceva ce-i smulse fetei un hohot de râs. Strângând din dinți, Saul ieși în lumina soarelui.

— Întrerup ceva? făcu el cu un zâmbet tăios, pironindu-i cu o privire întunecată.

Leah clipi nedumerită, încercând să priceapă sursa proastei lui dispoziții. Lyam îl măsură pe demon cu privire cercetătoare, apoi rânji provocator.

— Nu, nimic deosebit, generale. Ne aminteam de vremurile bune și de anumite momente foarte... dragi inimilor noastre. Ne vedem mai târziu, meroween, se înclină el respectuos în fața fetei, făcându-i complice cu ochiul.

Saul își îngustă ochii, urmărindu-l cu privirea, apoi se răsuci spre ea.

— Este ceva între voi? o întreabă el direct, enervat pe faptul că se simțea gelos.

— Desigur. Avem un trecut comun și ne leagă sentimente puternice...

— Și cam cât de puternice ar fi acestea? o repezi el, frustrat.

— Cam cât de puternice pot fi sentimentele între doi frați făcuți de același tată, replică ea, susținându-i calmă privirea bănuitoare. Intenționezi să împingi insulta mai departe, bănuindu-ne de incest, sau te oprești aici și-ți prezinți scuzele?

Saul se simți stupid. Îl pusese la punct, scurt și la obiect. Încurcat, se foi de pe un picior pe altul.

— N-am știut acest lucru.

— Puteai să întrebi. Acum, dacă nu ai altceva mai important să-mi comunici, te-aș ruga să mă scuzi. Astăzi am un program foarte încărcat și trebuie să mă apuc de treabă dacă vreau să termin înainte de asfințit.

— Eu..., începu stângaci, dorind s-o poată reține. Ce treabă ai? se interesă el.

— E nevoie de cât mai mulți oameni capabili să ridice armele și să lupte. Trebuie să-i strângem și să ne pregătim.

— Vrei să zici că mai există și alte ascunzători în afară de asta? făcu el, fără a-și putea ascunde surpriza.

— Da. Dar de acelea o să se ocupe Lyam și câțiva din oamenii lui, spuse ea, pornind spre poteca șerpuitoare care ducea spre peșteri. Treaba mea e să rămân aici și să văd câți dintre cei răniți mai pot fi ajutați.

Saul rămase o clipă îngândurat, analizând problema.

— O să merg și eu cu el, cu toate că nu cred c-o să-i convină ideea.

— Ce-ți pasă ție de sentimentele lui? i-o întoarse Leah sec. Oricum nu ai de gând să te împrietenești cu el și să descoperi ce om bun și devotat este, așa că nu văd de ce ți-ai face griji în privința lui. Îi ești superior în rang, iar el este obligat să-ți asculte ordinele... generale.

— Ești supărată pe mine...

Leah se răsuci fulgerător spre el.

— Da, sunt, recunosc eu plat. Dar o să-mi treacă. Vă doresc succes.

O luă în fața lui, depărtându-se grăbită, cu poalele rochiei ridicate, lăsându-l ciufut și derutat.

Saul își puse mâinile în șolduri, reflectând. Constată că-i dispăcea s-o știe necăjită pe el... dar asta era, oftă el prelung. Nu intenționa să-și ceară scuze pentru atitudinea lui. În fond și la urma urmei, pusese niște nenorocite de întrebări, nu? Doar nu vărsase sângele nimănui!

Enervat pe sine pentru că-i păsa atât de mult, coborî poteca, intrând în peșteri.

Oamenii îl salutară respectuoși, dar el văzu suspiciunea și neîncrederea din ochii lor. Străbătu coridoarele din piatră, căutându-l pe căpitan. Grotele pe lângă care trecea erau mici și înghesuite, iar oamenii erau împrăștiați peste tot.

Într-una dintre ele o văzu pe Leah îngenuncheată lângă căpătâiul unui tânăr ce părea abia ieșit din adolescență. Îndepărtase bandajele murdare care-i acoperiseră pieptul, și-și plimba mâinile mici și delicate deasupra rănilor urâte. Sub energia aceea albă, pură, țesuturile se regenerau cu repeziciune, rănilor se închideau miraculos, fără să lase niciun semn.

Saul nu se opri din mers, nici măcar nu încetini, dar apucase să vadă destul. Darul ei era unul rar și prețios. Nu se putu totuși împiedica să nu simtă o undă de admirație pentru ceea ce făcea, cu atât mai mult cu cât știa că durerea și suferințele celui altăvea să fie ale ei. Pur și simplu i se părea de neînțeles ca cineva să fie în stare de un asemenea sacrificiu, tămăduind trupuri cărora le fusese oricum sortită o viață scurtă, mărunță și neînsemnată.

Îl zări pe căpitan în mijlocul unui grup de soldați, discutând ceva pe un ton scăzut. Bărbații îl ascultau concentrați și gravi. Niciunul nu zâmbea.

— Vreau să vin cu voi, rosti el direct, adresându-se lui Lyam.

Bărbatul îl privi lung, nemulțumit.

— E un ordin sau o cerere... generale? Saul făcu un efort să rămână calm.

Nota voalată de ironie din glasul căpitanului îl călca pe nervi. Decise că un compromis nu-l articula prea rău la vanitate.

— Aș prefera s-o iei ca pe o cerere, rosti el diplomat.

Lyam reflectă câteva momente, ținându-l cu o privire cântăritoare, apoi încuviință tăcut.

— Foarte bine. În zece minute pornim. Drumul este lung și anevoios. Cu voia zeilor, sperăm să ne putem întoarce înainte de căderea întunericului.

— Vă aștept afară.

Făcu stânga împrejur și o luă îndărăt, dornic să iasă sub cerul liber. Locul acela nu era un refugiu, ci o fundătură. Personal, n-ar fi ales acele catacombe pentru a se ascunde, oricât de ferite ar fi fost ele. Erau locul ideal pentru o ambuscadă...

Aproape se ciocni de ea. Leah era palidă și încercănată și acesta era numai începutul. La sfârșitul zilei avea să fie terminată. Dădu să-i spună să aibă grijă, dar fata îl ocoli grăbită și dispăru în umbra galeriilor.

Frustrat, bombănind în sinea lui, Saul iuți pașii.

CAPITOLUL 24

Coborâra muntele pe partea dinspre nord. Traseul era dificil și poteca numai o părere. Pietricele le alunecau de sub tălpi, rostogolindu-se în prăpăstiile ce se căscau în stânga lor. În dreapta, versantul era atât de înalt și de neted, încât nu ai fi avut de ce să te agăți în cazul în care-ți pierdeai echilibrul.

Mergeau în șir indian, opt bărbați înarmați până-n dinți, încadrând un demon cu care se treziseră pe cap pe nepusă masă. Saul le simțea încordarea, neîncrederea și resentimentele și nu-i plăcea deloc faptul că se afla prins în mijlocul lor. Când intrară în interiorul pădurii, Saul îl opri pe căpitan.

— Prefer ca de aici încolo să călătoresc altfel.

O clipă mai târziu, acvila se înalță maiestuos, înfruntând înălțimile. Lyam îl urmări cu privirea, apoi făcu semn oamenilor săi, care căscau gura la cer, să-l urmeze.

Ajunseră la primul refugiu după trei ore, fără să întâmpine vreo dificultate. Înăuntru erau și femei, copii, bătrâni și soldații care îi însoțiseră ca să-i apere. Nu existau răniți, însă cei apți de luptă erau puțini. După o scurtă dezbatere, aleseră opt soldați din cei cincisprezece prezenți, desemnându-i să rămână pe loc. Restul fură trimiși spre prima tabără.

La cel de-al doilea refugiu, nu existau decât femei și copii. Fusesse-

ră prinși într-o ambuscadă pe drum de către o patrulă a nemesingienilor și luptătorii pieriseră cu toții, până la ultimul, în timp ce încercau să-i țină în loc pe demoni și să ofere celorlalți răgazul de a ajunge la adăpost.

Deși nu arăta, Saul simți deprimarea și furia căpitanului. Luară o masă frugală și se așternură din nou la drum. În timp ce se îndreptau spre cel de-al treilea și cel din urmă refugiu, Saul zări o mișcare pe coasta muntelui spre care se îndreptau și porni într-acolo. Cinci minute mai târziu, ateriză în fața căpitanului, luându-și din nou forma umană.

— E o patrulă de opt și una de zece puțin mai la sud de creastă. Au și un gholl cu ei, plus trei căutători.

Lyam se întunecă la față și inima i se strânse în piept de teamă.

— Se află între noi și refugiu. Oare..., începu el, dar nu fu în stare să-și isprăvească vorba. Posibilitatea aceea era pur și simplu înfiorătoare.

— Nu știu, răspunse Saul calm, privindu-l inexpresiv. Pot să verific, dacă-mi explici exact unde anume să caut. Dar dacă i-au descoperit, n-a mai rămas nimeni în viață ca să povestească.

— Nemernicii! rosti în surdină unul dintre oșteni. Bastarzi nenorociți!

Saul îl privi lung, apoi se răsuci spre Lyam.

— Sunt două opțiuni: unu – îi ocolim, doi – le ieșim în față și vedem ce s-o alege. Ce preferi?

— Suntem unu la doi și ceva, rosti Lyam, ronțăindu-și gânditor colțul gurii. Plus rahatul ăla cu trei ochi, care face cât opt. Șansele-s cam puține... dar o să ne riscăm.

— Perfect, îi zâmbi Saul cu o încântare diabolică, cu ochii strălucindu-i în cap. Uite cum zic eu să procedăm.

Se lăsă pe vine și se apucă să traseze cu degetele în praful de pe drum configurația zonei, marcând poziția patrulelor și pe a lor față de ei. Le explică ce avea în minte și le repartiză sarcinile individual.

— Întrebări? făcu el, ridicându-se și scuturându-și mâinile de țărână.

— Nu. Totul e floare la ureche, rânji căpitanul, arzându-i o palmă amicală peste umăr, care-l făcu să ezite pe picioare. Să-i dăm bătaie.

Luară în primire patrula de opt, pândindu-i la cotitura drumului.

Mizând pe elementul surpriză și pe incredibila lui agilitate, Saul doborî șase dintre ei, înainte ca însoțitorii lui să apuce să dea năvală. Făcu o concesie și-i lăsă pe ultimii doi îi lăsă în seama celorlalți.

— Te miști repede, rosti Lyam, vârându-și sabia în teaca prinsă la spate.

— Da, surâse Saul. Ca un demon, replică el, metamorfozându-se și luându-și zborul din nou.

Localiză cealaltă patrulă care cotise între timp spre nord și se întoarse.

— Stânga, cel mult trei sute de metri. Se îndreaptă spre un defileu. Este și o curgere de apă acolo. Cred că vor să se întoarcă. Care dintre voi este cel mai iscusit arcaș?

— Eu, făcu un pas în față un individ cu părul ca morcovul, lat în umeri, cu gâtul gros cât un buștean și brațele ca două trunchiuri.

Saul îl măsură cu privirea. Avea doi metri înălțime, cântărea peste o sută treizeci de kilograme și avea să-i rupă spatele, în mă-sa!

— Cum te cheamă?

— Silas, milord, prin voia zeilor...

— Lasă asta. Ai rău de înălțimi?

— Păi, n-aș prea crede.

— E-n regulă, atunci. Tu vii cu mine. Voi grăbiți pasul. Ne întâlnim la trecătoare.

Sub ochii încremeniți ai oamenilor, își luă forma unui grifon. Silas făcu un pas în spate, dar Lyam îi dădu un brânci. Șovăitor, oșteanul îi dădu ocol, apoi se sui cu grijă în spatele lui. Demonul mai că nu icni, își desfăcu aripile mari și se înălță greoi.

Saul înjură în sinea lui. Individul era ca un bolovan și avea rău de înălțime. Sau rău de alte rase, nu era prea sigur care din două, dar avea de ales între a-l arunca din cârca lui sau de a ajunge cât mai repede la destinație, înainte ca namila să-l stranguleze.

Izbutiră să ajungă neobservați deasupra stâncilor și imediat Saul se preschimbă, scuturându-se și căzând în patru labe, cu laringele aproape strivit.

— Iertare, milord, dar...

— Las-o baltă, îl sfătui demonul, ținându-și cu o mână gâtul maltratat, în timp ce se târa pe burtă spre buza defileului.

Trecătoarea era îngustă și avea să-i forțeze pe demoni să se încolo-

neze unul în spate celuilalt pentru a o putea străbate. Perfect, rânji el, răsucindu-se spre oștean, a cărui paloare verzuie încă nu se diluase.

— Va trebui să țintești gholl-ul în cel deal treilea ochi. Te simți în stare s-o faci?

— Pot să nimeresc musca din frunziș de la douăj'de pași, legat la ochi, generale, se lăudă namila, scoțându-și arcul și o săgeată.

— Bine. Concentrează-te și fă treabă bună.

Îl lăsa pe Silas acolo și plecă să se alăture lui Lyam și celor care-i însoțeau. Patrula era la cincizeci de metri de defileu și, după felul în care deplasau, Saul își dădu seama că erau obosiți și flămânzi. Erau și doi cameleoni printre ei, de care trebuia să țină seama.

Lyam cu oamenii lui se apropiau din spate, tălpile goale amortizându-le pașii. Se sincronizaseră perfect, își zise Saul, aterizând în spatele unei stânci, unde-i așteptă.

— După calculele mele, în mai puțin de cinci minute or să intre în defileu. Silas pare pregătit și, dacă nu ratează, o să ne crească șansele considerabil. Să ne grăbim.

Se furișară printre stânci, apropiindu-se de trecătoare, atenți să nu facă zgomot. Așa cum anticipase, nemesingienii îndemnară dihania să treacă prima prin defileu, apoi se aliniară în spatele ei. Așteptară nemișcați, numărând secunde, apoi urletul de moarte a gholl-ului răsună cumplit, izbindu-se de pereții abrupti și propagându-se într-un ecou nesfârșit.

— Acum!

Tăbărâră asupra intrării în defileu, cu armele scoase, așteptându-i pe demoni, știind că accesul de partea cealaltă era blocat de trupul inert al fiarei. Primii trei demoni ieșiră în fugă și fură decapitați instantaneu. Următorii țâșniră ca niște fulgere, atacând cu furie, aproape orbește. Doi dintre oamenii lui Lyam căzură imediat, cu piepturile străpunse de săgeți. Saul numără șase demoni și, în timp ce reuși să mazilească trei dintre ei, își ridică automat privirile spre cer. Văzu corbii planând o clipă înainte de a-și da drumul în picaj, îndreptându-se amândoi spre locul unde-l lăsase mai devreme pe Silas.

Strângând din dinți, Saul se avântă, țâșnind ca o săgeată spre buza defileului, luând forma unui uliu. Calculându-și șansele, intră cu toată viteza într-una dintre păsări, izbind-o din plin și împingând-o în cea-

laltă, deasupra platoului. Corbii cârâiră, răsucindu-se prin aer derutați, iar Saul profită de avantaj, înălțându-se deasupra lor. Își relua forma umană și sabia îi şuieră scurt, spintecând în cădere una dintre păsări. Ateriză cam brutal și se rostogoli pe stâncă, lângă Silas, apoi sări în picioare, pregătit să-l înfrunte pe cel de-al doilea cameleon. Dar acesta se hotărâse deja să șteargă putina. Se afla la o distanță de câțiva zeci de metri și-și schimbase forma între timp, luând înfățișarea unei păsări de talie mică.

— Poți să-l dobori de la distanța asta? se răsuci el, frustrat, spre arcaș.

— Glumiți, milord? râse Silas, potrivindu-și săgeata în arc și ochind.

— Încearcă să-l decapitezi, altfel săgeata-ți va fi irosită.

— Nicio grijă, îl asigură oșteanul. Coarda zbârnâi și săgeata vâjâi prin aer. O clipă mai târziu, vârful necruțător își atinse ținta.

— Ești bun, zâmbi demonul, articulând un pumn admirativ în umărul acestuia.

— Nu sunt doar bun, ci cel mai bun, replică Silas, rânjind cu modestie.

— Așa e. De aici te dai jos singur, uriașule, îi aruncă peste umăr, sărind peste buza defileului și deschizându-și aripile în cădere.

Pierduseră doi oameni și alți doi fuseseră răniți. Durerea și mânia lucea în ochii tuturor.

— Ești rănit, observă căpitanul, apropiindu-se de el.

Saul îi urmări privirea și clipi nedumerit când văzu tăietura lungă care-i brăzda umărul. Nu-și amintea când o căpătase. În acele clipe, pofta de a ucide și cruzimea care o însoțea fuseseră atât de intense, încât nu mai simțise nimic altceva. Schițând o grimasă de nemulțumire, își petrecu latul palmei peste rană, strângând din dinți când își simți carnea pulsând dureros. Apoi simți arsura ascuțită a țesuturilor care se regenerau.

Lyam urmări fascinat modul rapid în care el se vindeca.

— Aș putea să te invidiez pentru asta, rosti el în șoaptă.

— Da, cred că ai putea, rânji Saul. Ce ai de gând faci cu ei? îi arătă el cu un gest al bărbiei cei doi oșteni morți, pe care camarazii lor îi târâseră la adăpostul unor pietre.

— Îi vom lua la întoarcere, rosti căpitanul cu mâhnire. Au fost

niște soldați bravi și de nădejde, și-i vom încredința zeilor după data-cuvenită. Crezi că..., începu Lyam încurcat, ridicându-și ochii spre el. Leah mi-a spus că stăpânești meșteșugul. Ai putea să-i ții departe de vulturi și animalele sălbatice până când ne vom putea întoarce după ei?

Saul ezită o clipă, apoi aprobă în tăcere. Își ridică o mână, descântând. Plasa de energie se închise deasupra celor două leșuri, făcându-le nevăzute.

— Mulțumesc. Saul zâmbi plat.

— Încotro o luăm?

— Peste defileu, îi răspunse Lyam, începând să escaladeze stâncile. Refugiul este de partea cealaltă.

Galeriile erau atât de bine ascunse în măruntaiele muntelui, încât Saul nici nu se miră cum de nemesingienii nu le descoperiseră încă. Existau opt căi de acces, așa cum avea să i se explice mai târziu, și fiecare dintre ele era păzită de câte o vrajă. Nimeni nu putea pătrunde înăuntru, decât dacă rostea corect formula care dezactiva scutul de la intrare, iar Saul îl crezu pe căpitan. Zidul energetic care acoperea intrarea dinspre defileu era atât de înșelător și de compact, încât numai dacă știai ce anume să cauți și cum anume să privești l-ai fi putut observa. La prima vedere, nu se vedeau decât stânci și grohotișuri. Și chiar dacă l-ai fi dibuit, lucru care n-ar fi fost decât o pură întâmplare, tot n-ai fi reușit să-l străpungi. Lucrătura aceea meșteșugită aparținerea zeilor și era concepută astfel încât nicio umbră să nu pătrundă dincolo de ea.

— Te-aș sfătui să-ți pui talismanul, șopti Lyam, în clipa în care stâncile alunecară în lături, dezvelind galeria luminată de torțe. N-o să poți trece fără el.

Saul își arcui o sprânceană, fixându-l neîncrezător și-și vârî mâna sfidător în miezul acelei energii. O fracțiune de secundă mai târziu își dori să n-o fi făcut. Șocul de energie ce i se descărcă în plină față îl smulse de pe picioare, proiectându-l în zidul de piatră aflat de cealaltă parte a defileului, la o distanță de treizeci de pași.

Își simți vertebrele pârâind în urma impactului cu muntele, apoi căzu grămadă și rămase nemișcat, amorțit și năucit, cu hainele fume-gându-i.

— Generale!

— Oh, rahat! scrâșni demonul, ridicându-se anevoios în patru labe și scuturându-și capul ca să și-l limpezească. Văzu imaginea lui Lyam în triplu exemplar și clipi des, până când imaginile se suprapuseră, formând una singură. Blestemata naibii! înjură el, luptându-se să-și recapete suflarea.

Căpitanul rânji și-l ajută să se ridice în capul oaselor. Saul își încheștă maxilarele și se strădui să pășească normal. Genunchii îi erau moi ca aluatul și viscerele încă îi mai vibrau de pe urma coliziunii cu muntele.

— Cred că o să vă aștept afară, mârâi el, așezându-se pe o piatră teșită, studiindu-și încruntat hainele, surprins de faptul că nu fusese carbonizat.

— Cum dorești, generale, rosti Lyam, dispărând în adâncul grotelor, urmat de oamenii săi.

Saul rămase pe loc, fixând printre gene intrarea în piatră. Cum curiozitatea nu-i dădea pace, își scoase talismanul și, ținându-l suspendat de șnurul din mătase, se apropie precaut de poartă. Strângând din dinți, își făcu curaj și-și vârî iarăși mâna în acea energie necruțătoare, pregătit să încaseze o nouă lovitură năprasnică. Discul metalic se legănă ușor, scoase un clinchet slab și energia izvorî din miezul lui, puternică și strălucitoare, dizolvând instantaneu zidul de energie. Lyam avusese dreptate: protecția zeilor l-ar fi ferit de neplăceri. Se decise totuși să nu riște și, vârându-l la loc în lăcașul său de la cingătoare, se rezemă cu spatele de peretele de stâncă al defileului, cu fața spre grote, și se lăsă pe vine, punându-se pe așteptat.

Vreme de un sfert de oră, rămase cu privirile ațintite asupra intrării în peșteri și cu simțurile în gardă. Lumina soarelui începuse să scadă, umbrele să se întindă. În mai puțin de două ore avea să se lase întunericul. Dacă pe drumul de întoarcere n-aveau să întâmpine oarece neajunsuri, socoti în sinea lui că ar fi fost să ajungă înapoi la primul refugiu la vreun ceas-două după miezul nopții. Și atunci avea so revadă.

Până în acea clipă refuzase s-o lase să pătrundă în mintea lui. Însă cum nu avea nimic de făcut decât să aștepte, gândurile îl năpădiră și odată cu ele simți un dor năvalnic și mistuitor. În acea clipă, și-ar fi dorit mai mult decât orice s-o aibă aproape, să-i simtă mireasma pă-

rului, săi audă glasul molcom și să se lase ademenit de dulceața făpturii ei. Și cum așa ceva nu era posibil, închise ochii și-și lăsă capul pe spate, invocând locul în care se afla în acel moment.

Viziunea i se insinuă în spatele pleoapelor, la fel de clară și de limpede ca apa unui izvor de munte. O văzu aplecată deasupra unei femei care gemea...

Oh, pe sfânta nemărginire a cerului, n-avea chef să vadă asta!

Și totuși nu putu renunța la viziune. Pântecul femeii era îngrozitor de bombat și chinurile facerii păreau a fi în toi. Leah îi mângâia fruntea asudată și-i șoptea cu blândețe, în timp ce-și plimba palma peste pântecul contractat, oferindu-i alinare.

— Nu mai este mult. Curând, vei avea un fiu frumos și puternic, bălai și neînfricat ca însăși strălucitorul Khenan. Soțul tău va fi mândru de tine, Neli.

— Nu mai pot, gemu femeia, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Sunt atât de... obosită...

— Încă puțin, îi șopti Leah, ștergându-i obrajii umezi. Mai e doar puțin. Rezistă încă un pic, doar un pic.

— Meroween..., gâfâi femeia, încordându-se sub un nou val de contracții.

Mușcându-și buzele, Leah ezită. Ea însăși se afla la capătul puterilor, după ce întreaga zi tămăduise atâtea trupuri secătuite de boli și febră. Neli intrase în travaliu tocmai pe când se pregătea să se întindă și să se odihnească. Oamenii nu veniseră s-o anunțe, dar chiar înainte de a ațipi, în mintea ei auzi chemarea bieteii femei și avusese o viziune cumplită. Speriată, se ridicase în capul oaselor și pornise spre chilia acesteia. Pruncul care se pregătea să vină pe lume era mare și nerăbdător, iar mama se afla la capătul puterilor.

Trăgând adânc aer în piept, rugându-se să izbutească, Leah se aplecă asupra ei, ținându-și Piatra strânsă-n pumn.

— Privește-mă în ochi, Neli. Privește în mine, cu tot ceea ce sunt. Și primește!

Prima săgeată de durere fu atât de aprigă încât aproape că o frânse în două. Strângând din dinți, rămase ancorată de ea, respirând întrețaiat, împărțind suferința cu ea. Secundele păreau ore și Leah se întreba ce lucru atât de îngrozitor făcuseră femeile înainte de începuturi,

de erau pedepsite atât de aspru acum. Când într-un târziu se auzi primul scâncet al copilului, se prăbuși pe jumătate conștientă pe podeaua rece a chiliei, plângând în tăcere, cu mâinile presate pe abdomenul care încă mai continua să-i tresalte sub chinurile acelei dureri înfiorătoare și care nu fusese a ei.

Și în acel moment, simți nevoia absurdă, intensă și inexplicabilă ca el să fi fost alături de ea, s-o țină în brațe. Numai și pentru o clipă...

Saul deschise ochii, cutremurându-se.

— Sfinte cerule! îngăimă el, tulburat, simțind că i se face rău de la stomac.

Frecându-și fața amorțită, realiză surprins că mâinile îi tremurau și că era asudat tot. Preț de o fracțiune de secundă, îi veni să lase totul baltă și să se întoarcă. Îi auzise gândurile, chemarea nerostită, și faptul că nu putea ajunge la ea îl enerva teribil.

Trăgând adânc aer în piept, își impuse să se liniștească. N-ar fi avut cum s-o ajute. Pur și simplu n-ar fi avut cum s-o facă, își zise el. Decât dacă ar fi încercat să preia din mizeria aia pe care Leah o trăsesese-n trupul ei cu bună-știință. Iar el nici mort nu dorea să afle prin ce suferințe trece o femeie în pragul facerii!

Ar fi trebuit să alunge viziunea încă din primul moment. Așa-i trebuia dacă-și băgase nasul unde nu-i fierbea oala! Dar nu, pe el îl mâncase-n fund să se chiorască la ele, iar acum pătimea, în amarul mă-sii de viață! N-avea să uite prea curând ceea ce văzuse și certitudinea acestui fapt îl deprima de-a dreptul...

Săgeata zbârnâi prin aer, ratându-i urechea cu doi milimetri și ricoșând în peretele de stâncă. În următoarea fracțiune de secundă, era în picioare, cu sabia în mâini, cercetând în viteză împrejurimile. Mirosul otrăvii în care fusese înmuiat vârful săgeții persista în aer și el îl adulmecă, depistând direcția din care se trăsesese. Retrăgându-se câțiva pași, se adăposti în spatele unei stânci și scrută peisajul din partea opusă a defileului.

Erau patru la număr, ascunși în spatele unei stânci înalte. Ridicându-și nasul, prinse adierea vântului care bătea din direcția lor și simți mirosul proaspăt de vânat. Probabil un grup de soldați care plecaseră să vâneze pentru a hrăni oamenii din adăpost. Unii care nu fuseseră informați în privința lui, își dădu el seama, blestemând.

O a doua săgeată zbură prin aer, aterizând la doi pași de el. Ener-

vat, își luă forma unui șoarece de câmp, și se strecură printre pietre, ocolind stâncile. Zece minute mai târziu, le pică în spate.

— Rămâneți pe loc! le ordonă el, ținându-și vârful sabiei la gâtul celui mai zdravăn dintre ei. O singură mișcare și vă iau viețile. Tu ai tras? se interesă el, privindu-l pe unul dintre cei doi arcași, care-l privea cu ochii scoși din orbite.

— Da, bravă bărbatul, fără a-și ascunde ura din ochi. Și-mi pare rău că nu am ochit mai bine...

— Apreciez sinceritatea, zâmbi Saul scurt. Uitați cum stă treaba, vitejilor: deși sună puțin cam fantezist, eu sunt de partea voastră. Dar pentru că n-o să mă credeți pe cuvânt, o să încercăm să evităm neînțelegerile. Lăsați armele aici și luați-o frumușel la vale. O să vi le recuperați mai târziu, când o să vi se lămurească problema și o să putem respira ușurați cu toții.

— Și dacă n-o să facem așa? întrebă unul dintre soldați, privindu-l cu mânie.

— Atunci o să fie cam greu să-i explic căpitanului Lyam care este motivul pentru care i-am împrăștiat oamenii, oftă Saul, rânjind. Dați-i drumul și nu-mi creați probleme. Am avut o zi de rahat și nu-s într-o dispoziție prea prielnică dansului și veseliei.

Lyam apărură câteva minute mai târziu, însoțit de o mică armată. Căpitanul se holbă uimit la cei patru soldați care stăteau în fund lângă peretele defileului, privindu-l dușmănoși pe demonul care se cocoțase pe o stâncă în fața lor și-i supraveghea, cu sabia sprijinită leneș pe genunchi.

— Ce mama naibii se petrece aici?!

— Explică-le tu, îl invită Saul, înșfăcându-și sabia și sărind de pe stâncă. Eu m-am săturat să mă mai tot justific în fața rasei voastre. Ne întâlnim la refugiu. Dacă văd ceva pe drum, mă întorc și vă spun. Dacă nu, înseamnă că aveți cale liberă, mai zise el și, fără să mai aștepte răspunsul căpitanului, își luă forma de acvilă, înălțându-se.

CAPITOLUL 25

Ateriză pe platou exact când ultima rază de soare fu înghițită de linia roșietică a orizontului. Simți privirile păzitoarelor din trunchiuri și știu că driadele îi urmăreau fiecare mișcare. Îndreptându-și umerii,

porni spre stânci, coborând poteca îngustă. Intră în peșteri și imediat fu întâmpinat de Maeve.

— Unde sunt ceilalți?

— Vin și ei. I-am lăsat în urmă, dar drumul este curat. Au ajuns ceilalți?

— Acum trei ceasuri.

— Bine. Unde este Leah?

— Este... a plecat imediat după...

— Ce?!

— S-a întors la cascadă. Khaly și alte șase nimfe o însoțesc. Este și Rogan cu ea. E-n siguranță. Aici locurile sunt puține și vor mai veni și alții. Iar întâlnirea cu zeii...

Maeve se întrerupse neputincioasă când demonul făcu stânga-împrejur furios și o luă la fugă spre ieșire.

Nu mai aveau mult de mers, dar fiecare pas era pentru ea un adevărat supliciu. Nu le putea sugera nimfelor să se oprească pentru un scurt popas din moment ce ea fusese cea care alesese să pornească la drum, și pe deasupra îi era teamă că, dacă s-ar fi oprit, trupul i-ar fi cedat cu totul.

Îi simți prezența mai mult datorită unei păreri decât puterilor ei. Se opri, ridicându-și privirea spre cerul spuzit de stele.

— Așteptați o clipă, le ceru ea driadelor, ridicând o mână.

— Simți vreo primejdie? o întreabă Khaly, cu săgeata deja pregătită în arc.

— Ăă... Nu. E Saul... Și Maeve e cu el.

În clipa următoare, acvila ateriză pe iarbă, în fața ei, preschimbandu-se.

— Dă-mi un motiv, unul singur, care să mă oprească să-ți frâng gâtul! îi ceru el cu o voce suspect de calmă.

— Nu am putere să mă cert cu tine acum, șopti Leah, privindu-l nemișcată.

— Ești proastă, inconștientă și încăpățânată, mârâi el, făcând un pas spre ea și abținându-se să n-o zgâlțâie ca să-i vină mintea la cap. Ar trebui să-ți ard o mamă de bătaie, de să-i duci amintirea cu tine în vânt. Dacă tot intenționezi să-ți pui capăt zilelor, nu trebuie decât să mă rogi, îi sugeră el amabil. Aș fi al dracului de încântat să-ți dau o mână de ajutor!

— Ai terminat?

— Nu! se răsti el.

— Bine. Păstrează-ți nemulțumirile pentru mai târziu. Și dacă tot ești aici, ai face bine să-mi dai mâna aia de ajutor cu care te tot lauzi și să mă duci restul drumului. Nu mai pot să stau în picioare.

Saul o privi fix. Maxilarele îi erau încleștate, pumnii strânși de furie și venele i se umflaseră pe tâmpile.

— Îndrăznești să-mi poruncești asta? articulă el, livid.

— Nu, îndrăznesc *să te rog* asta, oftă ea, închizând ochii. E prea mult pentru tine?

Părea la un pas de leșin și mânia lui se mai domoli puțin.

— De aici încolo ne descurcăm singuri, se răsuci el spre driadele care-l priveau încordate și suspicioase.

Khaly își arcui o sprânceană ironic și se uită spre Leah, așteptând.

— Duceți-vă și zeii să vă aibă în paza lor. Mulțumesc pentru tot.

— Oricând ai nevoie, meroween, răspunse nimfa, făcând un semn tovarășelor ei. Sper că nu trebuie să-ți reamintesc faptul că ai face bine să ai grijă de ea ca de ochii din cap, i se adresă ea demonului.

Sprânceana lui se arcui cu ironie, dar mânia îi pulsa în ochi.

— Doar dacă nu vrei să fii mămica mea, replică el mios.

Khaly făcu o mutră acră de tot și îi întoarse pur și simplu spatele, topindu-se împreună cu garda ei în trunchiurile copacilor.

Saul se răsuci cu mâinile în șolduri spre Leah.

— Cu tine n-am terminat încă, o înștiință el cu asprime, schimbându-și forma.

— Nici n-aș fi crezut altceva, murmură Leah, făcând un efort ca să se înalțe în spatele lui.

Se întinse, prinzându-se de coama roșcată și aspră a murgului, cu brațele încolăcite în jurul grumazului puternic, și închise ochii. În clipa următoare, adormi instantaneu.

O trezi sunetul apelor și știu că se afla în spatele cascadei. Nu știa cât dormise, dar nici nu dorea neapărat să verifice. Trupul gol de lângă ea o încălzea într-un mod plăcut, care o îndemna la lenevire. Deschise ochii încet, întâlnindu-i privirea albastră, arzătoare și concentrată asupra ei. Nu zâmbea iar expresia din ochii lui era una stranie.

— Bună dimineața, șopti ea.

— E aproape amiază, răspunse el, abia mișcându-și buzele.

Pe sub tonul distant, o idee plictisit, mustea ceva.

— De când ești treaz?

— De vreo două ceasuri.

— Ai chef să ne certăm?

— Nu țin neapărat în clipa asta, rosti el, zâmbind vag și lăsându-și mâna să-i alunece leneș peste curba ademenitoare a șoldului ei.

Leah oftă și-și ridică fața, atingându-i gura ușor. Zăbovi o clipă, savurând fermitatea buzelor lui, realizând moleșită că îi fusese dor de el, de mirosul lui aspru, teluric, de bărbat. Până în urmă cu două zile, numai și simpla lui prezență o irita cumplit. Însă acum, după cele două nopți petrecute împreună, descoperi cu uimire că trupul ei nu era doar o simplă închegare de carne, sânge și oase, ci ceva mult mai complex, cu propriile rațiuni și nevoi. Nevoi pe care el le trezise la viață și o făcuse pe deplin conștientă de ele.

Saul rămase câteva clipe nemișcat, luptându-se cu impulsul nebunesc de a se năpusti și a lua, de a poseda. Știa însă cu certitudine că dacă avea să se descătușeze și să se lase ghidat numai de instincte, avea s-o rănească.

— Întoarce-te cu fața în jos, îi ceru Leah, cu gura lipită de a lui.

— De ce? se încruntă el, suspicios.

— Nu întreba... doar fă-o! Ezită o clipă, apoi îi făcu pe plac, curios să afle ce avea ea în minte.

Leah se ridică încet, încălecându-l, și-i studie fascinată spatele cu mușchi minunați reliefați și umerii lați.

Era puternic, agil, atât de grațios și de stăpânit atunci când o atinge sau... când ucidea. Toată acea eleganță letală și nimicitoare, toată acea forță primejdioasă cu care el se mișca printre adversari zăcea în trupul acela de bărbat, pe jumătate demon, pe jumătate zeu izgonit. Atunci fusese uluită de abilitățile lui, de cruzimea cu care-și anihila adversarii care, până nu demult, îi fuseseră, poate, prieteni și tovarăși de arme. Abia acum realiza că în acele momente nu fusese doar tulburată, cât excitată de ceea ce vedea. Puterea lui neomenească, periculoasă, o înfricoșa și o atrăgea la un nivel pe care nu și-l putea explica.

— Ești frumos, șopti ea, aplecându-se și sărutându-i ceafa. Puternic și frumos...

Își plimbă buzele de-a lungul coloanei lui, cuprinsă de încântare

când îl simți încordându-se sub ea și ținându-și răsuflarea. Își lăsă mâinile să alunece abia simțit peste trupul lui, mângâindu-l cu buzele, cu vârful degetelor și al limbii, cu trupul ei, mușcându-l ușor, lăsându-se ghidată numai de instinct și intuiție. Mușchii lui fremătau sub palmele ei, tresăltând spasmodic atunci când descoperea noi puncte vulnerabile ale făpturii lui, pe care le exploata îndelung, cuprinsă de o satisfacție aproape răutăcioasă știind cât de mult îl ațâța.

Sub ea, Saul se lupta din răputeri să se controleze. Avea impresia că-i curge foc prin vene și că trupul urma să-i ia foc în orice moment. Niciodată, dar absolut niciodată, nu mai fusese atât de excitat.

Nimeni înaintea ei nu-l mai atinsese cu atâta blândețe, gingășie și... inocență. Mângâierile ei erau cercetătoare, stângace și incredibil de dulci...

— Oprește-te! îi ceru el, cu un glas sugrumat, simțindu-se la un pas de a exploda.

Dar cum ea avea cu totul altele în minte, se arcui brusc, mișcarea lui catapultând-o prin aer până la un metru de tavanul peșterii. Fata tipă speriată și în clipa următoare, brațele lui o culeseră din cădere. Ochii i se dilatară uluiți, apoi îi întâlni privirea întunecată și sălbatică.

— Te vreau *acum!* mârâi el, scăzut, cu o voce răgușită.

O manevră cu dibăcie, răsucind-o cu dexteritate prin aer și făcând-o să-i înconjoare talia cu picioarele. Apoi o lăsă în jos și o umplu, cu ochii în ochii ei, prinzând momentul în care pupilele i se dilatară sub primul șoc al plăcerii.

— Pe nimeni n-am dorit atât de mult, rosti el, tulburat.

Dădu să-și sprijine fruntea de a ei, copleșit, dar Leah îi cuprinse chipul în palme.

— Privește-n ochii mei, șopti ea pe negândite. Uită-te în mine, cu tot ceea ce sunt. Și primește...

Pur și simplu alunecă în ea fără a se putea opri, atras de puterea hipnotică, persuasivă, a ochilor ei mari și aurii. Fizic, mental și spiritual, se revărsă cu totul în ea, împletindu-se cu tot ceea ce ea era și... primind.

Simțurile li se acutizară până aproape de paroxism, plăcerea deveni dureroasă, nimicitoare.

Ea era atât de... pură! Atâta lumină... Ar fi putut orbi. Ar fi putut arde. Ar fi putut fi mistuit de viu. Știa asta. Nimeni din rasa lui n-ar fi

putut suporta acea strălucire. Însă nimic din ceea ce ea era nu-l rănea. Nu era decât alinare, tandrețe și... binecuvântare.

Toată acea strălucire îl înconjură, îl seduse și-l făcu să se deschidă necugetat în fața ei. Și atunci întreaga ei esență se scurse el, arzându-l ca un fier înroșit, descătușând ceva în adâncul lui, ceva ce-l umplu de un sentiment inexplicabil, chinuitor, sublim și înspăimântător... Simți schimbarea la un nivel aproape brutal, zguduitor, care-l umplu de groază. Și totuși, nu se putu opri, nici chiar în clipa în care inima îi fu sfâșiată de acel sentiment tulburător și dureros. Însă clipa în care trupul îi explodează, își dădu capul pe spate și strigă. Urlă de neputință, furie și deznădejde.

— Blestemată să fii, gemu el, încleștându-și mâna în jurul gâtului ei și ridicând-o în aer.

Preț de o clipă, se priviră în ochi. Ai lui, furioși și arzători, ai ei, plini de lacrimi și resemnare. Ar fi vrut s-o ucidă, voia s-o ucidă, dar știa că n-avea s-o poată face. Pur și simplu nu putea. Ea devenise acum o parte din el...

— Fii blestemată pe veci... pentru asta!

O îmbrânci, izbind-o cu destulă putere de peretele peșterii cât să-i taie răsuflarea și să-i facă dinții să-i clănțane în gură, apoi se retrase în fundul peșterii și se ghemui, sprijinindu-și fruntea de genunchi și închizând ochii.

Pentru prima dată în viața lui se simți vulnerabil. Expus și... pierdut.

— M-ai păcălit, rosti el încet.

Leah nu făcu decât să-l privească lung, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

— Nu este real, mârâi el.

— Dacă așa spui tu...

— Nu este real. Nu-mi place ceea ce simt! ridică el vocea, enervat. Nu-mi place cum simt!

— Asta văd și eu! se răsti ea, înfruntându-l. Vina nu este a mea, în orice caz. Tu ai ținut morțiș să te culci cu mine!

— Dorința n-are nicio legătură cu...

— Nu fi îngust la minte, replică ea acru. Lucrurile acestea se întâmplă, pur și simplu. Eu n-am luat în calcul această variantă, tu nici atât...

— Ti-ai folosit forțele! tună el, furios. Mai păcălit!

— Așa zici? își îngustă ea privirea, începând să fiarbă la foc scăzut.

— Ai intrat în mine! își smuci el brațele în lături, ca pentru a-și sublinia punctul de vedere. M-ai ademenit! Ai plantat acolo ceva ce nu era al meu!...

— Oh, acum chiar că mă flatezi! clătină ea din cap exasperată, închizând ochii pentru o clipă. Ești chiar atât de slab încât să crezi că am talentul special de ați înfrânge voința și forțele și de a te face să simți un lucru care, după părerea ta, nici măcar nu este real? Ești chiar atât de laș încât ți-e teamă să privești în adâncul tău, să vezi adevărul și să-l accepți ca atare?

— Mergi cam departe cu presupunerile și cu insultele, o preveni el pe un ton oribil de plictisit. Ai trișat.

— Că tu ai fost corect și cinstit de la început și până la sfârșit, nu?

— Nu vorbim acum despre mine, ci despre tine. Tu și ceea ce ai făcut!

Leah îl privi lung, clătinând resemnată din cap.

— A fost un dar, rosti ea cu amărăciune. Dacă nu poți vedea și simți asta, atunci ești orb, încăpățânat, și pe deasupra, un mare prost. Și în fond și la urma urmei, de ce-ți tot faci atâtea griji? În opinia ta, nimic din tot ceea ce s-a petrecut între noi mai devreme nu este adevărat, așa că poți oricând să-ți faci o vrajă de primenire. Poți smulge tot răul acela din tine, nu? îl provocă ea, întrebându-se de ce-l lăsa s-o rănească astfel. Dacă nu este ceva real, nu va rămâne nici măcar amintirea acestor clipe, am dreptate?

— Presupun că da, admise el cu jumătate de gură, privind-o încruntat.

Era ceva la mijloc. Un truc, era sigur de asta.

— Atunci, ce mai aștepți? îl invită ea cu un gest larg, înghițindu-și lacrimile și mâhnirea. A, și încă ceva. Vreau să știi că nu aștept absolut nimic de la tine... În sensul acesta. Când vei dori să pleci, vei fi liber s-o faci oricând. Atât am avut de spus.

Îi întoarse spatele mândră și păși dincolo de cortina apelor.

Saul o urmări cu ochii îngustați, încleștându-și pumnii. Se așeză pe podeaua de piatră și închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Și-n clipa următoare, știu. Știu că era în zadar să încerce măcar să scape de jugul acelui sentiment tulburător, fierbinte și chinuitor de dulce, care-

l făcea să se simtă slab și puternic deopotrivă. El existase acolo încă dinainte ca ea să fi devenit a lui, încă de când... habar n-avea de când, dar acel sentiment, sau ce naiba era, fusese bine îngropat în adâncul lui, asta era un lucru cert. Și câtă vreme nu-l conștientizase, totul fusese absolut perfect în opinia lui. Și ar fi continuat să trăiască liniștit, punând totul pe seama atracției dintre ei, dacă ea nu l-ar fi forțat să privească adevărul în față. Pentru asta învinuia, își dădu el seama. Îl silise să facă un lucru pentru care nu fusese pregătit încă.

Înjurând, își îngropă fața în mâini, panicat și confuz.

Și acum ce să facă? Ce mai putea să facă? Nimic, își dădu el seama, simțind că se strânge stomacul. Se îndrăgostise de ea, o greșeală imensă, îngrozitoare pentru el. Cum naiba de fusese într-atât de prost încât să se lase fermecat de ea? Nu știa. Pur și simplu nu înțelegea când se întâmplase. Dar aceasta era realitatea și nu putea să se prefacă la nesfârșit că lucrurile stăteau altfel sau să le nege existența. N-ar fi ajutat la nimic.

Lăsându-se pe spate, inspiră adânc, încercând să se liniștească și să-și limpezească mintea. Știa că cei din rasa lui rareori se îndrăgosteau, însă atunci când o făceau, era pentru totdeauna. Renunțau la tot și plecau, amestecându-se cu rasa oamenilor. Întemeiau familii și-și uitau originile. Își negau puterile și nu o singură dată unii dintre ei sfârșiseră de o moarte cumplită, numai pentru că erau ceea ce erau și lumea se temea de ei. Auzise destule povești care să încrânceneze carnea pe el. Nu-și dorea un astfel de final.

Ea îi spusese că putea pleca oricând, că nu avea pretenții... Prostii! În felul acesta îl lega de ea cu mai multă dibăcie, căci era vicleană, ca toate femeile. Problema era că, deși putea pleca oricând, nu voia să plece... Încă.

Închise ochii și fu năpădit dintr-odată de amintirile acelei experiențe cutremurătoare. Privise adânc în sufletul lui, iar el privise adânc într-al ei. Nu existase minciună, prefăcătorie sau... premeditare, realiză el chinuit. Ea avusese dreptate. Nu fusese decât un dar... Un dar născut dintr-o magie la fel de puternică și complicată ca însăși miracolul vieții. Ar fi putut să ia experiența în sine ca pe un dar. Însă darul acela... știa că nu putea să-l păstreze.

Frustrat, se ridică în picioare. Avea să lămurească lucrurile imediat.

Nu-i datora explicații, însă avea să i-o spună verde în față ceea ce credea: n-avea vreme de prostii. Probabil că avea să plece de îndată ce atracția dintre ei se consuma, asta dacă erau suficienți de norocoși să supraviețuiască amândoi marelui deznodământ!

Porni în fugă, îndreptându-se drept spre perdeaua de apă și de îndată ce-o atinse, își schimbă forma. O găsi greu, mult în josul apei, după o cotitură a râului involburat, îngropată în apă până la talie. Era goală și părul ud îi atârna pe spate. Plânsul ei nestăvilat crispă ceva în pieptul lui. Blestemând, își reluă înfățișarea, apropiindu-se încet de ea.

— Nu plânge...

Leah tresări, speriată, și se răsuci spre el, privindu-l cu ochi mari.

— Poți să mă lași în pace pentru un ceas nenorocit?! strigă ea, înfuriată și umilită de faptul c-o prinsese jelind. Un ceas!... *Chiar* cer prea mult?!

Saul o privi, trecându-și exasperat mâinile prin părul ud. Maxilarele îi pulsau.

— Trebuie să... să discutăm, zise el, privind-o încurcat.

— Nu cred că a mai rămas ceva de lămurit, replică ea, ștergându-și lacrimile, roșie în obraji de mânie și indignare.

Se întoarse, cu intenția de a ieși din apă, dar mâna lui îi prinse brațul.

— Leah...

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă ți-ai lua mâinile de pe mine. În acest moment, nu-ți doresc prezența și nici...

— Sunt îndrăgostit de tine. Făcu o pauză, nevenindu-i să creadă că rostise cu voce tare acele vorbe, când nu asta-i fusese intenția. Acum, că o făcuse, nu mai putea da înapoi. La dracu', *chiar sunt* îndrăgostit de tine!

Fata închise ochii, luptându-se cu un nou val de lacrimi. Întărindu-se, se răsuci spre el și-l privi rece.

— Și ai ajuns la concluzia asta pentru că... ?

— Nu fi dificilă...

— Eu sunt dificilă? se holbă la el, consternată și indignată. Știi ceva?... Du-te naibii!

Își smuci brațul din mâna lui și porni înverșunată spre mal.

— *Vino aici.*

Porunca îi arse creierii, tăindu-i respirația, ca și cum i-ar fi aplicat simultan doi pumni nimicitori: unul în inimă și celălalt în cap. Preț de o clipă, îi veni să urle. La fel de prelung, sălbatic, trist și disperat cum o făcuse și el înainte de a-și descărca trupul într-al ei ceva mai devreme. Întăritată la culme, Leah îi aruncă o privire dogoritoare peste umăr, înfruntându-l.

— Singurul lucru pe care ți-l datorez este doar acest trup, rosti ea încet, cu o voce goală. Niciodată mai mult decât atât.

Saul o privi, uluit de faptul că vorbele ei îl răneau. Brusc, se simți încurcat și... neîndreptățit. În mod absurd, tânjea să repete acea experiență incredibilă. Tânjea după acel dar care-l îngrozise într-atât cu niciun ceas în urmă. Ar fi fost gata să se milogească în fața ei ca să-i obțină iertarea, își dădu el seama, profund șocat. În ce mama naibii îl transformase?!...

— Foarte bine. Pleacă!... N-am nevoie de tine! strigă el.

Minciuna îi arse buzele de îndată ce-o rosti, fapt care-l înfurie și mai mult.

Leah îl privi lung, aproape cu compasiune, apoi se răsuci și porni agale în direcția peșterii, dispărând pe după tufele înalte de ferigă.

Rămas singur, Saul își încleștă pumnii, dorindu-și o încăierare strâșnică, indiferent cu cine, chiar și cu zeii pe care-i disprețuia atât de mult, numai să scape de senzația aceea neplăcută care-i scurma prin suflet. Îl făcuse să se simtă ca un bou. Mărunt și ticălos.

Suduind, stătu nemișcat în mijlocul apei, zăpăcit de-a binelea. Trăise aproape cinci veacuri în această lume blestemată și niciodată viața lui nu fusese mai încâlcită ca acum. Femeia asta izbutise să-l subjuge așa cum nicio alta înaintea ei nu o făcuse. În adâncul lui, sentimentele pentru ea erau amestecate cu mânie și necaz. Nu dorise decât s-o poze, nimic mai mult! Să-și satisfacă o curiozitate și să-și astâmpere o anume mâncărime din nădragi. Însă ea...

Al naibii să fie dacă avea s-o lase să-l umilească și mai mult! își jură el, preschimbându-se. Nici în ruptul capului nu avea să fie el acela care să facă primul pas spre împăcare.

CAPITOLUL 26

Cetatea Albă era așa cum și-o amintea: cu ziduri înalte din piatră

albă, elegante și semețe, împodobite cu acele sculpturi superbe, pe care timpul și intemperiiile nu le știrbiseră cu nimic frumusețea. Ridicată prin măiestria și viziunea arhitecților din Asgard, cetatea era o adevărată bijuterie.

Gărzile erau postate la tot pasul, plictisite din lipsa de activitate, omorându-și timpul cu diverse jocuri de masă, sau sporovăind vrute și nevrute. Căldura amiezii îi îndemna la lăncezeală și Saul știa că simțurile le erau atenuate de acel moment al zilei... la fel cum erau și ale lui.

Strecurându-se neobservat printre ei, sub forma unei insecte, se îndreptă spre zidurile interioare, aterizând pe unul dintre pervazurile late din marmură dantelată.

Înăuntru era răcoare, dar chiar și așa, cele mai multe dintre gărzi moțăiau. Câțiva își făceau de cap cu femeile pe care le capturaseră în cetate. Unele nu erau mai mari de doisprezece ani, realiză el, dezgustat. De-a lungul vieții sale, avusese și el destule muritoare. Dar nu așa. Niciodată așa. Se folosisese de minciuni, de seducție și înșelătorii. Însă pe niciuna n-o luase astfel. Acesta era unul dintre motivele pentru care niciodată nu-și găsisese locul în lumea lor și, fiind ceea ce era, nici în altă parte.

Habar n-avea de unde să înceapă, dar se lăsă ghidat de instinct și de logică. Străbătu coridoarele înguste și întortocheate, schimbându-și forma de câteva ori, adaptându-se circumstanțelor. Ocoli un grup în care se aflau câțiva cameleoni, ținându-se departe de căutătorii care l-au fi putut simți, și îndreptându-se spre turnul dinspre miazăzi.

Norocul îi surâse în mod neașteptat. Temnița, situată la ultimul nivel, avea gratii masive la intrare și o mică ferăstruică, aflată la doi metri de podea, și chiar și aceea zăbreliată. Aflându-se cu fața spre nord, lumina era palidă, abia dizolvând umbrele din încăpere. Nemesingianul care stătea de strajă sforăia în fund, cu spatele sprijinit de drugii de fier. Mai existau două gărzi postate la baza treptelor, dar și acelea picoteau.

Saul pătrunse în temniță. Văzu bărbatul cărunt, cu hainele soioase și pline de sânge închegat amestecat cu cel proaspăt, lungit pe așternutul murdar de paie și tocmai dădea să-și schimbe forma, când îi simți. Erau doi cameleoni care păzeau augusta pradă. Unul era preschimbat într-un păianjen, mare cât un măr, și atârna de un fir nevăzut

din tavan. Celălalt își luase forma unei năpârci, care ședea încolăcite, cu capul ridicat de-un cot, privind prizonierul într-o poziție perfect nemișcată.

Saul îi cunoștea pe cei doi de-a seamă cu el și cumpăni pentru o clipă sortii, înainte de a acționa. Își luă forma umană și, mișcându-se iute ca fulgerul, strivi în pumn uriașa gânganie, în timp ce decapită șarpele dintr-o singură lovitură.

Totul se petrecu repede și într-o liniște desăvârșită. Nemesingianul aflat de partea cealaltă a grătiilor continua să doarmă, senin ca un prunc. Lăsându-se pe vine lângă prizonier, îi cercetă zbaterea slabă a pulsului de la gât cu vârful degetelor. Bărbatul era inconștient și pierduse mult sânge. Poate că era mai bine așa. Oricum nu l-ar fi putut ajuta și starea lui deplorabilă îl scutea de explicații și de timpul irosit cu acestea.

Preschimbându-se într-o prigorie, demonul se așează pe umărul acestuia, conectându-se și transformându-l în ceea ce el era.

Cu prada în gheare, se lansă spre deschiderea îngustă a grătiilor de la ferăstruică, strecurându-se afară. Și-n clipa următoare simți o izbitoră zdrăvănie drept în mijlocul spatelui, care-l dezechilibra și-l făcu să scape captura din gheare. Se răsuci să vadă cine-l atacase și tresări când își recunoscă adversarul.

Era Antl, cel mai instruit din garda tatălui său și cel mai periculos dintre cameleoni. Corbul avea dimensiunea unui vultur și ochii roșii străluceau ca niște tăciuni. Între ei existase întotdeauna o permanentă competiție, mai mult din partea celuiilalt, și Saul știa de ce anume era cameleonul în stare.

Redresându-se, Saul izbuti să evite următorul atac, în timp ce se repezea spre trupul bărbatului care avea să se zdrobească de pământ în câteva secunde. Reuși să-l recupereze la nici doi metri de sol, aducându-l din nou la starea de dinainte, însă cum corbul se prăvălea din nou spre el, îl lăsa lin pe pământul pietruit, răsucindu-se să-l înfrunte pe nemesingian, de data aceasta pregătit. Îl decapită cu o mișcare fluidă, înjurând când șuvoiul de sânge îl împrășcă drept în față, intrându-i în ochi. În secunda următoare, se declanșă iadul pe pământ.

Săgețile zburau din toate direcțiile, vâjâindu-i pe lângă urechi. Niciuna nu-l atinse, ceea ce el considera a fi un noroc chior. Înșfăcându-l pe prizonier, se avântă în sus, spre zidurile înalte, zburând în

zig-zag. Simți o vagă arsură în umăr și una-n șold, dar nu le luă în seamă, continuând să zboare, îndreptându-se spre copacii de la marginea pădurii.

Probabil că erau în urma lui, dar Saul nu ținu musai să verifice. Trebuia să ajungă cât mai repede în zona securizată și se concentra exclusiv asupra zborului și a obstacolelor care-i răsăreau în cale. Dincolo de ea, aveau să fie în siguranță.

Odată ajunsă în peșteră, Leah îmbracă o tunică și-și uscă părul în fața focului, încercând să nu se gândească la ceea ce se întâmplase.

Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să înțeleagă ce fusese în minte ei de procedase astfel. Un impuls de moment, ar fi fost tentată să creadă. Fusese pur și simplu un impuls de moment, în care se lăsase ghidată de simțuri și nu de logică sau de bun simț. Se lăsase descoperită... și-l atrăsese și pe el în această nebunie.

Era îndrăgostit de ea, asta văzuse și simțise clar. Iar ea de el, și nici acest lucru nu-l putea tăgădui. Numai că... erau atât de diferiți! În minte, simțire și... În ceea ce erau în fapt. Ea – o vrăjitoare care aparținea pe jumătate rasei oamenilor, pe jumătate poporului din Asgard, el – un demon răzvrătit, care-și trădase firea și se dezisese de ai lui.

Neputința și jalea o podidiră din nou și ea închise ochii, înghițindu-și lacrimile. Dintre toate lucrurile de pe fața pământului, ei i se întâmplase cel mai absurd: se îndrăgostise de o... creatură care nu era nici om și nici zeu, ci ceva între. Și tocmai ambiguitatea fapturii lui îl făcea atât de imprevizibil, periculos și... nepotrivit.

Poate că el avea dreptate într-un anume fel. Poate că între ei nu exista nimic altceva decât dorință. Atunci de ce simțea aceea arsură cumplită în piept, acea senzație de pustiire, de deznădejde și amărăciune?

N-avea să se mai gândească, își jură ea. Tot ce avea de făcut era să nu mai ia în seamă acel gol din inima ei. În mai puțin de o săptămână, totul urma să se sfârșească. Într-un fel sau altul. Și atunci el avea să plece. Dacă supraviețuiau, firește.

Consolându-se cu acest gând, își împleti părul și se ridică. Înainte de a-și da seama ce face, se pomeni descântând focul și cerându-i să i-l arate.

Și-n clipa următoare îl văzu. Știu că era el și încercă să priceapă de

ce alesese acea formă și, mai ales, de ce zborul îi era atât de nebunesc. Lărgind imaginea din miezul flăcărilor văzu și înțelese.

Răsucindu-se, porni în fugă spre ieșire, înhățându-și armele din mers.

Când apele se dădură la o parte, se înalță și efectiv țâșni printre ele, zburând deasupra bușteanului spre pădure, peste ierburile parfumate. Rogan se luă după ea, mârâind. Maeve țipă în înaltul cerului și o urmă.

Izbuti să-i iasă înainte tocmai când el pătrunse prin plasa de energie care marca hotarul, prăvălindu-se în iarbă și schimbându-și forma.

— Sunt prea mulți. N-avem nicio șansă. Trebuie să ne retragem. Acum!

Însă Leah nu răspunse. Privirile năucite îi rămaseră ațintite asupra trupului împuținat al bărbatului care zăcea nemișcat în iarbă. Mișcându-se ca prin vis, se apropie și se lăsă în genunchi lângă el, întorcându-l cu fața în sus.

— Oh...

— N-avem timp!

— E tatăl meu..., murmură ea, atingându-i fața trasă și palidă cu mâini nesigure.

— Da, este, și o să fie în curând mort dacă nu ne mișcăm naibii de aici!

Leah își înghiți nodul de groază din gât și se ridică. Trupul acela, al cărui sânge se amesteca cu al ei, era atât de slăbit, încât viața nu mai era decât un fir străveziu, ca o dâră de fum, înăuntrul lui.

— Trebuie să..., se bâlbâi ea, buimacă, apoi îi văzu rana din umăr. Sângerezi!

— N-o să mor dintr-atâta lucru, veni sumbru răspunsul lui, în vreme ce privea spre pâcla întunecată ce se apropia.

Leah îi urmări privirea, forțându-se să gândească. Nu aveau timp, își spuse ea. Pur și simplu nu aveau destul timp ca să scape de urmăritori și să ajungă în adăpostul sigur al peșterilor. Iar regele era pe moarte, amândoi erau perfect conștienți de asta. Orice clipă era prețioasă. Trebuia să se folosească de ceea ce era, de ceea ce păstra asupra ei...

Făcu un pas spre el și-l luă de mână, privindu-l adânc în ochi.

— Trebuia să ai încredere în mine și să nu-mi dai drumul, rosti ea cu o voce stranie, atingând nestemata de la gâtul ei, care prinse să pulseze ușor.

— Ce..., începu el, încruntându-se.

— Să nu-mi dai drumul, insistă ea, îngenunchind lângă trupul nemișcat din iarbă, silindu-l și pe el să se ghemuiască alături. Orice ar fi, să nu-mi dai drumul. Și nici lui. Ia-l de mână și închide ochii.

Mecanic, Saul se supuse, închizându-și degetele peste încheietura fragilă a bărbatului, dar nu închise ochii. Mâna ei se încleștă într-a lui, apoi vocea i se ridică limpede, înfiorând aerul, în timp ce descânta. Saul se încruntă, străduindu-se să priceapă ce se întâmplă. Cuvintele, neînțelese și neștiute lui, de o melodicitate stranie, stârniră un vârtej în jurul lor, ridicând praful și alte lucruri ușoare care se adăposteau în ierburi. Auzise că exista o limbă a zeilor, dar Nemeth ori o uitase, ori preferase să nu-l învețe graiul vechi.

Apoi totul începu să se învârtă, din ce în ce mai repede, și dintr-odată, lumina explodează din Piatra de la gâtul ei, orbind totul. Se simți smuls din loc și împins în sus, supt într-un vârtej amețitor, răsucit în toate direcțiile. Pământul îi dispăruse de sub picioare și avu senzația că fusese aruncat drept în brațele infinitului.

Dezorientat și năucit, fu cât pe ce să dea drumul bărbatului, în încercarea de a găsi un punct de sprijin în toată acea tornadă. Trebuia să aibă încredere în ea și să nu-i dea drumul, își aminti el, luptându-se din răspuțeri cu amețeala. Să nu dea drumul nici unuia dintre ei...

Lumina aceea afurisită! gândi el, simțindu-și ochii zbatându-i-se dureros în orbite. Ar fi trebuit s-o asculte. Stomacul i se ridică drept în gât, revoltându-se. Se încordă, încercând să respire normal, deși starea de rău îl sufoca. Și devenea din ce în ce mai rău, pe măsură ce secunde se scurgeau. Tocmai era pe punctul să-i strige că nu mai poate suporta, când totul încetă la fel de brusc iar lumina aceea imposibilă dispăru. Simți din nou stabilitatea binecuvântată a pământului sub tălpi dar, fiind atât de zdruncinat și cu simțurile vraște, se dezechilibra și căzu în fund.

Erau în peșteri, își dădu el seama, buimăcit. Auzea zgomotul apelor, dar privirea îi era încețoșată și nu vedea decât contururi vagi și umbre.

Leah rămase o clipă nemișcată, așteptând ca amețeala să-i treacă.

Apoi îl privi. Demonul se holba în gol și era livid.

— Te simți bine?... Saul! se răsti ea, văzându-l că nu reacționează.

— Ce?! se răsuci el în direcția vocii ei. Nu, nu sunt bine! Am ceva la ochi...

Restul frazei se pierdu într-un amestec de înjurături grosolane. În glasul lui se simțea nu doar frustrarea, ci și panica.

— Îmi pare rău, dar va trebui să aștepti puțin. Te ajut de îndată ce o să...

— Ocupă-te de el. Eu o să... Oh, rahat! Orbește, se răsuci în patru labe, luptându-se din greu cu senzația de rău. Se simțea sfârșit, la capătul puterilor.

Mușcându-și buzele îngrijorată, Leah se adună și se concentrează asupra bărbatului inert de lângă ea. Inima i se strânse când își strecură mâna sub ceafa lui și-i înălță capul. Era atât de... nu existau cuvinte pentru a descrie chipul supt și vătămat de lovituri a celui care nu până de mult radiase de forță și vitalitate. Avea ochii adânciți în orbite, pleoapele aproape transparente și pătate. Ridurile i se adânciseră pe frunte și în jurul ochilor, buzele îi erau uscate și crăpate până la sânge. Unul dintre pomeți era strivit. Părul îi încărunțise aproape complet, la fel și sprâncenele și barba rărită. Respirația îi era slabă și între ruptă. Ce-i făcuseră?!...

— Regele meu... tată... Bărbatul nu se mișcă.

— Sunt eu, Leah, continuă ea, refuzând să se lase descurajată. Știu că mă poți auzi. Trebuie doar să deschizi ochii. Oricât de greu îți este, trebuie să mă ascuți și să mă lași să te ajut. Ești în siguranță acum. Ești cu mine. Tată, te rog!... Am nevoie de tine! Cu toții avem nevoie de tine!...

Simți gustul lacrimilor și clipi, întărindu-se în fața durerii. Îl atinse pe frunte, plimbându-și degetele ușor peste rănilor de pe chipul lui, tămăduindu-le. Refuza să creadă faptul că îl avea în sfârșit lângă ea, că îl scosese din mâinile vrăjmașilor, dar că-l pierdea numai din simplul fapt că el era prea istovit pentru a mai lupta pentru viața lui. Regele gemu și ea tresări.

— Tată!

— Neyra...

Numele iubitei se desprinsese ca o șoaptă de pe buzele lui. Leah se aplecă și mai mult asupra lui.

— Deschide ochii, scumpul meu, îl rugă ea, stăruitor. Te rog, nu-mai puțin. Doar puțin. Uită-te la mine. *Privește-n mine...*

Chipul bărbatului se crispă, în timp ce se zbătea, chinuindu-se să iasă din bezna care-i sufoca mintea. Respirația i se îngreună, devenind hârâită. Pielea i se acoperi cu o peliculă de sudoare.

— Leah...

— Aici sunt.

— Leah...

— Deschide ochii, domnul meu!

De data aceasta, vocea îi sună poruncitoare, străpungând umbrele din adâncul lui, săpând o dâră de lumină în tot acel haos. Mintea i se agăță disperată de acel fir, urmându-l spre suprafață.

Deschise ochii cu un efort și întâlnește privirea fiicei lui.

— Leah..., repetă el, zâmbind stins, cu o fracțiune de secundă înainte să-și dea ochii peste cap.

Însă pentru ea fu destul. Îl capătă, trăgându-l înăuntrul ei, în timp ce energia ei se revărsă în el. Durerea o lovi brusc și cu o asemenea intensitate, încât o frânse de mijloc, făcând-o să-și dea capul pe spate și să urle.

Nu era doar suferința fizică și rănilor care-i acopereau trupul, ci mult mai mult decât atât. Amintirile hidoase, oribile, ale chinurilor pe care el fusese silit să le îndure în tot acel timp cât fusese captiv, îi copleșiră mintea, înnebunind-o. Suferința și umilințele cărora fusese supus cu atâta cruzime se învâlmășeau înăuntrul ei, ca un potop nimicitor. Simțea totul la fel de acut precum le simțise și el în clipa în care le primise și se lupta să facă față acelei... degradări inumane!

El nu cedase. N-avea s-o facă nici ea, își jură ea cu dinții strânși și gâtul sfâșiat de urlete. Își simțea mintea la un fir distanță de a claca, iar trupul îi era sfâșiat de chinuri. Dacă dorea să-l vindece, atunci trebuia să scoată răul din el. Tot acel rău cumplit!...

— Oprește-te!..

Vocea înfundată și furioasă a lui Saul străpunse pâcla din mintea ei. Se simți trasă înapoi și se zbătu, încercând să se elibereze, chinuindu-se să rămână ancorată de tatăl ei.

— Nu!... Lasă-mă în pace...

— Dacă nu te oprești *acum*, îl ucid cu mâna mea! Ți-o jur pe sângele meu că-l ucid!

Nu amenințarea în sine o făcu să ezite, cât tonul ei. Nu se îndoia că n-avea să și-o pună în aplicare fără să ezite. Repezindu-se, înhăță toată acea diformitate întunecată din adâncul minții tatălui ei, trăgând-o spre ea cu un strigăt disperat, știind că dacă n-o făcea acum, mai târziu avea să fie cu totul în zadar. Apoi voința și forțele lui o decuplară cu brutalitate, smucind-o îndărăt. Preț de o fracțiune de secundă, avu impresia că se desface în bucăți, apoi mintea îi alunecă în beznă.

Se trezi simțind ceva umed și rece pe frunte. Trupul îi ardea, ca și cum i-ar fi curs lavă prin vene, și o durea îngrozitor. Nu exista loc care să nu-i pulseze și se simțea atât de stoarsă încât făcu un adevărat efort să deschidă ochii.

Distinse cu greu chipul lui Maeve aplecat deasupra ei. Preț de câteva momente, fu prinsă între confuzie și teamă. Apoi își aminti și privirea i se încețoșă.

— Tata...

— Șșt! șopti Maeve, ștergându-i lacrimile fierbinți care-i brăzdau fața spre tâmpile. Este bine, se odihnește. Tu... tu ai fost plecată pentru mult timp.

— Cât? vru Leah să știe, umezindu-și buzele arse de febră.

— Două zile încheiate, răspunse femeia-șoim, trăgând încet, cu grijă, aer în piept. Ne-am temut că n-o să-ți mai revii niciodată. Ai sângerat foarte mult. Saul... a încercat tot ce s-a putut să ajungă la tine dar... te-ai dus într-un loc foarte îndepărtat. Am fost foarte îngrijorați. El cel mai mult dintre toți. A fost cât pe ce să fii ucisă. Mama ta...

— Unde este?

Deși întrebarea era ambiguă, Maeve înțelese ce anume o întrebase.

— Oamenii s-au strâns deja. Saul este cu ei. Îi... instruiește. L-am convins să mă lase pe mine să am grijă de tine. Vrei să-l chem?

— Nu. Dă-mi niște apă, te rog.

Maeve întinse mâna și luă cana de lut de lângă ea, apoi o sprijini și o ajută să bea.

— Khaly este și ea aici, continuă Maeve să vorbească. La fel și zeii. Mărețul Utgard a făurit arme tuturor. Au o lucrătură superbă și sunt ușor de mânuit.

— Asta este... minunat, izbuti Leah să spună, închizând ochii și

adormind aproape instantaneu.

Se trezi câteva ceasuri mai târziu, în puterea nopții. Febra i se mai domolise, iar trupul îi era înțepenit. Totuși n-o mai durea atât rău și nici nu se mai simțea ca o frunză în bătaia vântului.

Lângă ea, Saul dormea dus. Leah îl privi lung câteva clipe, studiindu-i trăsăturile relaxate. În somn, chipul lui își mai pierdea din duritate. Linia gurii frumos sculptată era lipsită de expresia aceea răutăcioasă pe care o avea treaz fiind, devenind... ei bine, mai fermecătoare. Totuși, chiar și așa arăta destul de colțuros și... genele acelea întunecate și lungi stricau tot efectul!... Cum de nu observase până atunci cât de frumoși erau ochii lui?

Se abținu să-și plimbe vârfurile degetelor pe fața aceea aspră și seducătoare, cu drag și dor, de teamă să nu-l trezească. Iubitul ei, gândi ea, și inima-i tresări în piept. Iubitul ei era un demon rău, crud, periculos și... cel mai dulce bărbat din lume! gândi ea cu un zâmbet tâmp pe față. Un erou. Eroul ei.

Ridicându-se cu grijă în șezut, își plimbă privirile prin peșteră. Regele dormea pe un o blană de urs lângă focul care dădea să se stingă. Nu mai era nimeni în afara lor și Leah se sculă în picioare, atentă să nu facă zgomot. Nu-și revenise pe deplin, își dădu ea seama. Picioarele îi erau nesigure și îi tremurau ca piftia. De fapt, tremura toată. Până și simplul respirat era trudit, făcând-o să gâfâie ușor.

Se apropie nesigură de tatăl ei și-i privi chipul în lumina focului. Rănile de pe fața trasă dispăruseră aproape cu totul și Leah se rugă ca și celelalte să fi cunoscut aceeași soartă înainte ca ea să-i fi dat drumul...

— Ce naiba faci?

Vocea răgușită și puțin supărată o făcu să-și întoarcă fața. Saul se ridicase în capul oaselor și o privea cu ochii cârpiți de somn. Câteva secunde, nu făcură decât să se uite unul la celălalt.

— Mulțumesc.

Privirea lui se îngustă o idee.

— Pentru ce-mi mulțumești, mai exact? Pentru că l-am scos de acolo... sau pentru că am izbutit să te opresc înainte de a-ți da duhul?

Ochii ei se întunecară.

— Pentru amândouă, presupun.

— A, bine, făcu el a lehamite cu mâna. Acum, că ne-am lămurit,

mișcă-ți fundul înapoi. Arăți ca și cum ai putea fi măturată de pe picioare numai și cu singură o suflare.

Leah oftă în sinea ei, dar se conformă. Era supărat și ciufut și, din câte ajunsese să-l cunoască, expresia lui îi dădea de știre că nu s-ar fi dat înapoi de la a o lua în șuturi... dacă fizicul ar fi susținut-o. Și probabil că ar fi avut tot dreptul s-o facă. Fusesse inconștientă și nesăbuită. Nu-și luase nicio măsură de precauție și riscase totul pentru a-și salva tatăl. Ar fi putut s-o sfârșească rău dacă el nu ar fi fost acolo, s-o tragă înapoi. Fusesse prea mult, mult prea mult decât ar fi putut îndura oricine...

Brățele lui o înconjură, trăgând-o aproape de el, iar Leah se cuibări la pieptul lui, închizând ochii, sleită de puteri. Tăcură amândoi și chiar când era pe punctul să ațipească, el începu să vorbească.

— Am crezut că te-am pierdut. Îți curgea sânge inclusiv din ochi. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de... neputincios! rosti el, evitând să folosească termenul de „însălmântat de moarte", care s-ar fi potrivit cel mai bine pentru a-i descrie starea de atunci.

— A fost oribil ce i-au făcut. De neimaginat. Cruzimea poate îmbrăca... atât de multe forme..., șopti ea, cutremurându-se involuntar.

Saul privi în gol peste creștetul ei, cu maxilarele încleștate. Își putea închipui ce văzuse în mintea bărbatului pe care amândoi îl salvară, fiecare în felul său. Și știuse din capul locului că nu rănilor fizice fuseseră cele care-i puseseră viața în pericol, ci amintirile lui și retrăirea lor, cu toată durerea care le însoțea.

— Da, știu asta. Sunt experți în a produce rău cuiva. Mai ales dacă acel cineva nu aparține rasei lor. Tatăl tău a fost ca... o delicată pentru ei, găsi el cuvântul cel mai apropiat de realitate și cel mai puțin dureros pentru ea. Îmi pare rău că ai fost nevoită să vezi asta.

Deși groaza și oroarea îi întorceau stomacul pe dos, Leah se sili să vorbească.

— Pentru asta vor plăti cu toții. Până la ultimul.

— Până la ultimul? făcu el, arcuindu-și o sprânceană ironic.

— Tu nu mai ești unul de-al lor. Amuzamentul din ochii lui dispăru.

Fața îi deveni inexpressivă.

— Și dacă te înșeli? o întreabă într-un târziu.

— Nu am cum să greșesc în privința asta, insistă ea, ridicându-și

fruntea și privindu-l liniștită. Am privit în tine. Cu adevărat. Și am văzut schimbarea. Există întuneric în adâncul tău, dar este mai mult un soi de... crepuscul. Pentru că există și lumină. Poate mai multă decât ai vrea să îngădui tu. Dar ești al meu acum, la fel cum și eu sunt a ta.

Ceva străluci în adâncul ochilor lui.

— Nu sunt o alegere bună pentru tine, rosti el plat. Te-am făcut să suferi.

— Da, așa este. Mi-ai zis o groază de nimicuri, printre care și acela că nu ai nevoie de mine. Pentru un demon, unul de rang înalt, minți înfiorător de prost.

Saul scoase un sunet, în parte râs, în parte geamăt.

— Tu m-ai făcut să fiu așa, îi reproșă el, redevenind dintr-odată extrem de serios. Când sunt cu tine, mă faci să-mi doresc să fiu altfel, meroween. Făcu o pauză, privind-o încordat. Deci... ne-am împăcat?

Leah zâmbi.

— Așa se pare. Deși niște scuze formulate corect te-ar fi scutit de toată acea tevatură. Însă pe de altă parte, gestul tău a adus o imensă bucurie nu numai mie, ci tuturor elirienilor, și niciodată nu-ți voi putea mulțumi îndeajuns pentru...

— Dacă vrei să mă mulțumești cu adevărat, atunci nu vei mai face niciodată, cu nimeni, ce-ai făcut cu el, pentru el.

— Este menirea mea să...

— Scutește-mă cu tâmpenia asta! i-o reteză Saul, încruntându-se feroce la ea.

Leah îl imită, încruntându-se și ea la el.

— Nu pot să fiu ceea ce nu sunt!

— Ba cum să nu poți? Ideea este să nu-ți mai pese.

— Poate că tu poți fi astfel, dar eu nu.

— Leah! Ai fost la un pas de a-ți da viața pentru el. O să zici că merită, că este regele vostru, că viața lui este importantă pentru voi toți. Și poate că ai dreptate. Însă pentru mine el nu reprezintă nimic. Acesta este adevărul, și n-am de gând să mă scuz pentru că așa gândesc. Tu însă ești... ești neprețuită pentru mine, rosti el cuvintele cu mare greutate. Foarte importantă.

Leah oftă încet și îi atinse obrazul cu duioșie, știind cât de greu îi venea să-și deschidă astfel inima în fața ei. Să simtă și să accepte ceea ce simțea pentru ea.

— Și eu te iubesc, rosti ea cu blândețe. Saul închise ochii, simțindu-se ca un idiot: vulnerabil, emoționat și stângaci. Cum graiul îi pierise, făcu singurul gest care-i veni în minte: o sărută pe frunte.

— Mai ai încă febră, constată el, retrăgându-se și privind-o preocupat.

— Doar un pic, murmură ea, închizând ochii.

— Dormi, îi șopti el, ridicându-se într-un cot și învelind-o cu pătură.

Leah simți ceva fremătând în inima ei când el o sărută încet și delicat pe gură, apoi visele o furară.

CAPITOLUL 27

Următoarele două zile au fost încărcate și istovitoare.

Aproape cinci sute de oameni își stabiliseră tabăra la două mile la sud de peșterile ei. Corturile erau îngrămădite unele într-altele, valorificând fiecare palmă de pământ neted. Granițele fuseseră securizate și santinele în grupuri de câte patru vegheau asupra lor, fiind periodic înlocuite.

Locul de instrucție fusese amplasat în apropiere, la poalele unui deal împădurit, într-o poiană cu circumferința destul de mare. Ziua se antrenau, exersând până la epuizare, sub comanda aspră și neînduplecată a lui Saul și Utgard, fiecare învățând să stăpânească armele făurite de către zei.

Deși nu era complet întremată, Leah muncea pe brânci alături de ei. Mișcarea îi făcea bine și o ajuta să uite, deși știa niciodată n-avea să-și poată șterge din minte complet acele imagini de coșmar. Ori de câte ori îi răsăreau în minte secvențe din timpul prizonieratului tatălui ei, totul în ea se crispa și se revolta până la durere. Și-i aducea aminte de ce luptau și, mai ales, cu cine urmau să lupte.

Leah cunoscuse adevărata natură a bestiei și știa că acea rasă trebuia nimicită complet. Nu exista iertare pentru ei. Erau niște creaturi ale întunericului pur, animalice, extrem de violente, crude și inteligente. Cândva, fuseseră nemuritori. Leah se întrebă cum ar fi fost lumea ei și celelalte lumi dacă răskoala lor de odinioară ar fi avut sorti de izbândă. Ea n-ar fi existat, cu siguranță, și tot ceea ce cunoștea ea ar fi fost pierdut acum. Nu putea să îngăduie răului să prindă rădăcini

nicăieri în acest univers, își jură ea, parând cu dibăcie lovitura lui Lyam.

Invocă puterea aerului și sări, ridicându-se mult deasupra pământului. Lyam simți curentul stârnit de vârful ascuțit al celeilalte săbii, atunci când trecu razant de-a latul grumazului său. Când Leah ateriză grațios, își încrucișă din nou sabia cu a ei, îngustându-și ochii, amuzat și nemulțumit deopotrivă.

— Tehnic vorbind, mișcarea asta n-ar fi urmat. După calculele mele, ești un tip cât se poate de mort.

— Asta nu s-ar întâmpla dacă nu ți-ai folosi puterile în luptă...

— Nu uita că genul de inamic cu care o să ne confruntăm o să fie mult mai rapid, mai viclean și mai instruit decât sunt cei mai mulți dintre noi. Nu va exista corectitudine în măsurarea forțelor pe câmpul de bătaie. Nici rafinament în mânuirea armelor și nici glorie. În mod sigur, nu vor lupta cinstit. Ucizi sau ești ucis. Nu sunt oameni, Lyam, ci animale crescute să ucidă și să stăpânească. Nimic nu-i va putea opri... decât noi. Trebuie să învățăm să fim mai puternici, mai iuți și mai abili decât sunt ei.

Leah se aplecă și culese burduful cu apă din iarbă, îl destupă și bău cu nesaț. Când îl lăasă jos, îi întâlni privirea și inima începu să-i bată cu putere.

Saul stătea în partea cealaltă a poienii, storcând untul dintr-un grup de patru oșteni. Utgard îi făurise o spadă minunată, cu lama lungă, arcuită delicat, extrem de ușoară, dintr-un metal necunoscut lor. Nu o folosea în timpul antrenamentelor, preferând s-o țină în teaca de piele prinsă de-a curmezișul spatelui. Ceea ce folosea acum era o sabie eliriană, scurtă și grea, cu care para loviturile ce plouau asupra lui fără să se sinchisească. De fapt, nici măcar nu-și privea adversarii în ochi, lăsându-și celelalte simțuri să intre în acțiune. Din când în când, mai împărțea câte un pumn sau câte un cot în beregata nefericitului care se aventura destul de aproape de el. Și asta *fără* să se uite! Pentru că se uita la ea...

Leah îl urmărea, fascinată de grația mișcărilor lui. Părea să nu facă niciun efort, atât de lin și armonios se deplasa, parând atacurile cu o lejeritate care te ducea cu gândul la un soi de dans mistic. Oare de ce găsea acea imagine incredibil de... excitantă?

Soldații se încrâncenau să-l atace, enervați de faptul că acea creatu-

ră izbutea să-i țină la distanță fără să se sinchisească prea mult.

— Mă plictisiți, rosti el apatic. Ce-i asta, hora prieteniei? Sunteți la agățat de fete? E vreo petrecere câmpenească și n-am fost eu informat?

Unul dintre soldați mârâi indignat, atacând orbește, cu forța unui taur. Saul își flexă genunchiul, lăsându-și greutatea pe el, pară lovitura pe care omul o fulgeră de sus în jos, ca și cum ar fi vrut să-l spintece, și-i plasă o lovitură drept în mijlocul pieptului, cu toată palma, proiectându-l prin aer la câțiva metri în spate. Nefericitul ateriză pe spate într-o tufă mare de urzici și rămase nemișcat.

Saul își încleștă fălcile, supărat că nu-și dozase forța aplicată loviturii. Pe de altă parte, nesăbuiții ăștia trebuiau să învețe cu cine aveau de a face și să le intre bine-n cap acest lucru. Se ridică, aruncându-și sabia dezgustat.

— Cinci minute de pauză, după care o luăm de la capăt, le aruncă el peste umăr, pornind cu pași mari spre Leah.

— Grozavă demonstrație, rosti ea când ajunse aproape. Te dai mare?

— Puțin, rânji el, privind-o cu ochi scăpărători.

Leah se foi stânjenită. O privea flămând, sorbind-o din priviri, cu o patimă pe care nu se străduia deloc să și-o ascundă. Energia lui se întindea spre ea, alunecând seducătoare în jurul ei, adulmecând-o, tentând-o. Simți primii fiori ai propriei excitații și o șocă intensitatea acelei jinduri.

— Ce-ar fi să facem o plimbare? sugeră el, zâmbindu-i ademenitor.

— Mai bine nu. Oricum, în trei minute nu știu ce am reuși să facem.

— Hai să-ți arăt, o momi el. Trei minute, folosite cum trebuie, pot să...

— Saul!

Rânjetul lui se lăți, devenind răutăcios. Privirile îi sclipiră pofticioase.

— La noapte, făgădui el, luând burduful cu apă din mâinile ei și bând cu lăcomie.

Leah oftă în sinea ei, ușurată de faptul că Lyam se depărtase sufi-

cient de mult ca să nu le audă conversația. Cu toate că Saul n-o atin-gea niciodată când mai erau și alții de față, modul în care o privea era extrem de grăitor: posesiv și cu o netăgăduită intimitate.

Leah știa că poporul ei nu era străin de ceea ce se întâmpla între ei doi, dar cum Saul le redase regele, salvându-l din mâinile celor de o seamă cu el, gestul în sine avea destulă greutate cât să le înăbușe pre-judecățile.

Și cu toate astea, elirienii continuau să fie suspicioși față de gene-ralul lor. Aveau respect pentru el, era adevărat, însă Leah le simțea reținerea. Și teama. Era greu să lupți și să te încrezi în cineva care se putea transforma în orice vietate de pe fața pământului și care te pu-tea ucide în zeci de feluri. Iar sentimentul era reciproc, își dădu seama Leah. Nici n-ar fi avut cum să fie altfel. El se trezise pur și simplu prins în acea conjunctură, grație unei alegeri de moment, și încerca să se adapteze. Se comporta întotdeauna corect față de oamenii din subordinea lui și se străduia să-și ascundă nemulțumirea de a fi silit să trăiască printre ei. În felul lui, chiar încerca să fie amabil. Vorbea pu-țin și numai când avea ceva pertinent de spus. Leah aprecia asta la el. Nu se străduia să fie prietenos și nu încerca să pară ceea ce nu era în realitate. Era rezervat și cu toate că părea relaxat și plictisit mai tot timpul, simțurile lui erau permanent în gardă.

Singurele momente când părea să fie el însuși era atunci când se găsea numai cu ea. Deși perfect conștientă de potențialul lui, de natu-ra ambiguă și primejdioasă a firii lui, Leah știa că mai era capabil și de multă delicatețe și bunătate...

— Dacă te mai uiți la mine cu ochii ăștia mari și pierduți, s-ar pu-tea să ne abatem de la program cu toții, rosti el pe un ton scăzut, îna-poindu-i burduful. Și, crede-mă, nimic nu mă tentează mai mult în acest moment!

Leah tresări și roși. Murmură ceva în timp ce îndesa dopul la loc, se răsuci pe călcâie și dispăru din raza lui vizuală, ca să nu-i dea idei.

În mai puțin de trei zile, soarta acestei lumi avea să fie pecetluită într-un fel sau altul. Bătălia care se anunța avea să fie una cumplită. Oamenii Eliriei urmau să-și dea viața pentru libertatea acelor pămân-turi, pentru ca rasa omenească să dăinuie.

Iar lor le ardea de zbunguit prin câpițele cu fân!

Certându-se pentru atitudinea ei prostească, Leah porni spre peș-

teri. În cele două zile în care trecuse, stătuse prea puțin de vorbă cu tatăl ei. Regele își revenise, rănilor i se vindecaseră în întregime și, spre marea ei ușurare, nu-și mai amintea aproape nimic din ororile cărora fusese supus în propriul său cămin. Ca și cum, transferându-le ei, și le ștersese complet din minte. Leah se bucura că se întâmplase așa. Cunosându-și tatăl, știind ce fel de om era, povara umilințelor îndurate l-ar fi strivit sub greutatea lor. Însă, cu toate astea, trupul lui continua să fie slăbit și erau conștienți cu toții că n-avea să poată lupta alături de ei.

Ocolind tufele înalte de ferigă, Leah se trezi dintr-odată în fața unei situații complet neașteptate. Lângă pietrele acoperite de mușchi ce străjuiau malurile înalte ale cascadei, părinții ei stăteau îmbrățișați, sărutându-se cu patimă. Imaginea lor o lăsă fără grai: Neyra, zveltă și elegantă în tunică ei scurtă, purpurie, cu părul curgându-i bogat pe spate și făptura-i veșnic tânără și plină de frumusețe, tatăl ei, un om ajuns în toamna vieții lui, cu părul alb și fața marcată de trecerea anilor. Contrastul fizic era izbitor, însă energiile lor se completeau atât de armonios, strălucind într-un fel nemaîntâlnit, care o încremeni. Nici odată nu-i mai văzuse astfel.

Neyra îi simți prezența și se desprinse din îmbrățișare, întorcându-se spre ea.

Chipul îi era îmbujorat și zâmbetul încurcat.

— Vă rog să mă iertați, bâigui Leah, făcând stânga împrejur. N-am vrut să vă deranjez...

— Leah.

Vocea caldă a mamei ei o opri și fata oftă, răsucindu-se stingherită spre ei. Neyra veni spre ea, privind-o amuzată. Îi luă fața între palme, așa cum făcea încă de când era doar o copilă, și o sărută ușor pe frunte, apoi pe fiecare sprânceană și pe vârful nasului. Întotdeauna fusese o mamă bună, gândi Leah, tulburată. Fusese întotdeauna lângă ea. Sau aproape.

— Sentimentele mele pentru el nu s-au schimbat niciodată, șopti zeita.

— Știu asta..., începu Leah, susținându-i privirea de un albastru uluitor.

— El e inima mea. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, singurul care mi-a dăruit vreodată momente de fericire neasemuită.

Încă din clipa în care l-am întâlnit, am știut că-l voi pierde și am păstrat această durere în inima mea, alături de sentimentele pe care i le port. E oare un gest egoist faptul că vrem să smulgem din ghearele necruțătoare ale timpului alte câteva momente, care și așa ne sunt numărare?... Peste trei zile, lumile pe care le cunoaștem vor înceta să mai existe sau se vor închide pentru totdeauna, izolându-ne unii de ceilalți. Îl voi pierde și te voi pierde și pe tine odată cu el, indiferent care ne va fi soarta. De ce să nu ne bucurăm de clipele care ne-au mai rămas?

— Mamă, șopti Leah cu toată durerea tristei înțelegeri.

— Ești o femeie îndrăgostită, surâse zeița cu blândețe. Văd asta-n ochii tăi.

Leah roși, plecându-și privirea.

— Te face fericită?

— Așa cred. Da, recunosc eu ea, înălțându-și privirea.

— Atunci bucură-te de ceea ce aveți acum împreună. Indiferent cum se va sfârși totul, mai bine să iei cu tine amintiri frumoase decât regrete târzii, nu crezi?

— Cine sunt eu să contest înțelepciunea zeilor? glumi fata.

— Atunci îmi vei asculta sfatul, zâmbi nemuritoarea, mângâindu-i părul cu duioșie, după care o îmbrățișă strâns, șoptindu-i la ureche: îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru el și-ți sunt recunoscătoare pentru asta. Păstrează-ți mintea limpede și inima curată, pentru că în curând îți vor fi puse la grea încercare. Se retrase și o privi lung. Fii înțeleaptă și prețuiește fiecare clipă. Timpul nu se întoarce niciodată.

Și, odată cu aceste cuvinte, zeița se mistui, lăsându-i singuri. Leah rămase nemișcată câteva momente, cugetând la vorbele ei, apoi se răsuși spre tatăl ei.

— Nu ți-a fost niciodată greu? îl întrebă ea, apropiindu-se de el. Să știi că nicicând nu va fi a ta pe de-a întregul, că va rămâne neschimbată în timp ce tu vei îmbătrâni?

— N-am spus niciodată că nu mi-a fost, recunosc eu el, oftând. Am trăit uneori cu teama asta, conștient că anii mă vor transforma, că trupul mă va trăda, că ea... mă va părăsi, odată și-odată. Dar n-a fost așa. Am înțeles destul de târziu treaba asta. Fericirea noastră a fost una furată și drămuată. Dar nu regret nicio clipă din tot ce a fost. Singurul meu regret este acela că n-am putut-o păstra tot timpul lângă

mine, că pentru noi n-a existat niciodată un viitor. Dar asta este soarta. Oricum, mi-a dăruit mai mult decât am îndrăznit să sper vreodată.

— Dacă vom învinge, ea va pleca pentru totdeauna.

— Are vreo importanță acest lucru? o întreabă el resemnat, privind spre cascadă cu un aer trist. Mai bine s-o știu plecată și în siguranță, decât să piară de mâna acelor creaturi nemernice. La noapte mă voi retrage în tabără, schimbă el vorba.

— Nu este nevoie să faci asta, protestă Leah. Știi că...

— Nu, vreau să fiu alături de oamenii mei, se întoarce el s-o privească. Nu pot lupta alături de ei, dar vreau să fiu alături de ei. Au nevoie de mine. De fapt, cred că o fac acest lucru chiar acum. Ești bună să mă conduci până acolo?

Zâmbind, Leah îi oferi brațul ei drept sprijin, știind că obosea destul de repede.

Porniră agale peste pajiști, înconjurați de lumina blândă a soarelui ce asfințea, de aroma cimbrisorului sălbatic și de țârâitul întrerupt al greierilor adăpostiți în ierburile înalte. Leah începu să-i povestească despre progresele oamenilor lui, despre modul în care securizaseră granițele, despre cele două atacuri din partea liniilor inamice pe care le neutralizaseră cu succes. Și-n tot acest timp se gândi la vorbele mamei ei.

Când își făcură apariția, uralele izbucniră de pretutindeni. Tatăl ei își îndreptă spatele și pași semeț printre elirieni, ca-n zilele de odinioară, vorbindu-le cu vocea sa fermă, încrezătoare și plăcută.

Urmărindu-l, Leah fu din nou frapată de cât de mult îmbătrânise el în ultimele săptămâni.

CAPITOLUL 28

La adăpostul întunericului, Leah își lepădă hainele pe malul râului și intră în apele reci, lăsându-se să plutească în voie. Deasupra ei, cerul se întindea la nesfârșit, presărat de stele cu sclipiri de diamant. Luna, o felie îngustă, strălucea palid peste vârfurile copacilor.

Saul nu se întorsese încă din tabără. În ultimele două seri ajunsese întotdeauna târziu, mult după miezul nopții, și singura lui preocupare fusese să se înfrupte din ea, cu lăcomia cuiva flămând, ca și cum hra-

na avea să-i fie drămuită sau luată în curând. Făceau dragoste cu pasiune și disperare, dăruindu-se unul altuia cu o nesăbuintă care-i lăsa epuizați, experimentând fără rețineri acea dimensiune a plăcerii pe care o descoperiseră atunci când niciunul dintre ei să fi fost pregătit să-i înfrunte consecințele. Abia dacă mai aveau timp să-și vorbească și el pleca întotdeauna înainte ca ea să apuce să se trezească.

Pe timpul zilei, Leah stătea departe de miezul pregătirilor, nevoită să vindece oamenii care se răneau din neatenție în timpul antrenamentelor de peste zi. Când apăreau timpi morți, Neyra se înființa de îndată, lucrând cu ea la formula care avea să distrugă portalul. Zeița insista ca ea și Saul să stăpânească amândoi ritmicitatea descântecului rostit în graiul vechi al celor de-a seamă cu ea, pentru a putea descătușa energia dinăuntrul cuvintelor și, implicit, din interiorul Pietrelor. Leah știa cât de important era să pronunțe cuvintele corect și să le imprime forță în clipa rostirii lor. Dacă descântecul nu le izvora din inimă, dacă mințile nu erau perfect acordate una la cealaltă, dacă voința nu era aceeași pentru amândoi, atunci strădania lor avea să fie zadarnică. Trebuiau să acționeze exact în momentul în care ziua se îngâna cu noaptea, într-un echilibru perfect, când cercul vechi se închidea și altul nou urma să se deschidă. Câteva minute și o sincronizare perfectă a minților și inimilor lor.

Singurul lucru care putea măsura forța și corectitudinea descântecului era Piatra de la gâtul ei. Când formula magică era rostită cum trebuie, Piatra pulsa, însuflețindu-se, ca și cum ar fi avut o inimă ascunsă în adâncul ei.

Saul fu cel care întrecu atât așteptările ei, cât și pe cele ale Neyrei. Avusese nevoie să audă de două ori descântecul pentru a-l memora, apoi o pusese să-l repete încă de două ori, însușindu-și detaliile legate de vibrația care se năștea din versuri și de modul în care acestea trebuiau pronunțate, oferindu-le pe loc o demonstrație incredibilă a talentelor lui. Puterea lui de concentrare era uimitoare. Îl pusese amândouă să-l repete și de fiecare dată Piatra reacționase la energia pe care vocea lui o năștea din vrajă.

Singurul lucru care mai rămânea de făcut era să recupereze celelalte două Pietre. Strategia de luptă pe care o elaborase avea unele neajunsuri și o mulțime de „dacă”.

Confruntarea urma să aibă loc în apropierea Cetății Albe, pe o

câmpie situată în nord, dincolo de pădure. După părerea ei zona era prea deschisă și primejdioasă din mai multe puncte de vedere, dar Saul insistase asupra acestui câmp de luptă. Era esențial să ademenească cât mai mulți dintre luptătorii lui Nemeth în afara zidurilor și să slăbească apărarea din interior. Saul, împreună cu Utgard și Lyam aveau să se strecoare înăuntru pentru a pune mâna pe Pietre. Leah era singura dintre ei care n-avea să participe direct la luptă. Conveniseră cu toții, spre marea ei nemulțumire, ca Freya să o transporte în zorii zilei pe piscul Muntelui Sacru și ea să aștepte acolo, lângă portal, sosirea lui Saul.

O stea se prăbuși din imensitatea cerului, trasând o traiectorie luminoasă în urma ei, pentru a muri în neant. Undeva, un suflet murea pentru a face loc unui altul, care se năștea. Asta spuneau bătrânii. Un cerc se închidea pentru a face loc altuia.

Oftând, Leah își aduse picioarele sub ea și scoase un strigăt surprins când Saul o cuprinse în brațe pe la spate, lipindu-și trupul cald și gol de al ei.

— N-am vrut să te sperii, îi șopti el la ureche, răsucind-o încetișor cu fața spre el. Mă așteptam să te găsesc dormind. Ești îngrijorată pentru ziua de mâine.

Ochii lui erau obosiți și zâmbetul doar o umbră.

— Încerc să nu fiu. Ai mâncat?

— Da. Unul dintre fermieri a sacrificat cinci viței din turma sa, iar altul câțiva miei. I-au fript la proțap. Ți-am adus și ție câte ceva. În timp ce vorbea, îi dădu părul pe spate, dezgolindu-i pielea delicată a umerilor, apoi se aplecă și-și lipi buzele fierbinți pe locul de îmbinare dintre umăr și gât. M-a bântuit o plăsmuire a minții întreaga zi. Te-am văzut acum câteva ore înotând sub cerul nopții. Exact așa. Și m-am văzut făcând dragoste cu tine.

— Poate că n-a fost tocmai o fantasmă, oftă ea, înfiorându-se.

— Asta mi-ar plăcea și mie să cred, șopti el, mozolindu-i lobul urechii și stârnindu-i fiori prin tot trupul.

— Poate că ar trebui să ieșim. N-aș vrea să ne înecăm tocmai acum. Ar fi... chiar stupid.

— Ai încredere în mine, îi ceru el cu o voce răgușită, strecurându-și mâinile spre soldurile ei și ridicând-o spre el. O să-ți placă...

Leah oftă din nou, prelung și întretăiat, golindu-și mintea de orice

gând și abandonându-se în întregime lui.

Se treziră cu puțin înainte ca prima geană de lumină să mijască la orizont. Liniștea din jur se unduia sub foșnetul vântului molcom care se strecura prin frunzișul copacilor. Deasupra, cerul era lipsit de nori, anunțând o zi frumoasă și calmă.

Leah își strânse genunchii la gură și privi fix jarul care dădea să moară. În acea zi, aveau să supraviețuiască întunericului... sau să moară încercând să smulgă triumful din mâinile lui. Oamenii ei aveau să-și verse sângele și să cadă pentru a salva soarta lumii lor. Dacă norocul avea să le zâmbească, atunci soarele avea să apună în acea zi într-o lume eliberată de umbre și suferințe. Lângă ea, Saul se mișcă ușor.

— Trebuie să ne îmbrăcăm, rosti ea fără să se întoarcă.

— Mai este încă timp, se auzi răspunsul lui.

Saul se întinse și-i masă umerii încordați, apoi îi ridică părul lung și ciufulit, sărutându-i ceafa îngustă, sfârșind prin a-și înfige dinții în ea.

— Saul! Nu avem timp pentru..., se auzi protestul ei slab.

— Ba cum să nu avem? replică el, și Leah îi simți buzele pe ceafă curbându-i-se într-un zâmbet moale. S-ar putea ca asta să fie ultima noastră clipă împreună. Vino.

Chemarea lui plină de tandrețe o făcu să-și rezeme spatele de el și să închidă ochii, oftând. Mâinile lui îi cuprinseseră sânii goi, masându-i leneș, până când vârfurile lor se întăriră. Stârnită, Leah își răsuci capul și gurile li se întâlniră. Continuând s-o sărute, Saul o răsuci și o trase spre el, lungindu-se și aducând-o deasupra lui.

Când Leah îl absorbi în trupul ei, simți tăișul plăcerii săgetându-l până-n măduva oaselor. Pierdut, drogat de aroma trupului ei, se lăsă pentru câteva momente pradă delirului, în timp ce șoldurile ei se legănau devastator deasupra lui. Plăcerea vibra în ea, făcând-o să tremure, pe măsură ce creștea în intensitate. Se apropia de orgasm și el strânse din dinți, luptându-se cu necesitatea imperioasă de a o urma. Îi simți energia înconjurându-l, încercând să se contopească cu a lui, dar de data aceasta se închise complet în fața ei.

— Saul? murmură ea, derutată. Demonul deschise ochii și o privi fix, cu o expresie perfect lucidă.

— Îmi pare rău, rosti el încet.

Leah nu apucă să vadă pumnul cu care o pocni rapid și nimicitor

în bărbie. Lumea îi explodează în fața ochilor, în timp ce se prăbușea înconștientă și moale deasupra lui. Saul rămase câteva momente nemișcat, luptându-se să-și normalizeze suflul, apoi o împinse ușurel într-o parte și se ridică.

Preț de aproape un minut, nu făcu decât s-o privească, concentrându-se, ucigând rând pe rând sentimentele care-l legaseră de ea. Nu avea să lase nimic în urma lui, nicio slăbiciune, nicio amintire. Era important să facă asta, deși durerea renunțării și a efortului depus îl sfâșiară în bucăți.

După care se puse în mișcare. Îi smulse Piatra de la gât, vârând-o la cingătoare alături de amuleta primită în dar de la zei, și se îmbracă grăbit. Îi trase cu mișcări iuți tunica de luptă, după care îi legă mâinile și gleznelor cu două șuvițe groase de piele, și-i astupă gura cu un căluș. Fermecă nodurile, pentru mai multă siguranță, apoi o luă pe sus și păși în mijlocul poienii, în lumina palidă a răsăritului.

Încordându-și toate puterile, o aruncă în sus cât putu de mult. În clipa următoare, grifonul își deschise aripile, înălțându-se și recuperând din zbor trupul leșinat al tinerei femei.

Cu vrăjitoarea în gheare, se roti de două ori deasupra peisajului de o frumusețe ireală, după care viră spre est, îndreptându-se spre Cetatea Albă.

Leah își reveni treptat și primul lucru de care fu conștientă fu durerea care-i pulsa în falcă, radiindu-i spre pomete. Nedumerită și confuză, întredeschise pleoapele. Zări ca prin ceață un perete lung, acoperit de lespezi întunecate, și-i trebui câteva secunde ca să înțeleagă că ceea ce vedea era o podea de piatră. În clipa următoare deschise ochii brusc, dându-și seama unde era.

În sala tronului din cetatea de scaun al Eliriei, în care altădată domnea fastul și strălucirea, acum se instalase dezordinea și mizeria. Și nu era singură. Vocile veneau din partea cealaltă a încăperii și inima îi tresări cu putere când o recunoscă pe cea a lui Saul.

Refuzul o izbi chiar în momentul în care își ridică privirea. În tronul tatălui ei se afla un bărbat înveșmântat în purpura regală. Fața lui era suptă și plină de riduri, lipsită de expresie, însă ochii albaștri aveau o privire înghețată și pătrunzătoare. De o parte și de alta a tronului se aflau câte opt gărzi, înarmate până-n dinți și perfect nemiș-

cate, de parcă cineva i-ar fi împietrit în acea poziție. Saul stătea în picioare în fața lui, cu brațele încrucișate pe piept într-o atitudine relaxată. Zâmbea într-un fel care o făcu pe Leah să tresară.

— Ai făcut o treabă excelentă, zâmbi Nemeth viclean, mângâind aproape cu venerație cea de a treia Piatră, pe care o studia în lumina blândă care pătrundea prin ferestrele înalte și boltite.

— Sunt îngrozitori de naivi, veni răspunsul plictisit al cameleonului.

— Aș fi preferat totuși să-mi fi spus dinainte ce aveai de gând să faci. Nu-mi place când sunt sfidat și este cu atât mai supărător când acest lucru vine din partea ta.

— Niciodată nu am fost adeptul servilismului și al regulilor tale, replică Saul sec. Și la fel de bine știi că dintre toți lingăii care te înconjoară, eu sunt de departe cel mai apt pentru a-ți sta alături. Eu eram singurul capabil să-ți aducă Piatra, altfel ai fi ratat această zi și ultima șansă de a-ți vedea visul cu ochii. Pe asta ai și mizat când m-ai trimis după această Păstrătoare. Și am făcut-o în felul meu. Niciodată nu ți-am dat vreun motiv să te îndoiești de mine, așa că n-o fă nici acum. Ai Piatra, ai sângele de care este nevoie pentru a deschide portalul și un univers întreg care așteaptă să ți se aștearnă la picioare.

Bătrânul demon îi aruncă o privire sfredelitoare, dorindu-și să-i poată sonda mintea, măcar odată.

— Da, într-adevăr, confirmă Nemeth, rânjind larg, cu o încântare malignă. Până la amiază, oștile noastre vor nimici până la ultimul suflet această șleahță de nesăbuiți, care-au crezut că mă pot sfida și că-mi pot ține piept. Se pare că micuța ta Păstrătoare a început să se dezmeticească, adăugă el, schițând o mișcare imperceptibilă cu bărbia în direcția captivei.

Saul se răsuci ușor pe călcâie și aruncă o privire placidă tinerei femei, care se ridicase în șezut și se uita la el cu ochi mari, plini de durere, șoc și ură. Atât de multă ură, jubila el, pășind agale spre ea.

Vânătaia care i se întinsese de-a lungul mandibulei pălise, fiind în curs de vindecare. Lăsându-se pe vine, Saul își strecură un deget pe sub legătură, trăgându-i călușul în jos și eliberându-i gura. Scuiatul ei îl luă prin surprindere, nimerindu-l sub ochiul stâng.

— Vierme netrebnic ce ești! Laș trădător...

Saul își șterse tacticos obrazul, privind-o cu ochi reci. În clipa ur-

mătoare o pocni peste față cu putere, măturând-o la podea. Leah se lovi cu tâmpla de lespezi, pierzându-și pe jumătate cunoștința. Amorțită de durere, strânse din dinți,

Înghițindu-și hohotele neputincioase de plâns.

Era un coșmar, gândi ea, în timp ce râsul găunos și plin de încântare a lui Nemeth reverbera în sala tronului. Crezuse în el, îi dăruise inima ei... iar el o trădase!...

Plănuise asta de la bun început, își dădu ea seama. Totul nu fusese decât un plan morbid, executat abil, cu sânge rece, de o cruzime înfiorătoare, și care-și atinsese scopul din plin. O înșelase, o făcuse să creadă niște minciuni oribile și o atrăsese în acea cursă monstruoasă...

Îl văzu ridicându-se și întorcându-i spatele cu nepăsare. Orbită de furie și de durere, Leah zvâcni spre el, dar ceva o trase cu forță îndărăt, strivindu-i laringele. Ateriză în fund cu o bufnitură seacă, dându-se de-a berbeleacul peste cap, sufocându-se, și-și dădu seama cu întârziere de faptul că avea în jurul gâtului o ceva care o ținea în loc.

Înnebunită, se răsuci pe spate și văzu lanțul greu prins cu un belciug de perete, ale cărui zale se întindeau spre gâtul ei. Mâinile și gleznelor îi erau strâns legate cu șnururi de piele, care-i intraseră adânc în carne. O legaseră ca pe un câine. Umilința aproape o frânse în două. Nu-și putu reține vaietul de deznădejde care-i izvorî de pe buzele însângerate.

— Ah! O fire plină de temperament, aprecie Nemeth, aplecându-se ușor în jilț și privind-o cu interes.

— Într-adevăr.

Tonul cameleonului era plat, lipsit de inflexiuni, lucru care atrase atenția demonului care ședea pe tron.

— Ai avut-o deja, zâmbi Nemeth, cu ochii strălucindu-i de interes. Nu era o întrebare, ci o afirmație.

— Mi-a alungat plictiseala, rânji Saul cu insolență. Inocența poate fi uneori... atât de succulentă! schiță el un gest batjocoritor.

— Da, într-adevăr! surâse Nemeth, dându-i dreptate. Și spui că știi unde este văgăuna în care se ascund acești nerozi? îl chestionă el, în timp ce potrivea nestematele în poala lui, astfel încât muchiile acestora să se îmbine, formând un cerc perfect.

— Da. Dacă se vor retrage din calea noastră, îi vom vâna în peș-

teri ca pe niște șobolani. Știu exact unde sunt acele văgăuni. Îi vom nimici până la ultimul.

— Excelent, își ridică Nemeth privirea spre el. Atunci a sosit vremea să ne pregătim, propuse el, ridicându-se greoi din jilțul sculptat în marmură. Ziua de azi marchează începutul unei noi ere. Iar noi vom fi stăpânii ei. Vreau să asist la spectacol.

Zdrobită de durere, Leah se ridică în genunchi, adunându-și ultimele puteri și aruncându-le cu toată voința ei în direcția lor. Energia dinăuntru ei năvăli ca un uragan și se propagă nimicitoare de-a lungul zalelor metalice, făcându-le să scrâșnească cu un sunet ascuțit, vibrant. Dalele de piatră se fisurară sub ea, crăpăturile întinzându-se rapid, ca o rețea, de-a lungul întregii podele. Sala vui asurzitor, trepidând sub tălpile demonilor. Leah fu săltată-n sus de suflul acelei forțe necontrolate și proiectată-n zidul de piatră de care era încătușată. Nodurile legăturilor de la încheieturile ei trosniră și dinții îi clănțăniră în gură cu zgomot în momentul în care se izbi de perete. Ateriză în genunchi, durerea cărnii strivite tăindu-i respirația. Avu nevoie de o fracțiune de secundă ca să înțeleagă faptul că nu mai putea face nimic. În clipa în care i se făgăduise acelui demon, pe stânca sacră a zeilor, cuvântul ei fusese cel care o osândise pe ea și pe toți cei pe care jurase să-i apere de această molimă cumplită. Se condamnase pe veci. Și pe ei, odată cu asta.

— Este atât de puternică! se auzi chicotitul găunos și plin de fascinație a celui care zămislise vrăjitorul ce adusese sfârșitul lumii ei, în timp ce se apropia de ea, studiind-o cu ochi reci, de reptilă. Puterile ei sunt mari și însemnate, și ura ei... ooh, atât de minunată! închise el ochii, inhalând aerul cu nesaț, de parcă sar fi delectat cu aroma unui parfum seducător. În locul tău, eu m-aș gândi de două ori înainte de a o păstra, i se adresă el lui Saul, privindu-l viclean.

— Îmi asum riscul, declară cameleonul cu un rânjete ușor.

— Totuși, dacă stau să mă gândesc mai bine, cred că ar fi o achiziție nemaipomenită. Avem nevoie de sânge proaspăt. Crezi că ai putea s-o atragi de partea noastră?

— Va fi nevoită s-o facă dacă vrea să rămână în viață, replică demonul cu nepăsare, arcuindu-și o sprânceană zeflemitoare spre ea.

— Niciodată, rosti vrăjitoarea cu o voce slabă, săltându-se cu gre-

utate în capul oaselor, privindu-i amorțită de durere, oroare și neputință. Niciodată, repetă ea, clătinând încet din cap.

— Niciodată poate fi... *atât* de relativ! replică Saul, râzând amuzat și gesticulând într-o doară, ca și cum ideea i se părea de-a dreptul ridicolă.

Leah îl privi pe cel care ar fi putut fi salvarea tuturor și nu fusese, și-și începu cel din urmă descântec, în timp ce lacrimile îi brăzdau chipul palid, știind că în interiorul acelor legături încă-și mai putea folosi puterile. Nu exista decât o singură cale prin care-i mai putea opri.

Nu există biruință fără sacrificiu. Îi voiau sângele și viața, pentru a putea deschide Poarta. Ei bine, puteau să aștepte asta mult și bine! Pentru că sângele și viața ei îi aparțineau numai și numai ei!

— Mă-mbrac în foc, mă-mbrac în vânt, mă-mbrac în ploaie și pământ! Renunț acum, cu jurământ, la al luminii sacru legământ! Las tot ceea ce am fost și încă sunt! Voi, cei care priviți, și la al meu sânge râvniți, cenușă-n locul lui primiți! Viața, ce dragă mi-a fost, nu se va pierde fără rost!...

Saul se holbă o clipă la ea, apoi se făcu livid, blestemând printre dinți, în timp ce vocea ei se ridica melodioasă și ritmată, imprimând forță descântecului pe care-l țesea. Aerul, stârnit de vraja ei, se învorbura cu un oftat, trecându-și degetele nevăzute prin părul ei, făcându-l să se ridice și să fluture în jurul ei ca niște panglici de satin.

Știa ce anume se pregătea ea să facă și mai știa că nu exista decât un singur mod prin care o putea împiedica să-și ducă intenția până la capăt. Atunci când ultimul cuvânt avea să fie rostit, sufletul ei avea să-i părăsească trupul pentru totdeauna.

Păstrătoarea își invoca propria moarte.

CAPITOLUL 29

— Oprește-o! urlă Nemeth, dezvelindu-și colții înfuriat, în timp ce puterile lui, stârnite de mânie și teamă, zgâlțâiau podeaua încăperii. Oprește-o acum!

— O voi opri, făgădui Saul încet, cu ochii lipiți de fața lipsită de orice expresie a vrăjitoarei.

O clipă mai târziu, sabia primită-n dar de la zei i se materializă în

mâna dreaptă și, continuând s-o privească în ochi pe femeia care-i făcuse praf toate planurile meticolos gândite, își decapită tatăl printr-o mișcare fluidă, aproape elegantă.

Preț de o clipă, totul rămase încremenit într-o nemișcare stranie. Apoi scena căpătă dimensiunile unui vis. Sau a unui coșmar.

El se mișca cu o asemenea viteză încât aproape că nu putea fi urmărit. Sărea cu o agilitate incredibilă, mișcându-se printre gărzi și decapitându-le din mers. Niciodată nu-l văzuse deplasându-se astfel. Anihilase zece din cei șaisprezece demoni care constituiau garda personală a lui Nemeth, când restul demonilor se dezmeticiră din șoc. Lamele sclipiră mortal, la unison, și Saul se trezi încercuit.

— Trădătorule! mugi una dintre gărzi, năpustindu-se turbată asupra lui.

— Mda, mi s-a mai spus asta și-nainte, zâmbi el sec, pășind lateral, ferindu-se de tăișul sabiei în ultima secundă, pentru ași luneca propria lamă peste grumazul acestuia.

Știa că totul era o chestiune de timp și de noroc până când aveau să se năpustească restul gărzilor în sala tronului. Lucră rapid și eficient, isprăvind treaba în mai puțin de un minut. Apoi veni și se lăsă pe vine în fața ei, tăindu-i legăturile de la mâini în timp ce-o bombănea:

— Ar fi trebuit să-mi închipui c-o să-mi faci greutate. Am fost avertizat, firește, dar nu m-am gândit că o să fii chiar atât de tâmpită. Îmi vine să te sugrum, idioata naibii! Ce mama naibii a fost în mintea ta?... mârâi el enervat la culme, înșfăcând-o de gât și trăgând-o spre el pentru a-i strivi buzele sub un sărut brutal, în care se amestecau teama și supărarea.

Atinse zgarda de la gâtul ei, care plesni cu un zgomot înfundat, apoi creștă legăturile de la picioarele ei. Prinse sunetul pașilor care venea din direcția coridorului și o săltă în picioare fără menajamente, pornind hotărât spre una dintre ferestre, aproape târând-o după el. Se opri doar atât cât să culeagă cele trei Pietre împrăștiate pe podeaua crăpată și mânjită de sânge.

O împinse spre pervazul lat și o răsuci spre el. Ochii lui ardeau. Ai ei erau holbați, cu pupilele dilatate de șoc.

— O să ne îndreptăm spre portal ca să mântuim cu povestea asta odată pentru totdeauna. E clar?

Leah deschise gura, dar constată că vocea îi pierise. Dădu scurt din cap, năucită. Nu mai înțelegea nimic. Nu mai știa ce să creadă. Singurul lucru la care se putea gândi era faptul că el retezase fără nicio ezitare capul coșmarului care se abătuse asupra Eliriei, rapid și eficient, fără să clipească...

De partea cui era el?!...

În clipa următoare, o săgeată şuieră ascuțit pe lângă urechea lui, ratându-l milimetric. Saul aruncă o privire îngustată peste umăr, strângând din dinți. Demonii năvăleau în sala tronului urlând, aproape călcându-se în picioare. Se văzu nevoit să se adapteze noilor circumstanțe.

— Ai încredere în mine, zise el, și-i făcu vânt prin fereastră.

Leah nu avu timp nici măcar să țipe în timp ce se prăvălea în gol. Marginea lată a parapetului se apropia vertiginos de ea, cerându-i hămesită trupul și, pe când se gândea că avea să moară stupid, zdrobită de pietre, ceva o înhăță din spate, oprindu-i căderea și smucind-o în sus, într-o mișcare legănată care-i aduse stomacul în gât. Peisajul începuse să se perinde cu viteză pe sub ea și fata riscă o privire peste umăr.

De data aceasta se preschimbase într-o pajură uriașă, cu penajul ca focul, ce spinteca aerul cu o viteză de-a dreptul impresionantă, îndreptându-se în direcția munților. Pădurea se derula amețitor pe sub ei, dându-i o stare cumplită de greață. N-avea să vomite, își jură ea.

Își încheștă fălcile cu încăpățănare, evitând să se mai uite în jos. Însă făcu imprudența să privească spre cetate.

În spatele lor, la câteva sute de metri, ceva negru se apropia de ei, micșorând distanța. Leah clipi, încercând să-și limpezească privirea. Erau vulturi, zeci de vulturi negri... Nodul de greață din gât i se transformă în groază pură. Făcu un efort să și-l înghită și își răsuci gâtul spre el. Aripile acelea imense loveau aerul cu o lentoare plină de grație, propulsându-i înaintea într-un balans continuu, care avea un efect traumatizant asupra stomacului ei. Anvergura lor le asigurau o deplasare rapidă, dar nu într-atât de rapidă încât să păstreze o distanță constantă față de stolul acela ucigător.

Dădu să-i strige că erau urmăriți, când el schimbă brusc direcția, pliindu-și aripile pe lângă trup, și intră într-un picaj demential drept

spre pădurea de sub ei. Leah închise ochii și începu să se roage, sperând că el știa ce făcea.

Saul își deschise aripile la câțiva metri deasupra copacilor, planând în căutarea unui loc în care să aterizeze. Frunzișul se întindea ca o mare verde sub ei, dar pădurea era atât de deasă încât nu avu alte opțiuni decât să-și dea drumul la nimereală, blestemând faptul că nu luase în calcul și această posibilitate.

Ochi o zonă în care arborii păreau mai rarefiați și plonjă în direcția respectivă. Cu o clipă înainte să se strecoare printre ei, își aduse aripile în față, închizându-le și adăpostind-o pe Leah în interiorul lor.

Simți crengile izbindu-l din plin, impactul dur răsucindu-l la aproape o sută optzeci de grade, apoi ateriză pe spate cu o bufnitură care-i dislocă umărul și-i rupse două coaste. Durerea fulgerătoare îi împăienjeni privirea și preț de câteva secunde, nu fu în stare să se miște și nici să respire. Deasupra lui, Leah se foi amețită, ridicându-și chipul albit de șoc spre el.

— Ești rănit, bolborosi ea, rostogolindu-se într-o parte.

Saul nu făcu decât să înjure, ridicându-se anevoie în șezut, simțind că i se face greață. Deasupra lor, fâlfâitul asurzitor de aripi îl făcu să strângă din dinți și-l determină să se salte în picioare. Lumina pălise simțitor, semn că eclipsa începuse. Trebuiau să se grăbească.

— Să mergem, găfâi el, săltându-se pe picioarele nesigure și întinzându-i o mână.

Leah îl privi lung. Din nas îi curgea sânge și stătea aplecat într-o parte, pentru a-și proteja coastele rănite, în timp ce respirația îi ieșea din piept șuierătoare.

— Poți să te tămăduiești singur?

— N-avem timp de doftoriceli! se răsti el. Dacă nu ne mișcăm repede de aici, o să dăm de dracu'!

— Cât timp îți ia să-ți bagi umărul la loc și să-ți sudezi coastele? insistă ea, fără să se urnească.

— Nu destul ca să putem scăpa nevătămați din calea lor...

— Pe naiba, nu! mârâi ea, răsucindu-se în loc și aruncându-și mâinile cu hotărâre înspre cer.

Lumina izbucni din trupul ei puternică și strălucitoare precum soarele. Saul închise ochii în aceeași clipă în care țipetele ascuțite ale păsărilor sfâșiară văzduhul. Leah îi oferea timp.

Trăgând adânc aer în piept, Saul se apropie de trunchiul gros al unui arțar și, luându-și avânt, își propti umărul în el, vârându-și-l la loc în articulație. Durerea îi merse până-n creieri și-i înmuie genunchii. Se întoarse și se rezemă cu spatele de copac, blestemând, în timp ce picioarele-i cedau sub el. O privire aruncată în direcția ei îl asigură de faptul că Leah avea să-i mai țină în loc câteva minute. Nici nu avea nevoie de mai mult. Respirând profund, se concentrează asupra coastelor făcute zob.

Întoarsă cu spatele la el, Leah se lupta să mențină constant nivelul energiei aceluia scut strălucitor, care se întindea de jur împrejurul lor pe o distanță de câteva sute de metri. Simțea atacurile înverșunate ale păsărilor, care se repezeau orbește înspre ei, străduindu-se să străpungă bariera de lumină, țipând înfiorător de fiecare dată când aceasta îi respingea.

Erau atât de mulți! gândi ea, refuzând îndârjită să lase frica să-i pătrundă în minte. Și printre ei se numărau și câțiva înzestrați cu darul întunecat al magiei. Aceia aveau să fie cei mai răi...

— Lasă-i să vină! șopti Saul din spatele ei, punându-i o mână pe umerii încordați.

Leah mai pompă o nouă șarjă de energie, descântând-o în clipa în care-i țâșni din vârful degetelor. Brațele o dureau cumplit atunci când le lăsă în jos, dar cel puțin le dăduse de furcă urmăritorilor.

Când se răsuci spre el, gata s-o ia din loc, inorogul o aștepta. Inima ei bătu mai repede în timp ce-l încăleca, lipindu-se de el și înconjurându-i grumazul cu brațele. Animalul se încordă, înălțându-se și lovind aerul cu copitele din față, apoi o zbughi ca un fulger printre copaci, galopând întins spre inima pădurii.

Muntele Sacru își ridica vârfurile maiestuoase și înzăpezite deasupra lor, scăldat în lumina stranie a acelei zile, înconjurat la poale de pajiști bogate în ierburi de leac și flori plăcut mirositoare. Frumusețea lui sălbatică îi tăia respirația de fiecare dată când îl privea. Era pentru prima dată când Leah pășea pe stâncile lui, fără să îngenuncheze și să aducă ofrande zeilor.

În adâncul pădurii, demonii le pierduseră urma pentru o vreme, apoi le-o adulmecaseră din nou și de atunci îi vânau fără contenire, preschimbați în lupi a căror ochi ardeau flămânzi, cu ură. La un moment dat, Rogan li se alăturase, galopând lângă ei și asigurându-se că

erau în regulă, ca apoi, spre marea ei deznădejde, să facă stânga împrejur și să se năpustească drept în mijlocul haitei din spatele lor. Singurul lucru pe care putuse să-l facă fusese să-și trimită o parte din forțe spre el, ca să-l apere, și să se roage pentru el.

Sub ea, inorogul tremură și Leah îl descălecă, știind că de acum încolo drumul se îngusta. Poteca devenea înșelătoare, abruptă și presărată cu stânci ascuțite. Pe vreme rea, acel munte se transforma într-o capcană a morții.

Saul își recăpătă forma și aruncă o privire încordată spre haita numeroasă care traversa pășunea în salturi lungi, mârâind înfundat din gâtlee.

— Or să ne ajungă, șopti Leah, încremenită, realizând abia acum cât de mulți erau în realitate.

Mica fâșie de pământ de la baza stâncilor se umpluse de trupurile zbârlite ale fiarelor, și alții continuau să apară din spatele copacilor. La cincizeci de metri sub ei, primul lup sări pe o stâncă, dezvelindu-și colții.

Saul rânji, cu ochii în ochii lui, recunoscându-l pe unul dintre generali tatălui său. Ridică în sus brațul cu lentoare, apoi îl lăsa jos, lansând semnalul. Văzduhul vibra sub ploaia argintie care izvorî din direcția copacilor, în timp ce driadele se materializau din trunchiurile lor, lansându-și săgețile neconținut, una după alta. Lupul care șezuse mai înainte pe stâncă se prăbuși, cu grumazul străpuns de o săgeată argintie, care se topi și dispăru în carnea lui. Demonul scoase un horcăit, apoi trupul îi fu cuprins de convulsii. Câteva secunde mai târziu nu mai rămăsese din el decât un morman de carne tocată și resturi de blană, într-un amestec dezgustător, fără nicio formă, care-l făcu pe Saul să înghită-n sec. Trebuia s-o ia din loc, dacă nu voia ca una dintre afurisitele alea de săgeți să-l nimerească din greșeală, gândi el, cutremurându-se involuntar.

Văzduhul se umpluse de răcnetele animalelor rănite. Oamenii regelui năvăleau urlând pe pajiște, decapitând fiarele din mers. Zeii se materializară în mijlocul demonilor, mișcându-se ca niște fulgere. Haita se separă în două. O parte din demoni își recăpătară forma și se năpustiră asupra atacatorilor, cu armele scoase, cealaltă se avântă spre stânci.

Leah făcu ochii mari, buimăcită. Ce căutau nimfele aici?... Ce cău-

tau oamenii tatălui ei aici? Și zeii!... Atât de mulți zei!

Conform planului, ar fi trebuit să se afle cu toții în apropierea cetății, dând bătălia finală... Dădu să-l întrebe pe Saul, dar el o luă de mână și o trase spre poteca îngustă. Începură să urce muntele, deplasându-se grăbiți și lăsând în urmă scena bătăliei. Ajunseră în spatele unei stânci înalte și cotiră după ea, nimerind în mijlocul unui grup de oșteni, conduși de Lyam.

Căpitanul le ieși înainte, cu sabia trasă deja din teacă, salutându-i zâmbitor:

— Te-ai descurcat foarte bine, generale, îl felicită el pe Saul. De aici ne ocupăm noi de ei.

— Succes, le ură Saul, luând-o pe Leah de cot și făcându-i vânt spre poteca care șerpuia mai departe, printre stânci.

Străbătură câțiva metri deja când ea își reveni din stupoare.

— Au știut că venim, murmură ea. Au știut cu toții... numai eu nu!

— Am procedat așa cum am crezut că este cel mai bine pentru toată lumea, replică el, ridicând din umeri cu nepăsare. Era imperios necesar și vital ca tu să nu cunoști această parte a planului.

— Era vital ca eu să nu..., începu ea, dar vocea i se frânse și nervii îi cedară. Ticălos arogant ce ești! izbucni ea. Știi ce am crezut, ce am simțit când te-am văzut acolo, comportându-te așa cum ai făcut-o, de parcă nimic nu ar fi contat?!...

— Da, știu.

— M-ai mințit! M-ai făcut să cred tot ce este mai rău. M-ai... lovit..., șopti ea cu o voce îndurerată.

— Da, așa am făcut.

Recunoașterea lui calmă o făcu să-și iasă din minți. Se năpusti asupra lui, dezechilibrându-l, și începu să-l lovească cu pumnii la nimereală.

Saul reuși să se redreseze și s-o imobilizeze cu un mare efort, înainte ca ea să-i împingă pe amândoi în prăpastia care se căsca în spatele lui.

— Te urăsc! N-am să-ți iert asta niciodată! M-auzi?... *Niciodată!*

— Perfect! scrâșni el, cu ochii scăpărând de furie. Urăște-mă, dacă asta te face să te simți mai bine. Dar avem o treabă de făcut. Trebuie să ajungem sus, în vârf, și asta cât mai repede. Fiecare clipă irosită înseamnă viața unui om de-al tău. Așa că nemulțumirile tale personale

pot să mai aștepte, meroween!

Leah îi aruncă o privire crâncenă, încetând să se mai zbată.

— Dă-mi drumul! Damnatul ezită.

— Am zis să-ți iei mâinile împutite de pe mine!

Saul își slăbi strânsoarea brațelor și făcu prudent un pas îndărăt, cu palmele ridicate în sus. Leah îi mai aruncă o ultimă privire pârjoli-toare, apoi începu să urce, furia și mânia dându-i forțe noi.

CAPITOLUL 30

Patruzeci de minute mai târziu, pășiră pe platoul din vârful munte-lui, sub vântul biciuitor și rece al înălțimilor. Lespedea netedă de cu-loarea fildeșului trona în mijlocul acestuia, bătută de vânturi și ploi. Lumina zilei scăzuse simțitor, prelungind umbrele. Ziua se îngâna acum cu noaptea.

Saul se apropie de portal, studiindu-l curios. Era o piatră înaltă cam de zece palme, circulară, perfect șlefuită, la fel de fină ca obrazul unui prunc. Un brâu lat cam de patru degete fusese trasat la margi-nei ei, iar în interiorul acestuia fuseseră săpate cu eleganță, în graiul vechi, cuvintele Profetiei. În centrul aceluia disc se afla o adâncitură circulară și el scoase pietrele de la brâu, punându-le pe marginea stâncii. Apoi își ridică privirea spre Leah.

Figura ei era liniștită, iar ochii, calmi și hotărâți.

— Ești pregătită? o întreabă el, inspirând încet.

— Toată viața am fost pregătită pentru acest moment, răspunse ea încet, înălțându-și ochii spre cer. Soarele se afla exact în punctul în care trebuia să fie, conturul lunii suprapunându-se perfect deasupra lui. Eclipsa era în faza de maxim. E timpul, rosti ea, ațintindu-și pri-virile inexpresive asupra lui.

Saul aprobă fără să zâmbească.

Leah întinse mâinile deasupra pietrelor, potrivindu-le una cu cea-laltă, apoi se așează cu grijă în lăcașul lor. Închise ochii și rosti de trei ori descântecul, activându-le. La început, lumina pulsă încet în fiecare piatră, apoi acestea începură să vibreze, unindu-și energiile. Marginile li se sudară, formând întregul, apoi lumina izvorî din miezul lui într-un șuvoi irizat, înălțându-se la aproximativ un metru deasupra porta-

lului. Poarta se activă la nici doi metri distanță de ei, un punct de lumină albă, strălucitoare, care începu să se lărgască din ce în ce mai mult.

Leah deschise ochii și privirile li se întâlniră peste lespedea de piatră. Expresia de pe fața lui era indescifrabilă, însă îi desluși emoția din adâncul ochilor. Schițând un zâmbet slab, întinse mâna și cuțitul ritualic, cu mânerul din os, se materializă în palma ei.

— Sunt gata dacă și tu ești.

El se scărpină în cap, ezitând.

— Nu ești câtuși de puțin curioasă cum o fi lumea de dincolo? o întrebă damnatul cu un aer nevinovat, schițând un gest cu bărbia în direcția porții. Rânji când o văzu cum i se lungește fața. A fost doar o glumă, își ridică Saul mâinile, împăciuitor. Am glumit, repetă el, privind-o insistent. Nu mă interesează ceea ce este dincolo. Cândva m-a interesat, dar a încetat să mai fie o dorință pentru mine încă din clipa în care ai intrat în inima mea.

Leah își îngustă ochii și ocoli portalul. Se opri în fața lui, privindu-l lung. Saul îi susținu privirea, lăsând-o să pătrundă în el, să vadă adevărul. Când expresia feței ei se îmblânzi o idee, demonul se relaxă.

— După ce totul se va termina, o să vreau niște explicații, zise ea cu răceală. Și o să-mi dai socoteală pentru anumite lucruri.

— Le vei primi pe toate.

— N-o să te las să scapi așa ușor, făgădui ea, după care îi luă mâna și-i creștă palma puțin mai mult decât era necesar, o mică răzbunare personală, care-l făcu pe Saul să ofteze și să clatine din cap cu indulgență, amuzat.

Sângele înflori instantaneu de-a lungul tăieturii. Cu ochii în ochii lui, își creștă și ea podul palmei, după care își încleștă mâna de a lui. Sângele li se amestecară și începu să picure pe pământul tare. Se mișcară la unison, aducând mâinile împreunate deasupra nestematelor reunite și începură să depăne împreună farmecul.

Pe măsură ce rosteau cuvintele magice în graiul vechi, pământul începu să le vibreze sub tălpi. Din adâncul muntelui se născu un vuiet, iar stâncile din jur prinseră se trepideze. Leah se dezechilibra puțin și se agăță cu mâna liberă de muchia lespezii, redresându-se. În lumina crepusculară, totul părea ireal. Avea impresia că nimerise în mijlocul unui cutremur. Vântul se întetise în jurul lor, urlând. Glasurile li

se ridicară, devenind unul singur, care se înalță prin vântul aspru, biciuitor. Și totul explodează.

Poarta se ondulă, contractându-se pentru o clipă, apoi se dezintegrează, suflul ei măturându-i de pe picioare. Mâinile, alunecoase din cauza sângelui, se desprinseseră și Leah fu azvârlită peste marginea crestei. Izbuti să se agațe de muchia tăioasă a unei stânci, de care se încleștă disperată. Prăpastia se căsca sub ea, adâncă și lacomă. Muntele continua să freacă, ca un animal înnebunit, și ea se ruga ca totul să se termine odată. Stătea atârnată în gol, urmărind speriată stâncile și bolovanii care se desprindeau din versant, prăvălindu-se la vale și nimicind totul în calea lor. Simți mâna lui Saul înșfăcând-o și săltând-o peste culme, cu o clipă înainte ca stânca să cedeze sub amândoi. Se rostogoliră împreună spre lespedeza crăpată a portalului și rămaseră nemișcați. Câteva secunde mai târziu uruitul se opri și muntele se potoli, în sfârșit.

— S-a terminat...

— Da.

— Oh, Doamne! gemu ea, îngropându-și fața în gâtul lui.

Tremura toată, incapabilă să se oprească.

— Mi-am văzut moartea cu ochii, mărturisi ea cu glasul sugrumat. Nu cred că am să mai fiu vreodată în stare să mă uit peste buza unei prăpăstii fără să..., adăugă ea, incapabilă să continue.

— Te cred. Saul făcu o pauză, încercând să se liniștească. Am crezut că ai murit, rosti el cu o voce la fel de gătuită ca a ei. Preț de câteva minute afurisite, am crezut că te-am pierdut!

Leah își ridică fața și, preț de un lung moment, se priviră în ochi. Apoi o trase spre el și gura i se închise flămândă peste a ei. O strânse în brațe cu putere, incapabil să se stăpânească.

O văzuse zburând ca o pană în bătaia vântului peste creastă și, în acele secunde nesfârșite, când se luptase din răspuțeri să ajungă la ea, cu pământul zguduindu-i-se sub tălpi, pierzându-și echilibrul de câteva ori, trăise cele mai înfricoșătoare momente din lunga lui existență. Intenționa să verifice dacă nu cumva albise, naibii!

Se retrase și o privi tulburat, mângâindu-i obrazul vătămat cu o nesfârșită tandrețe.

— Îmi pare rău, rosti el, atingându-i buza crăpată cu vârful degetelor. Aș vrea să mă crezi când îți spun că nu am avut de ales.

— Înțeleg...

— Nu, vreau să-ți explic, rosti el, privind-o cu regret. Motivul pentru care nu ți-am spus despre ceea ce aveam de gând să fac este acela că tu nu știi să minți. Iar Nemeth este... era, se corectă el, un că-utător foarte iscusit. Dacă s-ar fi prins de înșelătorie, ne-ar fi ucis fără să clipească. Așa că n-am avut de ales decât să îi ofer o interpretare cât mai convingătoare a minciunii. Dacă voiam să recuperăm celelalte Pietre, singura cale era să-l ademenim să le scoată la iveală. Vreau să știi că decizia aceasta n-am luat-o de unul singur. Cu toții am căzut de acord asupra faptului că..., începu el, dar se opri, ciulind urechile.

Vuietul se auzea îndepărtat și scăzut, crescând în intensitate, și amândoi țâșniră în picioare, privind în direcția lui, spre miazăzi.

Leah rămase fără grai. Zidul înalt de câțiva metri părea a fi plămădit din foc și fulgere, întinzându-se cât vedeai cu ochii.

Înainta cu viteză în direcția lor, alunecând peste păduri și ape, înghițind totul în calea lui.

— A început, murmură Saul, privind fascinat spre urgia care se născuse din măruntaiele pământului, spre a împlini cea de a doua parte a Profeției.

— Puneți-l.

— Ce? făcu el aiurit.

— Protecția zeilor. Pune-ți talismanul, Saul. *Acum!*

Cu ochii la vijelia care se apropia, Saul își vârî degetele în lăcașul de la cingătoarea de piele. Înlemni preț de o secundă, apoi se scotoci înfrigurat, după care închise ochii, pufnind și clătinând încet din cap sub absurdul momentului.

— Ți vine să crezi ironia? se răsuci el spre Leah cu un zâmbet amar. Cred că l-am pierdut...

— Cum? îngăimă ea, culoarea pierindu-i din obraji.

— Nu-l mai am. L-am avut, dar..., ridică el din umeri resemnat, într-un gest elocvent. Până la urmă, Profeția s-a dovedit a fi extrem de exactă: vom pieri cu toții, până la ultimul...

— *Nu!*

— Regret, măiastro, dar asta este, oftă el, blestemând printre dinți. Își ridică privirea chinuită spre zidul nimicitor care înainta spre ei și, enervat, dădu cu piciorul într-o piatră. Bănuiesc că va trebui să mă mulțumesc cu cele cinci veacuri de existență. În fond, am trăit mai

mult decât oricare alt muritor de pe planeta asta și nici n-au fost niște ani cine știe ce de plictisitori. O privi lung, înghițindu-și deznădejdea. Cred că cel mai bine ar fi să pleci, să te adăpostești și să uiți. S-ar putea să fie primejdios să stai lângă mine...

— Nu te părăsesc! Nu pot... Te iubesc! Îl privi îndurerată, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Dacă este scris să se întâmple astfel, atunci... aleg aceeași soartă cu a ta, rosti ea încet și ceva în privirea ei se schimbă. În acest loc și în acest ceas, destinul tău e și al meu...

— Nu fă asta! zbiră el, scos din minți de frică, nu atât pentru el, cât pentru ea. Se temea pentru siguranța ei, era de-a dreptul îngrozit. Nu te las să faci asta, la naiba! Viața ta nu s-a sfârșit încă! Ești liberă să pleci... *Pleacă!*

În clipa în care rosti ultimul cuvânt, legătura care o ținea în puterea lui cedă și Leah se simți din nou aparținând numai ei. Însă nu asta își dorea. Și nici n-avea să-l lase s-o dea la o parte așa.

— Te înșeli. Te iubesc, șopti ea printre lacrimi, atingându-i fața cu toată dragostea inimii ei. Nu vreau să trăiesc fără tine. Nu vreau să plec. Nu vreau să fiu liberă. Iar tu nu mă poți opri. Alegerea aceasta îmi aparține, rosti ea cu blândețe și hotărâre, în timp ce energia ei erupse, înconjurându-i pe amândoi ca o mantie strălucitoare. Ia-mă în brațe și ține-mă strâns. Te rog, imploră ea cu lacrimi în ochi, când îl văzu retrăgându-se, încercând s-o țină departe de el. Vreau să-ți simt inima bătând lângă a mea pentru ultima dată...

Vocea i se frânse și ea se gândi pentru o clipă la Neyra, strigând-o în mintea ei. Însă știa că era prea târziu, mult prea târziu pentru orice...

Saul închise ochii, încheștându-și pumnii neputincios pe lângă trupul încordat, venindu-i să urle de mânie, jale și neputință. Făcu un pas spre ea și o trase brusc brațele lui, strângând-o disperat, șoptindu-i la ureche inima lui, chiar în clipa în care valul îi izbi din plin pe amândoi.

Preț de o clipă, arsura i se păru insuportabilă, ca și cum i-ar fi curs lavă topită prin vene și carnea i s-ar fi desprins de pe oase. Leah îl strânse cu putere și el îi simți inima bătând năvalnic, lipită de a sa. Îi trecu prin minte că nu exista un alt loc mai bun de a muri decât în brațele ei, în brațele singurei femei pe care o iubise vreodată și care îl iubise... Apoi nu mai simți nimic.

EPILOG

Stânca Zeilor nu fusese niciodată mai aglomerată ca acum. Cea mai mare parte a nemuritorilor care participaseră la luptă și supraviețuiseră ei se strânseseră acolo, privind spre mulțimea adunată pe pașiștea de la poalele stâncilor. Figurile lor erau împietrite și era greu să-ți dai seama ce gândeau.

Oare regretau această pierdere? Aveau s-o uite vreodată, sau acest lucru urma să se întâmple de îndată de o părăseau?...

Leah își privi mama cu inima strânsă.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? o întreabă Neyra cu tristețe, cuprinzându-i umerii în palme. Avem un loc pentru tine, știi doar...

Leah schiță un zâmbet chinuit. Durerea și amărăciunea din adâncul ei erau insuportabile. Nu-și putea imagina cum avea să fie lumea fără ei. Pur și simplu nu izbutea să și-o închipuie astfel decât fusese până în acel moment.

Toată viața, de când se știa, se aflate sub oblăduirea lor. Deși visa-se schimbările, niciodată până acum nu mai fusese atât de conștientă de necesitatea prefacerii lor. Leah știa că avea să se adapteze, la fel ca toți ceilalți, pentru că nu aveau de ales. I se spusese și chiar văzuse noile religii care urmau să răsară la orizontul acelei noi ere, cu toate implicațiile, sacrificiile și complicațiile lor. În visele ei, răzbatuse peste prea multe veacuri pentru a mai fi socotite și văzuse toate acele credințe abandonate și uitate pentru una singură, a cărei ocârmuitor avea să fie un profet, un uns al unui zeu suprem și unic, ce avea să conducă omenirea spre adevărata izbăvire. Răul avea să dăinuie, căci echilibrul trebuia să existe, însă noul lider spiritual avea să aducă lumină acolo unde umbrele încă mai dăinuiau. Lumea avea să se mântuiască prin el, prin sângele și sacrificiul lui. Întotdeauna exista un sacrificiu, un preț plătit durabilității...

Leah găsea liniștitor gândul că jertfa tuturor celor implicați în acea mare bătălie și victorie nu fusese zadarnică: omenirea avea să dăinuie pentru multe secole de acum încolo. Îngăduise viitorului să... *devină* viitor!

Și totuși, pieriseră atât de mulți! Fiecare viață fusese importantă... indiferent cui aparținuse!

Cum Neyra îi aștepta răspunsul, Leah clătină încet din cap.

— Rămân. Voi mult mai fericită aici decât dincolo. Nu-mi doresc și nici nu râvnesc la ceea ce nu mi-a fost scris încă de la bun început.

— Crezi că noi suntem nefericiți cu veșnicia noastră?

— Da. Într-un anume fel. Pentru noi, amintirea fiecărei clipe de bucurie sau suferință ne face să zâmbim sau să ne întristăm preț de o singură viață. Pentru voi, durează o eternitate. Zâmbi și oftă în același timp. Îmi va fi dor de tine. De voi toți.

— Și mie, scumpa mea, rosti zeița cu o voce gâtuită, îmbrățișându-o strâns. Să nu mă uiți, sfârși ea, retrăgându-se și privind-o cu ochii plini de lacrimi.

— N-am s-o fac, promise Leah, tulburată, neîndurându-se să-i dea încă drumul.

Poarta se conturase deja în spatele lor, așteptându-i. Leah știa că de îndată ce ultimul dintre zei avea să pășească dincolo de ea, poarta avea să se închidă pentru totdeauna. O promisiune rămânea o promisiune... chiar dacă fusese făcută unui demon. Zeii își țineau întotdeauna cuvântul. N-aveau să se mai întoarcă niciodată.

Răsucindu-se spre elirieni, Leah își încrucișă brațele pe piept. Ca la un semn, îngenuncheară cu toții, într-un ultim și tăcut omagiu adus celor care-i vegheaseră veacuri nenumărate, conducând cu îngăduință lumea lor.

Rând pe rând, zeii părăsiră acea lume, într-o tăcere plină de demnitate.

Leah le privi trecerea cu inima strânsă. Multă vreme după ce poarta se mistui rămaseră astfel, îngenunchiați și cu capetele plecate. Tânăra femeie îi privi, știind că de acum încolo avea datoria de a-i proteja și de a-i pregăti pentru schimbările ce aveau să vină. Urmau să se nască profeții, legende și mituri. Sarcinile ei erau foarte precise. Se ruga în sinea ei să fie în stare să le ducă până la capăt cu înțelepciune.

În seara aceea sărbătoriră victoria în Cetatea Albă. Ospățul era dat în cinstea zeilor și a celor care se jertfiseră pentru libertatea tuturor. Leah participă și ea, deși inima o trăgea spre intimitatea și tihna peșterii din spatele cascadei. Acolo era căminul ei, locul unde-și dorea cel mai mult să fie.

Maeve și Rogan erau liberi, în sfârșit, să privească fiecare răsărit împreună, de data aceasta ca simpli oameni. Intenționau să plece spre

sud ca să-și întemeieze o nouă viață. Se bucura pentru ei din tot sufletul, dar aveau să-i lipsească îngrozitor.

Era trecut de miezul nopții când ajunse acasă. Focul din vatră aproape se stinsese. Trecu prin dreptul lui, însuflețindu-l cu un gând, apoi se îndreptă încet de așternuturi.

Era sfârșită, își dădu ea seama, în timp ce rochia îi aluneca de pe trup, îngrămădindu-i-se la picioare. Pași goală peste materialul fin și ridică colțul păturilor, strecurându-se cu grijă sub ele. Întâlni ochii albaștri ai bărbatului și, preț de câteva secunde, nu făcură decât să se privească în tăcere.

— Bună.

— Bună și ție, zâmbi ea. Cum te simți?

— Nu că m-aș plânge, dar am avut cu siguranță și săptămâni mai bune decât nenorocitele astea două care s-au dus. Cum a fost?

— Difil. Mai greu decât am crezut. Sunt tristă. Dar o să-mi treacă... cândva. Ia-mă în brațe.

Saul o îmbrățișă, sărutându-i fruntea.

Nici acum nu-i venea să creadă că reușiseră să rămână împreună. În acele momente cumplite, când crezuse că totul se sfârșise, zeii apăruseră de nicăieri, formând un zid în jurul lor, protejându-i cu trupurile și voința lor.

Desigur, ajunseseră cu o oarecare întârziere, suficientă pentru a fi ușor rumenit de rahatul ăla umblător, dar, lucru absolut uimitor, îl apăraseră! Supraviețuise urgiei. Amândoi o făcuseră. Și asta era cel mai important.

Rănila de pe trupul său se vindecaseră destul de bine, însă încă mai continua să fie slăbit. Bănuia că unul dintre motivele pentru care inima încă îi mai bătea în piept se datorase ei. Dragostea ei fusese ca un scut.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu cu tine. Știu că ți-ai fi dorit asta...

Leah căscă sonor.

— Da, mi-am dorit-o, și-ți mulțumesc pentru gând, zâmbi ea. Dar mă bucur că n-ai venit. Ar fi fost... stânjenitor pentru toată lumea.

— Vreau să fii fericită. Vreau să fiu capabil să te fac fericită, șopti el, răsturnând-o încet pe spate.

Era slăbit, nici vorbă, dar nu într-atât de slăbit încât să lase clipa

prezentă, cu toate promisiunile ei, să i se scurgă printre degete.

— Ești. O faci deja. Te iubesc.

— Tu ești a mea. Dintotdeauna ai fost a mea, murmură el.

O sărută încet, prelung, lăsându-se învăluit de dulceața, căldura și mirosul ei, apoi se revărsă în ea, împletindu-și mintea, inima și trupul cu al ei.

Iubirea ei era un dar. Unul minunat, neprețuit și rar. Oare exista ceva ce și-ar putea dori mai mult? îi trecu lui prin minte, cu o secundă înainte ca privirea să-i fie atrasă de acel bulgăre de lumină irizată, care pulsa molcom în adâncul trupului ei. Mintea îi făcu un ocol larg, încercând să-și dea seama despre ce anume era vorba. Nu fusese acolo ultima dată când...

Simți uimire, apoi un zvâcnet de teamă, ca apoi totul să fie inundat de un val de fericire cutremurătoare când realizează spre ce anume privea. O strânse cu putere în brațe, sprijinindu-și fruntea de a ei, copleșit.

O nouă viață. A lui și a ei. Acel miracol reprezenta nemurirea lor. Da, întotdeauna exista loc pentru mai mult.

SFÂRȘIT